

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A MODERN VINTAGE ROMANCE

NO ORDINARY LOVE

MAYA ALDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

No Ordinary Love

Bir StOklt Şirketl

Maya ALDen

NO ORDINARY LOVE

A MODERN VINTAGE ROMANCE

MAYA ALDEN

Telif Hakkı © 2024 *Sıradan Aşk Yok* Maya Alden Tüm

hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

ISBN: 9798340476692

Contents

[Kitap Açıklaması](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[Kitap Alıntısı: En İyi Saklanan Sır](#)

[Kitap Alıntısı: Yanlış Nişanlı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Ayrıca tarafından Maya](#)

[Alden Maya Alden](#)

[hakkında](#)

Kitap Açıklaması

Sıradan Aşk Yok

Kalbini kırdım ama onu geri kazanacağım. Çünkü benimki... Sıradan Bir Aşk Değil.

Lucas Covington her şeye sahipti: Charleston'ın eski parası, başarılı bir aile şirketi ve dünyasını altüst eden güçlü, zeki profesör Amara.

Dikkatsiz bir konuşma her şeyi yok eder.

Amara, Lucas'ın yakın zamanda bekâr kalan eski sevgilisi hakkında hâlâ kararsız olduğunu ve onu sevip sevmediğinden emin olmadığını itiraf ettiğine kulak misafiri olunca, kurdukları hayatı ve sahip olduklarını göremeyecek kadar kör olan adamı geride bırakarak çekip gider.

Lucas lise aşkıyla olan zehirli ilişkisine geri döndüğünde, ne kadar kötü bir hata yaptığını fark eder. Amara ihtiyacı olan, ona yaşadığını hissettiren kadındı. Sevddiği kadın.

Kırılan kalbini onaramayan Amara, Charleston'dan ayrılmaya karar verir. Lucas bunu öğrendiğinde, elinden gelen her şeyi yaparak Amara'yı yüksek profilli bir danışmanlık işi kisvesi altında şehirde kalmaya zorlar.

Şimdi, Amara tekrar yörüngesindeyken ama kollarında değilken, Lucas onu geri kazanmak için her zamankinden daha fazla savaşmak zorundadır. Ancak eski kız arkadaşının pençeleri ve öz annesinin desteğiyle bu savaştan sağ çıkamayabilir.

Amara'ya aşkının sıradan bir şey olmadığını kanıtlamak için çok fazla yalvarması ve en karanlık gerçekleriyle yüzleşmesi gerekecek.

Sıradan Aşk Yok Modern Bir Vintage Romantizmdir. Klasik Mills & Boon ve Harlequin aşk romanlarından bir doz alın, çağdaş bir çift POV ve seksi bir dokunuşla. En sevdiğiniz mecazlarla kendinizi şımartın:

- ✓ İkinci Şans
- ✓ Diğer Kadın Draması
- ✓ Güçlü Kadın Kahraman
- ✓ İhanet & Yaltaklanma
- ✓ Milyarder Romantizmi
- ✓ Overheard
- ✓ Şükran Günü
- ✓ Hile Yapmak Yok
- ✓ Komple Bağımsız

Bölüm 1

AMara

"Y Amara'yla sadece iki yıldır birliktesiniz ve birlikte yaşamaya yeni başladınız; bu pek de uzun bir süre sayılmaz, Lucas. Sen ve Kath beş yıldır birlikteydiniz. Bir hata yaptı, ama şimdi geri döndü ve Üzgünüm," dediğini duydum Patsy Covington'ın.

Elimi Lucas'ın annesinin oturma odasının dışındaki duvara dayadım, Lucas'ın cevabını duymayı bekliyordum ama duymaktan korktuğumun da farkındaydım.

"Ben Amara'yla birlikteyim anne, bu yüzden Kath'in bekâr olup olmaması önemli değil." Lucas'ın sesi boş ve pişmanlık dolu muydu? Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sadece şuna cevap ver. Kath'i hâlâ seviyor musun?" Sessizlik.

"Evet. Seviyorum. Sanırım her zaman da öyle olacak," diye cevap verdi Lucas ve bu kalbimi kırdı. "Amara ve ben birlikte iyiyiz. Daha yeni taşındık-"

"Ama onu seviyor musun?" Patsy ısrar etti.

Bir şey söylemeliyim, diye düşündüm. Lucas'ın burada olduğumu bilmesini sağlamalıydım, böylece onun söyleyeceğini bildiğim şeyi duymak zorunda kalmayacaktım. Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca beni sevdiğini hiç söylememişti. Bunu söylediğimde bile bana hayatında olduğum için çok minnettar ve şanslı olduğunu söylemişti ama bana bu üç kelimeyi hiç söylememişti ve artık asla söylemeyecekti. Bundan emindim. Bu eminliğim, usulca "Bilmiyorum anne" dediğinde daha da pekişti.

Kelimeler etimi parçalayan bir kurşun gibi içimden geçti ve Lucas'ın işi bitmediği için bu yıkıcı yol devam etti.

"*Sanırım* biliyorum, ama bu sadece.... Amara ve benim sahip olduğumuz şey Kath ile sahip olduğumdan farklı. O her şeyi tüketiyordu."

Her şeyi tüketen mi?

"Peki Amara'nın nesi var?" Patsy soruyor. "Rahat."

Bir çift eski ayakkabı gibi mi?

"Evlat, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Sanırım artık ne yapmam gerektiğini de biliyordum. Bilmiyor muydum? Bundan şüphelenmiş miydim? Evet, şüphelenmiştim. Ama o zaman, bu yakışıklı, muhteşem adamın benim gibi sıkıcı, inek bir profesörle bir şeyler yapmak isteyeceğini hayal bile edemezdim. Kath'e hiç benzemiyordum. O sarışın, yapılı ve güzeldi. Ben... *dikkat çekici değildim*. Uzun ya da kısa değildim, sadece ortalamaydım. Zayıf ya da şişman değildim, sadece normal sekiz bedendim. Güzel ya da çirkin değildim, sıradan bir komşu kızıydim.

Patsy bana defalarca onların sosyal statülerine uygun *giyinmediğimi* söylemişti. Ne giyersem giyeyim, ne kadar *onlar* gibi, Charleston sosyetesinin kızları gibi giyinmeye çalışırsam çalışayım, yeterli olmuyordu.

Kot pantolon ve tişört giyen bir profesördüm. Chucks ayakkabılarımı yüksek topuklulara tercih ederdim. Partiye gitmektense evde kalmayı tercih ederdim. Ama Lucas'la birlikte (ve onun için) pek çok partiye gittim, bana uymayan kıyafetlere para harcadım ve Kath'in fakir versiyonu gibi görünebilmek için saçımı yaptıırıp makyaj yaptım. Onun yanında yeterince kıvrımlı değildim, belim yeterince ince değildi, saçlarım çok asiydi, çok entelektüeldim, çok sıkıcıyım. Lucas bu yönümü sevdiğini söylemişti. Yalan söylediği şimdi anlaşılıyordu. Ben... *ne* olmuştum? Kath onu terk ettikten sonra bir ribaunt mu? Eski sevgilisinin tam tersiydim; bu yüzden mi bana yönelmişti?

Doğrudum ve Patsy'nin oturma odasıyla arama biraz mesafe koydum. Hâlâ nasıl ayakta durabildiğimden ya da yürüyebildiğimden emin değildim çünkü bacaklarımı hissetmiyordum.

Sersemlemiş bir halde geniş koridora baktım ve dünyam başıma yıkılmadan önce beni Lucas'ların malikânesine götüren, uzun zamandır Covington'da uşaklık yapan Jerome'a başımla selam verdim.

"Bunu duymamış olmanı ummak çok mu fazla olur?" Fısıldadım.

Jerome hüzünle gülümsedi. "Neyi duymadım, Profesör Amara?"

"Sadece Amara," diye düzelttim otomatik olarak. Öğrencilerim ve meslektaşlarım dışında bana Profesör diyen tek kişi oydu. Bu onun tarzıydı ve

protesto eden . Bu son kez olacaktı, değil mi?

Lucas'ın neden benimle birlikte olduğunu merak ettiğim, şansına inanmadığım ve ailesinin yanındayken kendimi güvensiz hissettiğim iki yılın ardından nihayet kafamı kıcımdan çıkarmıştım. Elbette, Lucas'ın beni sevip sevmediğini bilmediğini ama Kath'i sevdiğini ve onu her zaman seveceğini söylediğini duymam gerekmişti ama dedikleri gibi, geç olması hiç olmamasından daha iyiydi.

Dudaklarımı yaladım. Boğazım kurumuştı. Kelimeleri çıkarmak zordu. Sanki vücudumdaki tüm nem gözlerimin arkasında toplanmıştı. "Ben gidiyorum," dedim kısık sesle.

Yapacak başka ne vardı ki? Burada kalamaz mıydım? Şimdi o odaya girip beni gördüklerine sevinmiş gibi davranmalarını sağlayamazdım. Patsy bunu bile yapmazdı ama Lucas yapardı. Gülümserdi. Annesine beni sevip sevmediğini *bilmediğini* itiraf ettiği o dudakla beni öperdi ki bu aslında beni sevmediğini söylemekle aynı şeydi.

Jerome bana açıklama olarak "Seni bir saat sonra bekliyorlardı," dedi.

"Uçağım erken indi."

Chicago'da sunum yaptığım bir konferanstan uçakla dönmüştüm. Charleston'a dönerken yol boyunca çok keyifliydim çünkü çok iyi geçmişti. Bu şekilde yayın yapmaya devam edersem, en kısa kadro alacağımı biliyordum. Başarımı Lucas'la paylaşmak için can atıyordum, bu yüzden ona mesaj atmadım. Yüzüne *karşı söylemek* istiyordum.

Arabamı havaalanının uzun süreli park yerine park etmişim, Battery'ye de bu şekilde gelmişim, bu da bir lütuftu çünkü *hızlıca* dışarı çıkabiliyordum. Bavulum hâlâ arabamdaydı, Tanrı'ya şükür. Eğer getirmiş olsaydım Jerome onu şimdiye kadar yukarı çıkarmış ve hafta sonu büyükannesi Rena Covington'ın yetmiş beşinci doğum gününü kutlamak için kalacağımız Lucas'ın odasına bırakmış olurdu. Bu sadece travmayı daha da artırırdı.

"Anne, bırak artık şunu, olur mu?" İkimiz de Lucas'ın sesinin geniş koridora kadar ulaşacak kadar yüksek olduğunu duyduk. "Amara benim kız arkadaşım, hepsi bu."

"Ama sen onu sevmiyorsun ve dürüst olmak gerekirse Lucas, hiçbirimiz onu sevmiyoruz. O çok mavi yakalı ve bizim dünyamıza uymuyor," diye haykırdı Patsy. "Nasıl giyineceğini, nasıl davranacağını bilmiyor. Ona ve Kath'e bir bakın, sizin için, aileniz için kimin doğru olduğunu göremediğinizi söyleyebilir misiniz?"

Babam, Marcus Gallo, NYPD'den çavuş olarak emekli oldu. Onunla gurur duyuyordum. Hem de çok. Beni üniversitede okutmak için çok çalışmıştı ve kızının Maryland Üniversitesi'nde Sağlık İletişimi ve Halkla İlişkiler alanında doktora yapmış olması onun için (benim için olduğu gibi) dünyalara bedeldi. Mavi yakalı olabilirdik ama hayatlarımızı bu hale getirmek için çok çalıştık.

Bize hiçbir şey miras kalmamıştı. Başarımız alın teri ve kana dayanıyordu.

"Kahretsin anne," dedi Lucas'ın sesi belirgin bir şekilde daha yüksek ve sinirliydi.

Jerome bana *baktı* ve sessizce "*Bunu daha fazla duymak istiyor musun gerçekten?*" diye sordu.

"Kabul et, uymuyor!" Patsy öfkeyle bağırdı. "*İyi, uymuyor,*" diye kükredi Lucas.

Bir şeyin çarpma sesini duyduk. "Kurtul ondan evlat."

"Onu incitmek istemiyorum."

"Buna devam edersen onu daha çok inciteceksin. Anlamıyor musun?"

Jerome haklıydı. Bunları daha fazla duymama gerek yoktu. Ana kapıya doğru yürüdüm.

"Profesör," Jerome aradı dışarı olarak I Basamaklı dışarı üzerine a güzel bir Charleston bahar günü. "Lucas'a uyuyorsun."

"O zaman sadece Covington ailesinin geri kalanı mı?" "Evet, korkarım öyle."

"Lucas da *önce* Covington', değil mi?" "Evet Profesör, öyle."

"Teşekkür ederim Jerome. Lucas'a burada olduğumu ve kulak misafiri olduğum şeyi söylememesini istemenin aptalca olduğunu biliyordum çünkü uşağın sadakatının nerede yattığını biliyordum, "Bana biraz zaman verebilir misin? Birkaç saat?"

"Evet, Profesör, bunu yapabilirim."

Sadece dört ay önce, yeni yılın hemen başında severek satın aldığımız ve taşındığımız şehir evimize giderken ellerim titriyordu.

Evin kendi payıma düşen kısmını ödemekte ısrar etmiştim. Lucas anlamamış, gururumu bir kenara bırakırsam çok daha güzel bir ev alabileceğimizi söylemişti. Bırakmamıştım. Şimdi ondan beni satın almasını istemek zorundaydım. Tüm birikimimi peşinata yatırmıştım ve Lucas'la yaşamak için tüm kalbimi ve sevgimi ortaya koymuştum.

İkimiz de duvarlardaki sanat eserlerine katkıda bulunmuştuk; onun eserleri benimkilerden daha pahalıydı. Mobilyaların çoğu da onundu. Aslında IKEA'dan alınmamış olsalar da benim IKEA diye adlandırdığım parçaların hiçbirini kabul etmemişti. Covington Malikanesi'nin bulunduğu Battery yerine şehirde yaşamayı kabul etmişti, ben de karşılığında onun tasarım mobilyalarını kabul etmiştim. Bu kolay bir uzlaşmaydı.

Yakın bir arkadaşım ve meslektaşım olan Basil Dearden'ı aradım. Hayatımı düzene sokana kadar kalacak bir yere ihtiyacım vardı.

Telefonu açtığında, "Bu hafta sonu Bay Süslü'yle Covington şamatasında olacağını sanıyordum," diye kıkırdadı.

"Birkaç gün seninle kalabilir miyim?" Sonunda gözyaşlarımın farkına vararak sordum çünkü yolu görebilmek için onları silmem gerekiyordu. Ne kadar zamandır ağlıyordum?

"Amara?"

"Ben... uçağım erken indi ve Lucas beni sevmediğini söyledi ve...." İçimdeki histerinin tırmandığını hissettim.

"Ne? Uçağın erken indi ve Lucas ne dedi? "Bana bir-"

"Neredesin?"

"Eve gidiyorum... şehir evine. Artık ev değil, değil mi?" Basil'e neden sorduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu; bunun cevabını nereden bilebilirdi ki?

"Orada olacağım."

Basil birkaç blok ötede oturuyordu. Lucas'la nereden ev alacağımızı ona söylediğimde çok heyecanlanmıştık. Şimdi, yaşamak için yeni bir yer bulmak zorundaydım... *yalnız*.

"Toplanmam lazım. Bilirsin... yaşamak için bir şeyler toplamam..." "Evet, biliyorum, Sunshine. Dikkatli sür. Tamam mı?"

Telefonu kapattım ve içimdeki her şeyin yapmaya niyetlendiğim şeyi protesto ettiğini hissettim. Lucas'ı seviyordum. Onu çok seviyordum. Onunla iki yıl önce LPC, yani 1800'lerin başında bir Covington tarafından kurulan aile şirketi Lowcountry Provisions Company üzerine bir vaka çalışması yaparken tanıştığımndan beri onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum.

Altı ay önce, birlikte yaşamayı teklif ettiğinde, utanmadan evet demiştim. Onu sevdiğimi söylediğimde, aynı şekilde karşılık vermedi, *bunun* yerine beni sevgi sandığım şeylerle yıkadı. Şimdi bunun görmezden geldiğim bir kırmızı bayrak olduğunu biliyordum.

Ailesi bana kötü davrandığında, Lucas beni savunmadı. Omuz silkmemi söyledi. "*Onlar kendi yollarında ilerliyorlar. Endişelenme.*"

Bu benim ikinci kırmızı bayrağım olmalıydı. Öngörü bir sürtüktü!

Ama Covington'ları kazanabileceğimi düşünmüştüm. Benden açıkça hoşlanmayanlar sadece Patsy ve kız kardeşi Shelby'ydi; evin reisi, büyük hanımefendi Rena beni görmezden geliyordu. Taparcasına sevdiği Lucas dışında herkese karşı kaskatı kesilmişti. Gerçek şu ki, Rena'nın benim hakkımda gerçekten ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim ama görmezden gelmeyi tercih ettiğim şey ise Rena da dahil olmak üzere hepsinin Lucas'ın eski sevgilisini sevdiğiydi; onu eski arkadaşı için terk eden eski sevgilisini. Pembe dizilere yakışır bir hikâyeydi bu!

Kath ve Mercer nişanlıydılar ama şimdi tekrar bekâr görünüyordu ve görünüşe göre onu bekleyen Lucas'ı istiyordu. Ve bu oyunda teselli ödülü verilmediğine göre, Lucas'la tanıştığımdan beri korktuğum gibi ben de ıskartaya çıkacaktım.

Bunu nasıl yapacaktı? Bana sadece gitmemi ve uzak durmamı mı söylerdi? Nazik davranıp Kath'i her zaman sevdiği için üzgün olduğunu mu söylerdi? Bir pislik olup beni incitir miydi? Bana acır mıydı? Umarım olmazdı çünkü bu beni mahvederdi.

Lucas'a benimle konuşma fırsatı vermeden çekip giderek korkaklık ettiğimi biliyordum. Beni terk etmeden önce çekip giderek bu işi onun için kolaylaştırdığım için rahatlayacak mıydı?

Aman Tanrım! Nefes almayı bıraktım, kalbim küt küt atıyordu. Bittiğimiz için *mutlu* olsaydı buna nasıl dayanırdım?

Biri korna çaldı ve ışığın kırmızından yeşile döndüğünü fark ettim ve hala park halindeydim, hayatımın nasıl bir karmaşaya dönüştüğünü analiz ediyordum.

Go için yeşil, Amara.

Git.

Bölüm 2

LUCaS

I telefonuma baktım. Amara mesajlarıma cevap vermemişti. Uçağının rötar yapıp yapmadığını merak ettim. Uçağa binmesi gerekiyordu. yarım saat önce geldi.

Süitimin balkonunda durdum ve Covington malikânesinin geniş bahçelerine baktım. Annemle yaptığım konuşma beni sarsmıştı. Kath yine bekârdı. Bana geri dönmek istiyordu. Bunu duymak çok iyi hissettirmişti. Yıllardır onu ne zaman Mercer'la görsem gururumu ayaklar altına almak zorunda kalmış, onu bana tercih etmesinin acısını hissetmiştim.

Kath son beş yılda bana birkaç kez mutlu olmadığını ama Mercer'ı incitmeden nasıl ayrılacağını bilmediğini söylemişti. Amara ile aynı yerde miydim?

Yok artık! Amara ile mutluydum. Onunla mutluydum. Birlikte eğleniyorduk. Seks inanılmazdı. Onunla yaşadığım tek sorun, Bayan Covington olmakla ilgilenmiyor gibi görünmesiydi. Kath bu iş için yetiştirilmişti. Kath'in aile şirketi olan Bellamy Foods'u satın aldığımızdan beri Covington aile şirketi olan LPC'de çalışıyordu. Bellamy Foods'ta üstlendiği görevi LPC'ye CFO olarak getirmişti. Zekiydi ve işimizi biliyordu.

Kimse Amara'nın zeki olmadığını söyleyemezdi. İletişim alanında doktorası olan Amara öğretmenlik ve kadın sağlığı araştırmaları yaptı.

İletişim. O sadece farklı türde bir dahiydi.

Birlikte yaptığımız iş hakkında konuştuk ama Kath ile LPC hakkında konuştuğum zamanki gibi değildi; ne de olsa şirketimizin içini dışını biliyordu.

Kath ve Amara'yı zihinsel olarak karşılaştırmaktan nefret ediyordum. Buna hakkım yoktu.

-Sevgi dolu ve şefkatli kız arkadaşım ile yaşarken eski sevgilimi düşünüyordum.

Ellerimi pantolonumun içine soktum ve bahçede Kath ile birlikte kız kardeşim Shelby'yi gördüm. Yakın arkadaşlardı.

Gülüyorlardı ve kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Kath, Mercer'la birlikteyken dokunulmazdı. Her gün onunla çalışıyordum ve oraya gitmemiştim. Ama o *önce* benimdi. Bizimki raydan çıkmış bir aşk hikâyesiydi çünkü -çenem sıkıldı- Kath bunu yapmayı seçmişti.

Ama şimdi Mercer'ı terk etmişti ya da belki Mercer onu terk etmişti ve bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Son beş yılımı onu izleyerek, içimde bir ateşin yandığını hissederek geçirdim - nefret, sevgi, şefkat, saldırganlık - tüm aşırı duygularımı ortaya çıkardı.

Amara ile kendimi mutlu ve huzurlu hissettim. Sevildiğimi biliyordum. O benimle ilgilendi. Hayatım boyunca herkesle ilgilendim: annemle, kız kardeşimle, şirketle, Kath ile ama Amara *benimle* ilgilendi. Bana hizmet etti. Amara'yla tanışana kadar hayatın ne kadar sakin olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onunla çıkmayı planlamamıştım, ama işte zor bir günün ardından tesadüfen onunla tanıştım ve kendimi sadece dikkatim dağılmış değil, aynı zamanda şarj olmuş, ertesi gün sorunlarımla daha fazla enerjiyle yüzleşmeye hazır buldum. Bu yüzden onu aramaya devam ettim.

Çok geçmeden Amara'yı sürekli görmeye başladım.

İlk kez seks yaptığımızda, beni memnun etmek isteyen, nelerden hoşlandığımı soran bir kadınla birlikte olmanın ne kadar harika olduğunu görünce büyülenmişim. Ona dokunmadan duramıyordum. Onu her zaman istiyordum. Kendimi onun derinliklerine gömmek istiyordum, tatmin olmaktan başka hiçbir şeyin olmadığı bir yere.

Kath hakkında hissettiklerim böyle değildi. Tutku onun için itici bir güçtü. Onu istediğim için uyuyamazdım ve başka bir erkekle konuşmasına dayanamazdım. Amara'nın en yakın arkadaşı birlikte çalıştığı profesör Basil'di ve ben onu hiç kıskanmadım, bana olan bağlılığından her zaman emindim.

Kath, Shelby'nin söylediği bir şey üzerine döndü, beyaz elbisesi muhteşem bacaklarının etrafında dönüyordu. Belime dolanan o bacakların verdiği hissi hatırladım. Kath hayat ve enerji doluydu, gözleri her zaman ıslık ıslık,

girdiği her odayı aydınlatırdı. Amara beni her zaman sakinleştirirken, o beni sinirlendirirdi.

Beni terk ettiğinden beri Kath'i her gün özledim. Amara'yı özler miydim?
Ne düşünüyordum ki?

Amara'yı terk etmeyi düşünüyorsun. Düşündüğün şey bu.

Kendimi soğukkanlı bir pislik gibi hissettim. Amara incinmeyi hak etmiyordu. O tatlı ve nazik biriydi. Bunu ona yapamazdım. *Yapamazdım!*

"Bay Lucas." Jerome'a bakmak için
döndüm. "O burada mı?"

Jerome'un gözleri kısıldı ve kızgın görünüyordu. Çocukluğumdan beri ve ona büyük saygı duyuyordum. Babamdan daha iyi bir rol model olmuştu. On altı yaşımdayken bir kız arkadaşımın dalga geçtiğinden beri bana böyle baktığını görmemiştim ve bana kadınlara saygı duymayı öğrenmemi, aksi takdirde beni eşek sudan gelinceye kadar döveceğini söylemişti.

"İki saat önce buradaydı." Çenesini sıktı. "Ne demek istiyorsun?"

Jerome bana doğru yürüdü. Yanımda durdu ve benim yaptığım gibi Shelby ve Kath'e baktı.

"Bayan Patsy ile konuştuğunuzu duymuş."

"Ne?" Ne dediğini anlayamadım. Ne demek istiyordu.... *Hayır!*

"Annene Kath'i sevdiğini ve hep seveceğini söylediğini duymuş.
Amara konusunda emin değildin. Bu-"

"Neden bana hemen söylemedin?" Kükredim.

Jerome bana sertçe baktı. "Sesini alçalt evlat. Benden ona iki saat avans vermemi istedi, ben de verdim."

Saatime baktım. Lanet olsun. Saat neredeyse altı olmuştu ve büyükannem on beş dakika içinde misafirlerimizi karşılama kuyruğunda ona katılmamı bekliyordu.

"*Siktir.*"

"Dilinize dikkat edin Bay Lucas," dedi sertçe.

Büyükannemin bana söylediği gibi, otuz yaşında olabilirim ama asla büyüklerimden daha yaşlı olmayacaktım.

"Üzgünüm Jerome," diye mırıldandım, kendimi yeniden on beş yaşındaymış gibi hissediyordum. "O nasıldı?"

"Harap olmuş."

Gözlerimi kapattım. Telefonumu elime aldım ve o başını salladı. "Ne oldu?"

"Bunu telefonda yapamazsın."

"Büyükannem beni aşağıda bekliyor. South of Broad'a gidip misafirlerimizi karşılamak için zamanında geri dönemem."

Jerome derin bir nefes aldı. "Bu durumda Amaraya söyleyecek bir şeyin yok. Bırak gitsin." Kath'in yüksek sesle ve heyecanla konuştuğu bahçeye baktı. "Her halükarda kararını vermişsin gibi görünüyor."

"Hayır," dedim ona içtenlikle.

Omuz silkti. "Başka şekilde ifade edeyim. Şüphelerini duydu ve senin yerine kararını verdi. O zeki, nazık ve harika biri ve onu gerçekten seven bir adamı hak ettiğini biliyor, ikisi de çocukken aşık olduğu şımarık bir kıza hala takılı kalan birini değil. Senin büyüdüğünü sanıyordum, çünkü Bayan Kath kesinlikle büyümemiş, ama görünüşe göre Profesör gibi bir kadın için hala yeterince olgun değilsin."

Jerome bu iğneyle beni telefonumu elime almış, bulunduğum yeri nasıl idare edeceğimi düşünürken bıraktı.

Amara'yı aradım ve şaşırdım. "Lucas."

"Amara, neredesin?"

"Basil'in evindeyim. Bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar burada kalacağım."

Ben hiçbir şey yapmadan ya da ona hiçbir şey söylemeden bitiyor oluşumuz gerçeküstüydü.

"Önce konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" "Elbette. Kath'i seviyor musun, Lucas?"

Cevap vermedim. Bu soruya dürüstçe cevap vermek zalimlik olurdu. "Beni seviyor musun?"

"Sana çok değer veriyorum," diye fısıldadım, kendimi yetersiz hissediyordum. Amara ve benden çok emindim ama şimdi değildim. Bir öğleden sonra her şeyi nasıl bu kadar değiştirmişti?

"İşte, konuştuk. Ben... Şehir evinin ipoteğini tek başıma ödeyemem ve-"

"Bunun için endişelenme," diye araya girdim.

Bunu yapıyor muyduk? Bana telefonda çok şey veren iki yıllık bir ilişkiyi bitiriyor muydum? Ben böyle bir pislik miydim?

"Yapmak zorundayım," dedi usulca.

Evet, mecburdu. Bağımsız bir serveti yoktu. Hayatını kazanıyordu. İyi kazanıyordu ama tüm birikimini şehir evinin peşinatının yarısına yatırdığını biliyordum. Ben evi tamamen satın almak istemiştım ama o yarısına sahip olmak istemişti. Benim dünyamda kadınlar ödeme yapmak için mücadele etmezdi ve bunun yeniliğı bana değer vermesinin bir başka yoluydu. Benden bir şey beklemezdi. Amara aldığından daha fazlasını verirdi.

"Konuşmamız bitmedi, Amara." Hayır, bu işin peşini bırakamazdım. Kulak misafiri olduğu bir konuşma yüzünden değil.

Ahmak, ona Kath'i sevdiğini ve sadece onu önemseydiğini söyledin.

"Evet, ," diye mırıldandı. "Kalbim kırıldı, Lucas. Canım .
Bu konuda konuşmak durumu daha da kötüleştirecektir."

Acısını duyabiliyordum ve buna isyan ettim. Hayır. Bu değerli kadının, bu gülümseyen, mutlu sevgilimin herhangi bir sıkıntı hissetmesini istemiyordum; o sadece şefkati hak ediyordu. Birlikte geçirdiğimiz iki yıl boyunca neredeyse hiç tartışmamış ve kavga etmemiştik ve bunun nedeni her seferinde pes etmesi değildi; hayır, birbirimizin bakış açısını anlamamızı sağlamasıydı. Bana her zaman bir şeyi neden yapmak istediğimi ve bunun benim için neden önemli olduğunu merak ederek gelirdi. Kath'in türbölansı için bunu kaybetmeye hazır mıydım? Bu ilişki ateş ve buz gibiydi. Kavga ettik, barıştık. Nefret seksi ve makyaj sikişiydi. Öfkeli sözler ve şefkatli okşamalardı. *Her şeyi tüketiyordu.*

"Yaptığın şeyi duyduğun için çok üzgünüm."

"Değilim," diye cevap verdi ve ben bir kez daha onun gücünü hatırladım.

Amara korkak değildi. Daha zayıf bir insan söylediklerimi duymamış gibi davranır, yüzleşmekten tamamen kaçınırdı. Onları kırdıktan sonra çoğu benimle hiç konuşmazdı. Ama o öyle değildi.

"*Lütfen*, daha sonra konuşabilir miyiz?" Uzun bir sessizlik oldu.

"Belki," dedi bana. "Ama şimdi değil. Gelecek hafta?"

"Seni ararım."

"Göreceğiz," diye cevap verdi ve kapattı.

Bu da ne demek oluyor? Onu aramayacağımı mı düşündü? Onunla konuşmayacağımı mı? Bu saçmalıktı. Beni bundan daha iyi tanıması gerekirdi.

Büyükanne Rena'nın yanına indiğimde şok ve kafa karışıklığının bir kombinasyonunu hissettim.

"Amara nerede?" Büyükanne sordu.

Herkese Audrey Hepburn'ü hatırlatan zarif bir kadındı. Ufak tefek olabilirdi ama hesaba katılması gereken bir güçtü. Onu sevdim ve hayatım boyunca onun övgüsü için çok çalıştım çünkü bunun *gerçek* olduğunu biliyordum. Beni daha iyi hissettirmek için yalan söylemezdi.

"Sanırım ayrıldık." Kelimeler beni yaktı.

Büyükanne bir kaşını kaldırdı. "Seni terk mi etti?"

"Neden ilişkiyi bitirdiğimi düşünmüyorsun?" Elini koluma koyduğunda düşüncelere daldım.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Ne?" Durup ona baktım. "Onu onayladığını sanıyordum."

Büyükanne bununla alay etti. "Benim onayımın bir önemi yok. Hayatını eşinle birlikte yaşamak zorunda olan sensin, ben değil. Açıkçası, o zavallı kızın hayatını zindan etmek için elinden geleni yapan Patsy yüzünden seni terk edeceğini düşünmüştüm ve sen bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadın."

Balo salonunun girişinde durduk ve ilk arabaların garaj yoluna çekilmeye başlamasını izledik.

"Annem sadece -"

"Kaltak," diye sözümü kesti büyükanne. "Şimdi, kalbin kırık görünmediğine göre, ki bu Amara için kalbimi biraz daha acıtıyor, hadi bu gösteriyi yola koyalım."

Bölüm 3

AMara

I burada olmak istemedi.

Loş ışıklandırması ve rahat atmosferiyle The Den her zaman *bizim* gibi hissettiren bir yer olmuştu -*Lucas*'ın ve benim. Şimdi, duygusal kopuş iki gün önce gerçekleşmiş olsa bile, resmi olarak sona ereceğimiz yer olacaktı.

Lucas pazartesi akşamı işten sonra buluşmamızı önerdiğinde bir yanım ona siktir olup gitmesini söylemek istedi. Ona taşınacağımı söyledikten *sonra* beni araması iki gün sürmüştü. Rena'nın doğum günüyle meşgul olacağını biliyordum ama onun öncelik listesinde benim bu kadar alt sıralarda olmam beni bir kez daha sarsmıştı. Öncekinden daha fazla acı veriyordu çünkü artık beni sevmediğini biliyordum.

Lucas'ı tekrar görmenin *çok* acı vereceğini bilsem de pratik olmam gerektiğini de biliyordum. Medeni olmam gerekiyordu. Aşkımın ve arzumun nesnesini görmekten *heyecan duyan o küçük* parçamı da görmezden geldim.

Lucas ve ben çok şey paylaşmıştık ve bunun çirkinliğe dönüşmesine izin vermeyecektim. Buluşmak istemişti ve konuşmamız gerektiğini biliyordum - *bizden* değil -artık *biz* diye bir şey yoktu- ama pratik konulardan -konuttan, yatırımdan, planladığımız ama artık uzak ve acı verici bir rüya gibi gelen hayattan- bahsetmeliydik.

Onu hemen fark ettim, her zaman arka köşede oturuyordu, elinde bir içki vardı. Aynı görünüyordu - mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş, aşık olduğum güçlü, kendine güvenen adamın her parçası. Ancak şimdi tek görebildiğim, tek bir konuşmayla kalbimi kıran adamdı.

"Kath'i seviyorum. Onu her zaman seveceğim."

Derin bir nefes aldım ve yüz ifademi olabildiğince nötr tutarak ona doğru yürüdüm. Ben yaklaşırken başını kaldırıp baktı.

"Amara." Ben masaya ulaştığımda ayağa kalktı. Tam bir *Güneyli Beyefendisi*, diye düşündüm küçümseyerek.

"Lucas." Onun karşısındaki koltuğa kaydım.

Aramızda her şey yolundaymış gibi davranmadığı, eskiden olduğu gibi bana sarılmaya ya da öpücük vermeye çalışmadığı için rahatlamıştım.

Ama sonra ilişkiyi bitirdiğim için rahatladığından şüphelendim. Geçen hafta sonu Kath ile birlikte miydi? Zaten birlikte miydiler? Onunla seks yaptı mı?

Yıkılmama ve ağlamama neden olacak düşünceleri dağıtmanın bir yolu olarak boğazımı temizledim. İçimdeki her şey acıyordu. Bugün, işte, grip olmuş gibi hissediyordum, beni saran bir hastalık. Hafta sonunu Basil'in misafir odasında, izin verdiğimde bana sarılıp ağlayarak geçirmiştim. Çoğu zaman yalnızdım ve zihnimde Lucas'ı ve birlikte geçirdiğimiz zamanı izleyerek onun nasıl hissettiğine dair ipuçları olup görmeye çalışıyordum. Olduğunu kendime itiraf etmekten üzüntü duyuyordum ama onları görmezden geliyor, gördüğüm şeyden hoşlanmadığım için bilerek başka tarafa bakıyordum.

"Nasılsın?" diye sordu usulca.

Omuz silktim. Neyse ki garson siparişlerimizi almak için geldi. Ben kadehle Pinot Noir istedim, ki ben bunu sevmiştim, Lucas ise kafasını sallayarak içkisine, birasına baktı.

Bir süre garip bir sessizlik içinde oturduk ve söylenmemiş her şeyin üzerimde baskı yarattığını hissedebiliyordum. Buraya son geldiğimizde gülüyorduk, bir gelecek planlıyorduk. Şimdi ise sanki yabancıydık.

Servis görevlisi içkimi getirdiğinde aramızdaki imkânsız uçurum yudum yudum içtikçe daha da derinleşti.

Daha fazla dayanamayarak konuya girdim. "Sanırım bu işi çabucak halletmemiz en iyisi olacak. Konağı satmak için seçeneklere bakıyordum, ama sende kalmasını istiyorsan, beni satın alabilirsin. Bir ekspertiz bulabiliriz."

"Amara, bekle." Sözümü kesti, öne doğru eğilirken kaşları çatılmıştı. "Bu konuda acele etmesek olmaz mı?"

Kalbim acıyla sıkışarak ona baktım. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Şimdi, her şeyden sonra, kurtarılacak bir şey kalmış gibi mi davranacaktı?

"Bekleyecek ne var, Lucas?" Sesim sakindi ama incinmişliğim yüzeyin altında kaynıyor, içimden taşmakla tehdit ediyordu. "Nerede durduğunu açıkça belirttin. Ben sadece bunu olabildiğince açık hale getirmeye çalışıyorum."

"Jerome'un bana söyledikleri dışında ne duyduğunu sandığını bile bilmiyorum Amara. Bana yardım et."

Şarabı yüzüne fırlatmak istedim. Söylediği şeyi söylememiş gibi davranmaya nasıl cüret ederdi? Duyduklarımın zararsız olduğunu ve sözlerini yanlış anladığımı mı?

"Annene Kath'e hâlâ aşık olduğunu söylediğini duydum. Bana karşı ne hissettiğini bilmiyorsun. Beni *rahat* buluyorsun ama tutku hissetmiyorsun. Kath hakkında konuşurken *her şeyi tüketen* terimini kullandın."

Konuşmayı kestim çünkü kelimeler o gün yemeyi başardığım azıcık şeyi ve az önce içtiğim birkaç yudum şarabı kusma isteği uyandırdı. Pişman görünme nezaketini gösterdi. Suçlu değildi, fark ettim, ama kendimi kötü hissettiğim için üzülüyordu. Merhametini alıp güneş görmeyen bir yere götürebilirdi.

"Patsy'ye beni incitmek istemediğini söyledin, ama senin dünyana uymadığım, uygun bir Bayan Covington olmadığım konusunda onunla aynı fikirdeydin."

Sanki içimdeki tüm asit *onun* sözleriyle dışarı fışkırıyordu. "Amara, bebeğim," diye ürkek bir hayvanla konuşur gibi konuştu benimle, "Anne zor davranıyordu ve ben-"

"Bana gerçeği söyle, Lucas. Bunu hak ediyorum, sence de öyle değil mi?" Üzüntüyle başını salladı.

"Beni sevdiğini hiç söylemedin. Ve şimdi anlıyorum ki bunun sebebi hiç sevmemiş olman."

"Sana değer veriyorum, hayatımdaki herkesten daha çok." "Kath hariç," diye araya girdim.

Çenesini sıktı ve sessizliği yeterli bir cevaptı. Kendimi güçlendirmek için biraz şarap içtim.

"O zaman işimiz bitti, değil mi?"

İç geçirdi ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "O kadar basit değil, Amara. İki yıldır birlikteyiz. Birlikte bir hayatımız var."

"*Vardı*," diye düzelttim, kelimeyi bir bıçak gibi hissediyordum. "Birlikte bir hayatımız *vardı*. Kalbinden geçenleri annene söylediğinde, benim hakkımda emin olmadığını söylediğinde bunu sonlandırdın. Bana değil de ona söylemiş olman çok aşağılayıcı."

Yüzünü buruşturdu ama beni nasıl hissettirdiğini saklamayacaktım çünkü bu onu rahatsız ediyordu.

"Buraya tartışmaya gelmedim," diye devam ettim, boğazımdaki yumru beni durdurmadan önce kelimeleri zorlayarak, "Sadece adil olanı istiyorum. Ev hakkında düşünmen için sana zaman vereceğim, ama yakında bir cevaba ihtiyacım var. Belirsizlik içinde kalamam. Hepimizin aile serveti yok. Yaşamak için yeni bir yere ihtiyacım var ve şu anda kiralık bir ev için depozito ödeyecek kadar bile param yok."

Tüm birikimimi konağa yatırdığımı, bunun doğru finansal karar olduğundan emin olduğumu, çünkü bu adamla bir gelecek inşa ettiğimi biliyordu.

İçkisine baktı, bardakta kalan kehribar rengi sıvıyı döndürdü. Bir an sessiz kaldı ve neredeyse özür dileyeceğini düşündüm. Ama sonunda konuştuğunda beni daha çok incitti.

"Seni satın alabilirim; bu sorun değil. Hatırlarsan, paranı harcamanı bile istememiştim. Paranı en kısa zamanda alacaksın. *Ama* bizi bitirmeye hazır değilim. Bunu düşünmek için biraz zaman ayırmalıyız."

Zaman mı? Buna değip değmeyeceğime karar vermesini bekleyerek ne kadar zaman kaybetmişim? Her şeyin sonunun geldiğini fark etmek beni çok etkiledi. Lucas'ın kalbi kırılmamıştı. Benim gibi paramparça olmamıştı. Sadece suçlu hissediyordu ve bu bir hayat kurmak için yeterli değildi.

"*Neyi* düşünmek için?" Kalbim kırılmış ve kızgın bir şekilde sordum, *kırılmış*.

"*Biz*, bebeğim. Elimizdeki iyi bir şey. I-"

"Beni seviyor musun?" Ona telefonda sorduğum sorunun aynısını sordum.

Bana baktı ve gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum. Ama bu onu peşimden koşturacak ya da kalmam için yalvaracak türden bir çatışma değildi.

Bu onu geride tutacak, kararın kendisi için verilmesini bekleyecek türdendi.

Şarabımın kalanını geri attım, çantamdan bir yirmilik çıkardım ve ayağa kalkmadan önce bardağın altına sıkıştırdım.

"Hoşça kal Lucas," diye fısıldadım ve o gözlerimde biriken yaşları görmeden önce arkamı döndüm.

The Den'den çıkarken fark ettim ki belki de sadece bir ilişkinin kapısını ; belki de Lucas'ın ihtiyaç duyduğum adam olmasını bekleyen bir parçamın kapısını kapatıyordum.

Basil'in evine vardığımda berbat bir haldeydim. Basil evde olmadığı için minnettardım, orada olmak istemişti ama ona yalnız kalmam gerektiğini söylemişim. Lucas'la buluşacağımı bilmiyordu; yoksa The Den'de eski erkek arkadaşına ters ters bakıyor olurdu.

Misafir odasına gittim ve yatağa oturdum. Biri ölmüş gibi hissediyordum. -Lucas'ın yaptığı gibi ve olabilecek en kötü şekilde. İlişkimiz sona ermişti ve sevdiğim adam gitmişti; beni sevdiğini sandığım adam hiç var olmamıştı bile.

Titreyen ellerimle babamı aradım. "Evlat, nasılsın?"

"İyi değilim baba," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu. Onun nazik sesinin tanıdık tınısı, kalan son gücümü de yok etmeye yetmişti. "Her şey bitti. Lucas... o beni sevmiyor. *Hiç* sevmedi."

Diğer uçta bir duraklama oldu. Babamın her kelimeyi anladığını ve her zamanki gibi dikkatle değerlendirdiğini biliyordum.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi sonunda, sesi nazik ama kararlıydı - hem babam hem de her şeyi görmüş bir polis olarak ona ihtiyacım olduğunu bildiğinde her zamanki gibi.

Titrek bir nefes aldım.

"Annesiyle konuşurken kulak misafiri oldum," diye başladım, kelimeler sanki bir şekilde acıyı hafifletecekmiş gibi kendimi tutamayacağım kadar hızlı dökülüyordu. "Dedi ki... eski sevgilisini hâlâ sevdiğini söyledi. Beni sorduğunda da beni sevip sevmediğini bilmediğini söyledi."

Diğer uçtaki sessizlik ağırdı ve neredeyse babamı hayal edebiliyordum, çenesi gerilmiş, eli her zaman üzgün olduğunda yaptığı gibi yumruk haline gelmişti.

"O piç kurusu," diye mırıldandı nefesinin altında, ama ben onu yakaladım.

Kilometrelerce uzakta bile benim için savaşmaya hazırdı. " çocuğu. Senin konusunda ona güvenmişim." Babam Lucas'la birkaç kez karşılaşmış ve ondan hoşlanmıştı. Aslında ilk tanıştıklarında Lucas'ı onaylamıştı. "*Sağlam bir adamın var evlat.*"

Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Üzülerek merak ettim.

Dikkatli bir insandım. Birkaç erkek arkadaşım olmuştu; aslında Lucas'tan önce iki tane ve onlar da birkaç yıl süren ilişkilerdi. Şimdi ise

Sanki bir düzen varmış gibi. İki yıl ve benim zamanım dolmuştu. *Ama* önceki erkek arkadaşlarıma aşık olmamıştım. Onlarla hiç yaşamadım. Çıktık. Eğlendik. Tek eşliydik çünkü bu benim uyarılarımdan biriydi. Sıradan seks yapmazdım ya da sıradan seks yapan erkeklerle.

"Evlat, ne diyeceğimi bilemiyorum. Gördüğüm, tanıştığım adamın sana aşık olduğuna eminim," dedi kasvetli bir şekilde. "Ne olduğunu anlayamıyorum ama sanırım ailesinin baskısı sonunda çok fazla geldi."

Babam Patsy ve Shelby'den hoşlanmamıştı ve Lucas'la ben evlenmedikçe ya da kaçınılmaz olmadıkça onlarla bir daha görüşmemeyi tercih ettiğini söylemişti. Aslında Rena'yla iyi anlaşmıştı ve bu herkes için bir sürpriz olmuştu. Onu hep züppe ve mesafeli biri olarak düşünmüştüm ama babamdan etkilenmişti ve ailemin mavi yakalı köklerinden rahatsız olan Patsy'nin hayal kırıklığına uğramasına rağmen çok iyi anlaşmışlardı.

"Ve unutmayalım, Kath'i asla ," diye ekledim.

"Bazen erkekler gururla aşkı birbirine karıştırır." Babamın sesi teslim olmuş gibiydi. "Ama tüm bunlar bana onun senin için doğru adam olmadığını söylüyor. Şimdi neredesin?"

Beni iyi tanıyordu ve Lucas'la bir hayat kurduğumuz yerde kalmayacağımı tahmin ediyordu. "Basil'in evindeyim. Olamazdım..." diye devam ettim, olan biten her şey üzerime çökerken sesim titriyordu.

"Elbette." Sesi yumuşaktı; öfkesi, acımı kendi acısı gibi hissettiğini söyleyen daha derin bir duyguyla yatışmıştı. "Sen doğru olanı yaptın. Seni oyalamasına izin vermediğin için seninle gurur duyuyorum."

"Ama acıyor," diye itiraf ettim, yüzümü ellerime gömerken gözyaşlarım sel oldu, telefon sanki beni sabit tutan tek şeymiş gibi kulağıma dayalıydı. "Onu seviyorum baba. Onun da beni sevdiğini sanıyordum."

Nasıl bu kadar olabilirim? Bu soru içimde yankılanmaya devam etti.

"Çok üzgünüm, evlat." Babamın sesindeki duyguyu, konuşurken hafifçe titreyişini duyabiliyordum. "Ama bazen insanlar... sevgimizi hak etmiyorlar. Bunu hafife alıyorlar; kendi hayatlarına, kendi pisliklerine çok fazla kapılıyorlar. Bu senin suçun değil. Bu onun suçu."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Bundan sonra nasıl devam edeceğimi bilmiyorum."

"Düşündüğünden daha güçlüsün Amara," diye bana güvence verdi ve sesindeki inancı, ben kendime inanmadığım zamanlarda bile bana olan inancını duyabiliyordum. "Bunu da atlatacaksın. Ve bunu yalnız yapmak zorunda değilsin. İhtiyacın olursa eve gel. Bunu birlikte çözeceğiz."

Eve dönme, babamın güvenli kucağına sarılma, güçlü olmak ya da cesur bir yüz takınmak zorunda olmadığım bir yerde olma düşüncesi neredeyse çok cazipti. Ama Lucas yüzünden Charleston'daki hayatımdan vazgeçmeye hazır değildim. Kariyerim vardı.

"Yaz döneminden sonra tatile girdiğimizde birkaç günlüğüne geleceğim." Sesim biraz daha kararlıydı, babamın sözlerinin rahatlığını içime çekerken gözyaşlarım yavaşlıyordu.

Lucas ve ben yaz ve güz dönemleri arasında Roma'ya gitmeyi planlamıştık - bu benim ilk seferim olacaktı. Şimdi Kath'le gider miydi?

Kendine işkence etmeyi bırak, Amara.

"Ne zaman ihtiyacın olursa eve gel," dedi babam kararlılıkla. "Ben senin için buradayım, Amara. *Her zaman.*"

"Teşekkürler baba," diye fısıldadım, yorgunluğum beni yakalamıştı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, ufaklık." Sesindeki duygu yoğunluğunu duyabiliyordum. "Biraz dinlen. Yarın yeni bir gün."

Tekrar başımı salladım, kendimi hafiflemiş, biraz daha az yalnız hissediyordum. "Bu tam Scarlett O'Hara'ya göre."

Sonra güldü. "Daha önce kimse beni Güneyli bir güzele benzetmemişti."

Görüşmeyi bitirdikten sonra telefonumu parmaklarımın arasından yanımdaki yatağa bıraktım. Yatağa kıvrılıp gözlerimi ve bir süre daha acı çekmemek için uyumayı diledim.

Bölüm 4

LUCaS

"T Şapka sadece suçluluk duygusudur, Lucas," dedi Amara telefonda bana, ses tonu profesörden öğrenciye dönmüştü ve daha üç hafta önce benim olan kadına hiç benzemiyordu.

"Bu senin adil payın-"

"Değerlendirmeye göre ne kadar transfer yapacağınızı zaten söyledim. Şimdi iş yükümü daha da artırdınız, bankaya gidip fazlalığı size geri göndermem gerekiyor," diye tersledi.

"Amara-"

"Biz. Biz. Bitti. *Lütfen* bana mesaj atmayı ve arkadaşmışız gibi nasıl olduğumu sormayı bırak çünkü değiliz." The Den'de tanıştığımız o akşamdan beri bana karşı kullandığı o duygusuz sesiyle devam etti. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, iyi değilim Lucas. Kalbim kırıldı. Bana mesaj atmaya devam etmen ya da beni aramaya çalışman kalbimin acısını daha da artırıyor. Şu ana kadar seninle konuşmaktan başka çarem yoktu, böylece şehir evini halledebilecek ve eşyalarımı alabilecektim. Ama artık bitti, bu yüzden şimdi sana telefonu kapattıktan sonra numaranı engelleyeceğimi söyleyeceğim-"

"Hayır, Amara, bunu yapma." Lanet olsun, beni hayatından tamamen çıkarmak istiyordu. Onu suçlayamazdım. Onu incittim. Onu sevdiğimi söyleyemiyordum; sadece onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. Amara'nın ortaya çıkardığı duygular

Yeni ve eşsizdi, Kath'yaşadığım her şeyden farklıydı; sevdiğim tek kadındı.

"Hoşça kal Lucas," diye fısıldadı.

"Amara, çok üzgünüm."

"Biliyorum Lucas," dedi o kadar içtenlikle ki parçalandı. "Ve ben de öyleyim."

Telefonu kapattı ve ben de uzun süre tuttuğum nefesimi bırakıp ofis koltuğuma yaslandım. Konuşma tam da korktuğum gibi sona ermişti; sessizce, drama olmadan ama içimi kesen bir sonlulukla. Öfke yoktu, acı sözler yoktu; sadece iki insan şeyin bittiğini kabul ediyordu, tıpkı usulca sönen bir mum gibi.

1800'lerin sonunda büyük büyükbabam tarafından inşa edilen süslü, tarihi bir yapı olan Covington Binası'nın en üst katında yer alan ofisim şu anda bir mezar gibi hissediyordu. Aile tarihiyle dolu maun panelli duvarlar şimdi etrafımı sarmış gibiydi. Charleston Limanı'nın ve eski kiliselerin uzak kulelerinin geniş manzarasına sahip bu alan, Lowcountry Provisions Company'nin mirasının bir kanıtı olarak her zaman bir gurur kaynağı olmuştu. Ama bugün, beni sevgi ve tatmin yerine beklentiler ve yükümlülükler üzerine inşa edilmiş bir hayatın anılarına hapseden yaldızlı bir kafes gibi hissettiriyordu.

Odanın bir tarafını kaplayan tavandan tabana pencereler ağır ve bunaltıcı atmosferi hafifletmek için çok az şey yapıyordu. Dışarıdaki manzara bana miras kalan her şeyi, yaşamak zorunda olduğum her şeyi . Aşağıda, Charleston şehri hayatla uğulduyor, yukarıdaki ofiste, içimde kopan kişisel fırtınadan habersizdi.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Kath içeri girdi, topukları cilalı parke zemine vuruyordu, varlığı tanıdık olduğu kadar sinir bozucuydu da. O bir CFO, bir iş arkadaşı, bir liderdi ama aynı zamanda çok daha karmaşık bir şeydi. Geçmişimden asla tam olarak koparamadığım bir parçaydı ve şimdi, ona göre, o da benim bugünümün ve geleceğimim bir parçası olmak istiyordu.

"Lucas," diye selamladı, sesi yumuşaktı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Dalgın görünüyorsun tatlım. Her şey yolunda mı?"

Kendimi toparlamaya çalışarak daha dik oturdum ama yüzümdeki gerginliği görebildiğini biliyordum. Kath her zaman beni okumanın, ne zaman gergin olduğumu anlamanın bir yolunu bulmuştu. İlişkimizi bu kadar yoğun ve değişken yapan şeylerden biri de buydu. Birbirimizi tutkularımızı alevlendirecek kadar iyi tanıyorduk.

"Bitti." Sanki bu hareket az önce yaptığım konuşmayı silebilirmiş gibi telefonumu ittim. "Amara ve ben... bitti."

Kath'in dudakları küçük, neredeyse sempatik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Masanın etrafında yürüdü, oturduğum yerin hemen yakınında durdu, parfümünün tanıdık kokusunu yakalayabileceğim kadar yakındı - geçmişte engelleyebildiğim bir anı selini geri getiren bir koku, ama şimdi değil, benim için *müsait* olduğunda değil.

"Özür dilerim Lucas," diye mırıldandı usulca, eli hafifçe omzuma dokunurken.

"O yaralı." *Onu incittim.*

"Onun için daha da acı verici olacak bir zamanda değil de şimdi bitmesi daha iyi değil mi?"

Acı çeken tek kişinin Amara olup olmadığından emin . İçimde bir boşluk hissediyordum. Tüm eşyalarını taşıdığından beri ev boş, hayattan ve ruhtan arınmış gibi geliyordu. Orada yaşayabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi ondan kurtulmam gerektiğine ikna olmuştum. Yatak odamız hala onun gibi kokuyordu. Bir saç bağı ya da ruj bulduğumda kalbim daha hızlı çarpıyor ve içimi keder kaplıyordu. Onu özlüyordum. Buna şaşırmadım. İki yıldır

birlikteydik;

birlikte vakit geçirdiğimiz bir ilişkimiz vardı. Onun arkadaşlığından hoşlanıyordum. Esprili ve zekiydi, gerçekçiydi ve birlikte büyüdüğüm kadınlardan çok farklıydı. Ama bundan da öte, Amara vericiydi.

Geçmişteki tüm ilişkilerimde veren taraf bendim. Ama Amara ile durum farklıydı. ilgilenmekten keyif aldığım kadar onun tarafından ilgilenilmekten de keyif alıyordum. Yaptığım her şeyden gerçekten mutlu oluyordu ve bunun için her zaman minnettardı. Asla bir şey beklemezdi; ne bir hediye, ne de sadece birlikte olduğumuz için bir ödül. Kath ise aylar öncesinden doğum günü için ne istediğine dair ipuçları verir ya da yıldönümlerinde ve tatillerde açıkça belirli hediyeler isterdi. Ama Amara? Ona benzin istasyonundan çiçek getirsem, sanki ona elmas vermişim gibi parlardı.

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. "Seni zavallı şey," diye fısıldadı.

Kath'in bana bakışında, elinin biraz fazla uzun kalışında beni kızdıran bir şeyler vardı. Ona karşı dikkatsiz davranarak nazik ve kibar bir kadını incitmişim. Sempatini hak etmiyordum ve kabul edelim ki Kath samimi davranmıyordu çünkü Amara'yla ilişkimiz bittiği için çok heyecanlandığını biliyordum.

Masama yaslandı, eli hâlâ omzumdaydı ve şimdi okşuyordu. "Lucas," diye başladı, sesi daha samimi bir tona dönüşmüştü. "Son zamanlarda ikimiz hakkında çok düşündüm; sahip olduklarımız ve... kaybettiklerimiz hakkında."

Başımı kaldırıp ona baktım ve bakışlarıyla yüz yüze geldim. Delici bir mavilikteki gözleri, her zaman birbirimizin içinde tutuşturduğumuz ateşle eşleşen bir yoğunlukla doluydu. Geçmişimizin anıları -tutku, kavga, barışma, tekrar bir araya gelmek için birbirimizi parçaladığımız o yıllar- neredeyse aklımın alamayacağı kadar hızlı bir şekilde geri geldi.

"Aramızdaki ilişkinin kötü bittiğini biliyorum," diye devam etti, "ama Mercer için seni terk ettiğim için hep pişmanlık duydum. O zaman doğru şeyi yaptığımı sanmıştım ama Tanrım, Lucas, yanılmışım. Seni özledim, *bizi* özledim."

Kelimeler havada asılı kaldı, hiçbir zaman tam olarak dinlenmemiş bir geçmişin ağırlığıyla. Sertçe yutkundum, içimde çalkalanan duyguları görmezden gelmeye çalıştım. Kaçıp giden Kath'ti; on sekiz yaşımızdan yirmi beş yaşında hayatımdan çıkıp gidene kadar benim her şeyim olan kadın. Gençtik, tutkuluyduk, pervasızdık. Aşkımız çok yoğundu. Sert kavgalar ettik, daha sert barıştık ve birbirimizde duygusal yaralar bıraktık, birbirimizi işaretledik.

Amara ile olan ilişkim bunun tam tersiydi. Amara ile her şey yumuşak, kolay ve rahattı. Tutkumuz bir orman yangını değildi; sabit bir alevdi; sıcak ve sürekli. Kavga etmezdik, birbirimizi incitmezdik. Onunlayken kendimi güvende, sevilmiş ve anlaşılmış hissediyordum.

Kendimi çok mu rahat hissediyordum? Kath yeniden ortaya çıktığında, bir ilişkide sınırdan yaşamaya dair o eski hisler bu yüzden mi geri gelmişti? Bu yüzden mi bu kadar kolay etkilenmişim - Amara ona karşı hislerimden emin olmamı istediğinde neden tereddüt etmişim?

Amara'dan, ilişkimizin kolaylığından, *fazla* rahat olmasından sıkılmış mıydım? Genç değildim; otuz yaşındaydım, yetişkin bir adamdım ve ilişkilere gençken hissettiğim bir şeyin ışığında bakmaya devam etmek aptallık mıydı?

"Bilmiyorum, Kath-" diye başladım ama ağzıma hafif bir öpücük bırakarak sözümü kesti.

Yanlışı hissettim ve geri çekildim. Amara'yı aldatıyormuşum gibi hissettim. İlişkimiz *daha yeni* bitmişti ve hayatımda ilk kez bir kadından yanıma taşınmasını isteyecek kadar önemli olan bir ilişkinin yasını bile tutmadan yoluma devam etmek doğru değildi.

"Lucas, anlamıyor musun?" diye fısıldadı, suskunluğumu görmezden gelerek sesini yükselterek. "Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu. Hatalar yaptığımı biliyorum; ikimiz de yaptık. Ama biz büyüdük. Artık bunu yürütebiliriz. Birbirimiz için *hazırız*."

Ona baktım, uzun zamandır benim dünyam olan kadına, hâlâ istemem gereken her şey olan kadına. Kalbim göğsümde burkuldu. Kath bize bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi yeniden alevlendirmek, aramızda çok sıcak yanan ateşi yeniden yakalamak için bir şans sunuyordu.

Ama zihnimin arkasında rahatsız edici bir şüphe vardı, bana Amara ile ne kadar farklı olduğunu hatırlatan bir ses. Onunla birlikte olmanın ne kadar doğru bir his olduğunu. Ama bu artık sona ermişti ve Kath *burada*, önümdeydi, onu almamı istiyordu.

"Deneyebiliriz," dediğimi duydum, sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçmıştı. "Bakalım.... var mı?" *Bir şey kaldı mı?*

Kath'in yüzü tüm ifadesine yayılan bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bu hafta sonu bir hayır galası var," hızlıca konuştu, sanki fikrimi değiştirmemden korkuyormuş gibi.

Bu tür ilişkilerden nefret ederdim ve neyse ki Amara ne kendini ne de beni teşhir etmek istemediği için iki yıl boyunca çoğundan mutlu bir şekilde uzak durdum.

"Onlar hakkında ne hissettiğini biliyorum" diye sırttı, "Ama bu birbirimizi yeniden tanımamız için güzel bir yol olacak."

Tereddüt ettim ama gerçek şu ki, hayır demek için bir nedenim yoktu. Amara gitmişti ve belki de Kath her zaman benim için yaratılmış olan kişiydi. Belki de bu bizim ikinci şansımızdı. Ama lanet olsun, eğer bu beni bir pislik gibi hissettirmiyorsa, Kath'i unutmamak için Amara'yı kullanan ve eski sevgilim müsait olduğu anda, benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yatılı kız arkadaşımı bırakan biri gibi hissettirmiyorsa.

"Tamam, ayrıntıları Diedra'ya gönder," diye kabul ettim, sesim kararlıydı ama yine de bir yanım emin değildi.

"Manolya Balosu-"

İnledim. Magnolia Balosu her yıl Charleston Koruma Derneği Konağı'nda düzenleniyordu. Charleston'ın tarihi binalarını ve simge yapılarını korumaya ve restore etmeye ve aynı zamanda imkanları kısıtlı gençlere yönelik eğitim programlarını desteklemeye odaklanmış, kar amacı gütmeyen yerel bir kuruluş olan The Lowcountry Heritage Foundation için fon toplamaya adanmıştı. Büyükanнем vakfın ve LPC'nin yönetim kurulunda yer aldığı için LPC cömertçe bağışta bulundu.

"Eğlenceli olacak. Söz veriyorum." Yıllardır bana doğru yöneldiğini görmediğim bir gülümsemeyle bana baktı ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Eminim." Kath'e asla hayır diyemezdin, değil mi? Görünüşe göre, bunca yıl sonra bile bu değişmemişti.

Amara benden bir yere gitmemi istediğinde onu hiç geri çevirdiğim oldu mu? Evet, reddettim ve o da bir etkinliğe ya da partiye gelememişti ya da canı gitmek istemediğinde bana söyledi. Ben hiç alınmadım, o da bana hiç baskı yapmadı. Bunun nedeni birbirimize yeterince değer vermememiz miydi? Yoksa basitçe, birinin yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlanmadığı bir ilişki içinde olduğumuz için miydi?

"Pişman olmayacaksın Lucas," diye mırıldandı, nefesi tenimde ılık bir şekilde hissediliyordu.

O ofisimden ayrılırken, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı, tekrar sandalyeme yaslandım ve Charleston silüetine baktım. Güneş batıyor, şehrin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu ve bir an için kendimi doğru şeyi yaptığıma inandırdım.

Ama derinlerde, kabul etmek istemediğim bir yerde, sorunlu sulara doğru yürüdüğümü .

Şeytanla, bana kaybettiğimden daha fazlasına mal olabilecek bir anlaşma yaptığım hissinden kurtulamıyordum. Çünkü Amara'yı kaybetmişim, beni gülümseten o güzel ilişkiyi kaybetmişim. Artık eve, onun yanına gidemeyecektim. Elinde bir kadeh şarapla yemek yaparken bir yandan da seminer dinleyerek beni beklemeyecekti. Geceleri seviştikten sonra bana sarılmayacaktı; yatakta bana benim ona verdiğimden daha fazlasını verdikten sonra, her zaman. İçine girdiğimde beni ne kadar çok sevdiğini fısıldamaz, dünyamdaki her şeyin doğru olduğunu hissetmezdi.

Utanç içinde başımı öne eğdim çünkü Amara'yı hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Her zaman dürüst olmuştu. Şimdi bile bana onu incittiğimi ve hâlâ acı çektiğini söylüyordu. İyiymiş gibi davranmadı. Yalan söylemedi. Şaşırtmadı. Gerçeği söyledi.

Keşke ona hissettiklerimin sadece suçluluk duygusu olmadığını, benim de acı çektiğimi ve onu özlediğimi söyleseydim. Ama onun sesinde duyabildiğim ve yüzünde görebildiğim ıstırabının yanında bu çok küçük ve önemsiz görünüyordu. Peki bunu Amara ile paylaşmaya ne hakkım vardı? Kendi kendime açtığım yaralarımı görmesini istemeye hakkım yoktu çünkü bana onu sevip sevmediğimi sorduğunda kalbimi açamamış, bunun yerine bir beyefendi gibi davranmaya devam etmişim,

Onu incitmek istemediğimi söyledim; ama sonunda tam da bunu, onun asla affetmeyeceği ve benim de asla telafi edemeyeceğim bir acımasızlıkla yaptım.

O zaman bu iyi bir şey Lucas çünkü bu ilişki bitti. Artık Kath ile devam ediyorsun.

Uyumadan önce düşündüğüm, onu arzuladığım ve nasıl olduğunu merak ederek uyandığım Amara olmasaydı, bunların hepsi iyi ve kolay olurdu.

Bölüm 5

AMara

I partilere gitmeyi sevmezdim. Bana değildi. Ama Lucas'la çıkmaya başladığımızdan beri bazılarına gidecek kadar kıyafet edinmiştim. Patsy, Shelby ya da Kath gibi kıyafetlerini *asla* tekrar etmeyen biri değildim çünkü bağımsız bir zenginliğim ama yeterince güzel elbiselerim vardı, böylece Bir köpek.

Magnolia Balosuna ilk kez katılıyordum ve isteksizce de olsa etkilenmiştim. Charleston Koruma Derneği Malikanesi bir mücevher gibi aydınlatılmıştı, büyük cephesi her pencereden dışarı taşan avizelerin yumuşak, sıcak ışığı altında parlıyordu. Asırlık manolya ağaçlarının sıralandığı bahçeler, açan çiçeklerin kokusu ve havada süzülen sohbetlerin yumuşak mırıltısıyla doluydu. Dallardan sarkan pırıl pırıl ışıklar, zarif giyimli çiftlerin gezindiği, kahkahalarının arka planda çalan bir yaylı çalgılar dörtlüsünün yumuşak tınlarına karıştığı arnavut kaldırımli yollara romantik bir parıltı yayıyordu.

Hala kalbimin ne kadar kırık olduğunu düşünerek gelmeyecektim ama Lisansüstü Çalışmalar Dekanı Bobby Gantz beni davet ettiğinde onu geri çeviremezdim. Eşini bir yıl önce kanserden kaybetmişti ve ilk kez eşinin yanında olmadığı bir etkinliğe katılacaktı. Ben de evet dedim. Aptalca! Aptalca! Çünkü Charleston Koruma Derneği Malikanesi'ndeki balo salonuna adımımı atar atmaz Lucas'ı

Kath. Hayatına devam etmişti. Şahit olmama gerek olmasa da bunu çoktan yaptığından şüpheleniyordum. İlk kez bir çift olarak dışarı çıktığımızda beni herkese kız arkadaşı olarak tanıttığını hatırladım Görünüşe göre aynı şeyi Kath için de yapıyor, onun hayatındaki yeni statüsünü Charleston sosyetesine alenen ilan ediyordu.

Nesnel olarak, birlikte iyi görünüyorlardı. Öznel olarak, benim için, ruh kırıcıydı.

Cennette yapılmış mükemmel bir eşleşme gibi görünüyorlardı. Esmer, sert yüzü ve içinde bulunduğu smokin de dahil olmak üzere giydiği her şey için yaratılmış gibi görünen vücuduyla Lucas; sarı saçları mükemmel bir şekilde taranmış, vücudu ateş motoru kırmızısı ipekle örtülmüş Kath. İki güzel, varlıklı insan yılların soyağacını, aile parasını ve nüfuzunu bir araya getiriyor; iki ünlü soyadı bir oluyordu. Patsy Covington olduğunda bunu yapmıştı ve şimdi Kath de aynısını yapacaktı.

"Sevgilim." Bobby ön kolunu kavrayan elimi okşadı. "Onu bir ara görmeliydin."

Yutkundum ve ağlamaya başlamamak için dua edip umut ederek başımı salladım. Manolya Balosu her yıl düzenlenirdi ama Lucas bir kez olsun beni davet etmemişti. Böyle etkinliklerden nefret ettiğini söylemişti ama şimdi Kath'le birlikteydi. Ne var ki sevgilim altmış yaşında, benim iki katımdan daha yaşlıydı ve beni bir aşk macerası olarak değil, çırağı olarak görüyordu. O benim için bir baba figürüydü ve Lucas da işteki herkes gibi bunu biliyordu. Yani ben eski sevgilimi ayrıldığımızdan beri ilk kez gördüğümde yakışıklı bir sevgiliyle çıkmıyordum, o ise her zaman aşık olduğu, için için yanan bir güzelle çıkıyordu.

Önemsiz biri değildim ve kıskanç olmak istemiyordum. Ama Kath'e karşı hissettiğim şey bu değildi. Lucas'ı gerçekten sevdiği kadınla mutlu olmasını isteyecek kadar seviyordum. Sadece o kadın olmadığım için üzgündüm, kendini yeniden bütün hissetmek için yaslandığı, kalbini onararak onu ilk başta kıran kişiye geri verebilecek kişi için üzgündüm.

Lucas bana Kath'le ilgili her şeyi ve Kath onu terk ettiğinde ne kadar yıkıldığını anlatmıştı. O acıyı şimdi anlıyordum çünkü beni terk ettiğinden beri kendi kalbim o kadar kırılmıştı ki sanki zar zor atıyor, hatta orada bile değildi.

Gözlerimi kaçırdım, onun yerine Güneyli zenginliğinin bir başyapıtı olan konağa odaklandım. Büyük balo salonu abartısız bir zarafet görüntüsüydü. Zengin kadifelerle örtülü uzun pencereler bahçelere bakarken

Yüksek tavanlardan sarkan kristal avizelerin ışığı cilalı mermer zeminlerden yansıyordu. Masalar bembeyaz örtülerle kaplanmış, manolya çiçeklerinden oluşan orta süsü ve mum ışığında parıldayan gümüş şamdanlarla süslenmişti.

Şampanyamı yudumlarken, yumuşak köpükler burnumu gıdıklarken, gecenin tadını çıkarmaya ve etrafta dolanmamaya karar verdim. Balodaki insan sayısı düşünüldüğünde Lucas'la yollarımızın kesişmeme ihtimali yüksekti. Duygularımın durumu ne olursa olsun hayatımı yaşamayı hak ediyordum ve bu akşam bunu yapmak için tasarlanmış bir akşamdı. Ama gözlerim gizlice Lucas ve Kath'i aradığı için -ki bu hiç sağlıklı değildi- parti bir rüyadan koparılmış gibiydi -zamansız ve zarif. Bir an için kendimi partinin içinde kaybolmaya bıraktım, Bobby'nin beni tanıştırdığı insanların dikkatimi dağıtmasına minnettar olarak kalabalığın arasında ilerlerken ortamın moralimi yükseltmesine izin verdim.

Keyfim uzun sürmedi.

"Amara," diye seslendi arkamızdan bir ses. Bobby ve ben döndük ve Bobby'ye kendini yalnız hissetmesinin canı cehenneme demeye hazırdım; buradan gidiyordum.

Rena Covington şeftali rengi şifon elbisesi ve elmas gerdanlığıyla *My Fair Lady* filminin sonundaki balo sahnesinde Audrey Hepburn'ü andırıyordu, ama daha yaşlı. Reverans yapmamak için kendimi zor tuttum.

"Bayan Covington," diye kibarca gülümsedim. "Nasılsınız?"

Bana sarılarak beni şaşırttı ve ardından her iki yanağımın yanına birer öpücük kondurdu. "Ben iyiyim, hayatım. Bobby, gelebilmene çok sevindim."

Sonra Bobby ona sarıldı. Görünüşe göre *eski* arkadaşlardı, çünkü Bobby'nin karısı Rena ile birlikte bazı hayır kurumlarının yönetim kurullarında yer alıyordu. Bobby de benim gibiydi, mavi yakalı olarak yetiştirilmişti, karısı ise Charleston'ın asilzadelerinden biriydi. Harika bir evlilikleri vardı ve bana eşinin ailesinin ona hiçbir zaman uyum sağlayamadığını hissettirmediğini anlatmıştı. Covington'ların karısının ailesinden daha varlıklı ve muhtemelen bu yüzden çok daha kibirli olduklarını söylemişti. Patsy'yi, Shelby'yi ve hatta Lucas'ı sevmiyordu ama Rena'yla bir sorunu olmadığı anlaşılıyordu.

"Duyduğuma göre torunumla ilişkini bitirmişsin," dedi, filtresizliği ve söyleyecekleri hakkında kimsenin ne düşündüğünü ünlü Rena, etrafımızdaki birkaç kişinin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Eğer bu Patsy ya da Shelby olsaydı, anlardım. Beni küçük düşürmek için ellerinden geleni yaparlardı. *Ama* Rena? Belki de kayıtsızlığı sadece onun

hoşlanmadığımı düşündüm.

"Bu çok güzel bir balo," diye hoş bir şekilde konuştum, "Covington ailesinin Heritage Vakfı'nı desteklediğini duydum."

"Evet, sen de benim masamda oturuyorsun," diye açıkladı Rena, sonra içini çekti, "Bobby oturuyor, sen de onun artı birisin, sen de oturuyorsun."

Bobby'ye baktım, dehşete düşmüştüm. *Kesinlikle hayır!* Eski sevgilimin, fazla avam olduğum için benden nefret eden büyükannesiyile gurme taşra mutfağı yiyerek bir akşam geçirmeyecektim.

"Çok cömertsin Rena," diye bağırdı Bobby. O kadar mutlu görünüyordu ki kendisini kötü hissetmesine neden olmak istemedim. Karısının ölümünden önce ve sonra uzun süre yasını tutmuştu ve ben aptalca ve bencilce davranıyordum.

Parlak bir gülümseme takındım. "Kulağa çok hoş geliyor, Bayan-"

"Bana Rena ya da Büyükanne deyin; herkesin gelinim dediği bir şeyle anılmaktan hoşlanmıyorum."

Dudaklarımı yaladım. Az önce benden ona büyükanne dememi mi istemişti? Kendimi Tennessee William tarzı bir oyundaymışım ve repliklerimin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyordum.

Rena benimle sağında, Bobby ile solunda yürümek için ısrar etti.

bizim masamız.

Vücudumdaki tüm sinirler gerilmişti ve Rena beni kendisiyle zar zor fark ettiğim bir adamın arasına oturttuğunda daha da kötüleşti. Ne yazık ki masanın tam karşısında Lucas ve Kath başları birbirine yakın, derin bir sohbe dalmışlardı. Bu manzara göğsümde bir şeyleri burktu.

Lucas başını sallayınca gülümsemeye zorlandım. "Amara, seni görmek güzel."

"Merhaba, Lucas." Tamam, kulağa acınası gelmiyordu; kulağa hoş geliyordu. Değil mi? "Amara, burada olman ne kadar harika." Kath kulağa hiç de öyle gelmiyordu.

hiç de harika değil. Bundan biraz zevk aldım.

Başka kimse bir şey söyleyemeden Rena masayı solumdaki adama tanıttı. Tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. Son derece yakışıklıydı ve onunla tanışırsam unutmamın mümkün olmadığını biliyordum.

"Millet, Jaxon Caldwell'in burada olmasından dolayı çok heyecanlıyım. Hepinizin bildiği gibi, Charleston'dan gelen genç adamımız geçen yıl PGA Şampiyonasını kazandı ve 65'lik muhteşem bir final turuyla 12 par altında bitirdi," dedi Rena.

Tanışma telaşı .

Golfü kıçımdan tanıımıyordum, bu yüzden tek duyduğum *kazanan* ve *Şampiyonluk*.

Herkes yerleştikten ve garsonlar benimki de dahil olmak üzere herkesin içkisini sonra, çünkü canı cehenneme, biraz gevşeyecek ve biraz eğlenecektim, karar verdim.

Jax bana, "Amara, Rena senden çok övgüyle bahsediyor," diye bilgi verdi.

"Rena'nın mı?" Kaşlarımı çattım ve Rena'nın Bobby ile konuştuğunu görmek için döndüm, ne arkadaşım ile ne de benimle ilgileniyordu.

Jax'in geniş omuzları, rahat bir çekiciliği ve seksi bir gülümsemesi vardı. Konuşurken yakınıma eğildi, böylece parfümünün kokusunu alabildim - misk ve deri, çok şehvetli. Ve sırtıttığında, göz kamaştırıcı olmaktan başka bir şey değildi. Kırık bir kalbe bakıyor olabilirdim ama kör değildim.

"Rena bu gece burada olacağınızı ve sizinle tanışmamı *çok* istediğini söyledi."

Huzursuzca kaşlarımı çattım. Rena bunu neden istesin ki?

Kath diğer tarafında oturan bir kadınla konuşmak için ona doğru eğilirken Lucas'ın beni izlediğini, yüz ifadesinin okunamaz olduğunu fark ettim. Aralarında fiziksel bir rahatlık vardı ve çoktan seks yaptıklarını biliyordum. Beni düşünmeyi bırakıp onu becermeye başlaması ne kadar sürmüştü? Bir hafta mı? İki hafta mı? Ya da belki de ona taşındığımı söyledikten hemen sonra?

"Seni huzursuz mu ediyorum?" Jax'in sesi sıcak ve alaycıydı, gülümsedim ve masanın hemen karşısında kaynayan gerginlikten uzaklaştığım için minnettar oldum.

"Hayır, tabii ki hayır." Kendimi toparladım ve öğrencilerin önünde ve sunum yaparken takmak zorunda olduğum sakın ve soğukkanlı maskemi taktım. "Sadece Rena'nın benden bahsetmesine şaşırdım. Onu çok iyi tanımıyorum."

"Beni çok iyi tanıyor." Biraz daha yaklaştı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Ve seninle tanışmaktan keyif alacağımı söylerken haklıydı."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bu gururumu okşuyordu ve kendimi rahatlarırken buldum, Lucas ve Kath'in varlığından kaynaklanan gerginlik arka planda kayboluyordu. Jax'le konuşmak çok kolaydı, çekiciliği zahmetsiz ve silahsızdı.

"Jax, duyduğuma göre Myrtle Sahili'ndeki evinden taşınyormuşsun," diye araya girdi Lucas, sesi soğuktu ve Kath'in önce ona, sonra Jax ve bana odaklanarak yerinden sıçradığını gördüm.

"Charleston'a taşınyorum," diye açıkladı Jax. "Ne kadar zamandır Charleston'da yaşıyorsun, Amara?"

İki adamın arasında kalmış gibi hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Lucas'ın Jax'le olan konuşmama karışmaya hakkı yoktu. Onun vardı.

Yanında oturan yeni kız arkadaşı için beni terk etti. "Yaklaşık dört yıl.

Buraya doktoramı yapmak için geldim ve sonra da kaldım."

Rena bu alışverişi fark etti ve eğlendiği belli olan bir ifadeyle gülümsedi. "Amara'dan sana etrafı göstermesini istemelisin, Jax. Kısa süre önce bir yer bakıyordu, o yüzden araştırmasını yaptı." Sonra Lucas'a döndü, "Biliyor musun, şimdi düşündüm de Jax, Lucas şehirdeki evini satıyor olabilir; belki sen de ilgilenirsin. Amara'nın orayı çok sevdiğini biliyorum."

Utanç ateşinin yükseldiğini hissettim ve kulaklarım yandı. Lucas evimizi mi satıyordu? Tabii ki satıyordu. Neden satmasın ? South of Broad'da yaşamayı hiç istememişti. Battery'de, Covington Malikânesi'ne yakın, süslü ve büyük bir yer istiyordu.

"Nerede o?" Jax bilmek istedi.

"Broad'un güneyinde, Church Caddesi'nde," dedim aynı anda Lucas havlayarak, "Şu anda hiçbir şey satmıyorum, büyükanne."

Kath sertleşti. "*Bu işi* bitirdiğini sanıyordum." Gözünü kırpmadan bana baktı. "Bilirsin, yeni bir başlangıç falan."

Ona benimle konuşmamasını söylemek istedim. Erkeğimi çalmıştı ve şimdi de yeni erkek arkadaşının benimle paylaştığı evi satması hakkında toplum içinde kibar bir konuşma yapabileceğini mi düşünüyordu? Tanrım! Beni Jerry Springer'a çıkar artık!

Jax beni daha da rahatlatan derin ve sıcak bir sesle kıkırdadı. "Emin misin Lucas? Broad'un güneyinde bir yer arıyorum. Charleston'ın geri kalanını ya çok modern ya da çok havasız buluyorum." Bana o öldürücü gülümsemelerinden birini daha attı. "Belki bir ev bulmama yardım edebilirsin Amara; Rena senin mükemmel bir zevkin olduğunu söylüyor."

Rena bir şeylerin peşindeydi çünkü Jax'e bunları neden söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kullanılmaktan hoşlanmıyordum ama Covington aile reisi tarafından kullanıldığımı hissediyordum. Ama ne ona ne de Lucas'a benim beceriksizliğimi ya da bocaladığımı görme zevkini .

"Elbette, Jax." Başımı öne eğdim. Yirmi sekiz yaşında bir kadındım. Saf bir kız değildim. Nasıl flört edileceğini biliyordum. "Belki bir hafta sonu biraz vakit geçirebiliriz, ben de sana etrafı gezdiririm."

"Çok isterim," diye yanıtladı Jax. "Şimdi, başka bir sorum var. Golf handikapınız nedir?"

Kaşlarımı çattım. "Hayatım, ben hiç golf oynamadım."

"Şimdi şekerim, sana öğretmeme izin vermelisin," diye karşılık verdi Jax. "Sen bana bir ev bul, ben de sana nasıl tek atış yapacağını göstereyim."

Cehennem gibi müstehcen ve hoş bir rahatlamaydı. Kendimi gülerken buldum, Jax'in ilgisinden gerçekten hoşlanıyordum. Hayranlığı çok açıktı ve bir yanım bu masada oturmanın başlı başına bir işkence olduğunu bilse de, diğer yanım görülme, takdir edilme şansı için minnettardı

-Özellikle de Lucas orada oturmuş olanları izlerken.

Jax daha yakına eğildi, sesi komplocu bir fısıltıya dönüştü. "Yarın ne yapıyorsun, şekerim?"

Teklif cazipti ve sözleri ona doğal gelen kolay bir güvenle sarılmıştı. Lucas'a baktım, tam o sırada gözlerini kaçırıldığını, dikkatinin Kath'e döndüğünü ve Kath'in ona hararetli bir şeyler söylediğini gördüm.

Aşıklar cennetinde sorun mu var? Huysuzca düşündüm.

Jax'e döndüm ve ani bir kararlılık dalgası hissettim. "Sabahları spor salonundayım ama genellikle öğleden sonra boşum." Gülümsemem geniş ve samimiydi.

Eğer bir ribaund alacaksam, neden Charleston'ın ve dünyanın golf sevgilisi olmasın? Daha kötüsünü de yapabilirdim.

Bölüm 6

LUCaS

"S Ondan uzak dur, Jax," diye bağırdım eski arkadaşıma, onu barda yakaladığımda.

O rahatsız edici yemek bitmişti. Başka tarafa bakamadım. Amara'dan, Kath bunu fark etti ve sinir krizi geçirdi.

"Kimden uzakta? Kath'ten mi? O sürtüğe elimi bile sürmem," diye mırıldandı Jax ve barmenin uzattığı iki kadeh viskiyi aldı.

Amara Islay viskisini tercih ediyordu ve geceyi sonlandırmak için bir içki istemişti ve Bobby Gantz büyükannesiyile gideceği için Jax cömertçe ona içki getirmeyi ve onu eve bırakmayı teklif etmişti. Rena Covington'ın işime burnunu soktuğunu hissediyordum. En kısa zamanda onunla konuşacak ve neyin peşinde olduğunu soracaktım.

"Amara'dan uzak dur," diye tısladım.

"Neden?" diye kayıtsızca sordu. "Rena onu terk ettiğini söyledi. Onunla tanışmamı önerdi çünkü benim tipim olduğunu düşünüyor. Öyle biri! Zeki biri. Çok güzel. Ve neredeyse müstehcen derecede tatlı."

O benim, sikik.

"Aynen öyle. O senin sevişip unutacağın türden bir kadın değil."

"Bunu yapmış gibi görünüyorsun Lucas ve onun işine karışmandan hoşlanacağını sanmıyorum."

Jax ve Amara'nın birlikte olma fikri bende birine zarar verme isteği uyandırdı. Amara, Kath ve beni gördüğünde böyle mi hissetmişti? Bana aşık olduğu için bu onu çok daha fazla incitmiş olmalı. Amara'yı önemsiyordum. Ondan etkilenmişim. *Hâlâ da* etkileniyorum. Mavi-gri gözlerini öne çıkaran o açık mavi elbisesinin içinde bir hayal gibi görünüyordu. Onu en son giydiği zamanı hatırlıyorum, yeni evimizdeki kanepede onu nasıl becerdiğimi, elbisesi hâlâ üzerindeyken.

Onu ne kadar beğendiğimi bildiği için mi giymişti?

Hayır. Bakmadığını biliyordum çünkü bütün gece bana neredeyse hiç bakmadı. Jax PGA Şampiyonu ile flört *etmekle* meşguldü.

"Jax," diye uyardım onu.

"Lucas, artık sevişip unutmak istemiyorum," dedi Jax ciddiyetle. "Kendimi adamaya hazırım. Bir yuva kurmak istiyorum."

Ne dedin? Benim Amara'mla olmaz, pislik.

"Charleston'da binlerce kadın var; başka birini bul, eski sevgilimi değil."

"Eski demek daha doğru olur, sık kafalı," dedi Jax neşeyle. "Kendi balmumuna dikkat et, Lucas."

Beni ona ters ters bakarken bıraktı ve kendimi aptal gibi hissettim, hem Amara'nın Jax'le birlikte olması konusunda böyle hissettiğim için hem de bu konuda onunla konuştuğum için. Onu Amara'yla görmek kalbime bir bıçak saplamıştı. Buna dayanamıyordum.

Kath ile baloya gelmeyi kabul ettiğimde, bunun olduğumuz gibi keşfetmemizin başlangıcı olacağını düşünmüştüm. Geçmişte, Amara'dan önce, Kath ve benim bir araya geldiğimizi düşündüğümde, ilk içgüdüm onu sert bir şekilde becermekti. Ama şimdi, ona birbirimizi tekrar tanıyana kadar beklememiz gerektiğini, bize dönüştüğümüz insanlara alışmak için zaman vermemiz gerektiğini söyleyip durdum. Bu, kafamda yüksek sesle ve net bir şekilde çalan bir alarm ziliydi. Kath'ten düşündüğüm kadar etkilenmiyordum. Bunun etkisi ne kadar zaman önce geçmişti? Hâlâ güzeldi ama kokusunu her aldığımda sikim kalkmıyordu ve geriye dönüp baktığımda bir süredir kalkmadığını görüyordum. Kafamın içindeki bir ses bana *Amara'dan beri olmadığını* söyledi.

Görünüşe göre Amara'yı görür görmez aletim sertleşmekte hiç zorlanmamıştı. Onu hâlâ önemsiyordum. Bunu biliyordum. Onu özlüyordum. Ama iyi bir sebepten dolayı , değil mi? Amara'yı sevmiyordum. *Ben bilmiyordum.* Aşkın ne olduğunu biliyordum.

Çünkü Kath'i seviyordum ve Jax'in bana müstehcen derecede tatlı olduğunu hatırlattığı kadın hakkında hissettiklerim böyle değildi.

"Lucas." Büyükanne elini koluma koydu. "Kath nerede? Bugünlerde senin gölgen olduğunu sanıyordum?"

Kath'ten bahsederken ses tonunda biraz kızgınlık vardı. Her zaman büyükanne Kath'i annem ve Shelby gibi sevdiğini düşünmüşümdür.

Cevap veremeden Kath'in gülümseyerek bize doğru yürüdüğünü gördüm. "İşte geldi," diye derin bir iç çekti büyükanne.

"Büyükanne, Amara'ya Jax'i ayarlayan çok hoş." Kath'in sesi kibar ve endişeli geliyordu ama ses tonundaki kızgınlığı duyabiliyordum. Amara'dan hoşlanmıyordu. Bunu anlıyordum. Ama Amara'nın kiminle çıktığı neden umurundaydı?

"Onları ben mi ayarladım?" Büyükanne alaycı bir tavırla, "Amara çok güzel bir kadın; Jax'in neden bu kadar ilgili olduğunu anlayabiliyorum," dedi. "Amara iyi görünümlü, harika bir kadın; Jax'in neden bu kadar ilgilendiğini anlayabiliyorum. İyi bir zamanlama. Yuva kurmak istiyor."

"Amara ile mi?" Kath alay etti. "Büyükanne, Jax'in ailesi Amara gibi biriyle uzun vadeli bir şeyler yaşamak isteyeceğini düşünürse kalp krizi geçirir, biliyorsun."

"Onun nesi var?" Büyükanne hararetle meydan okudu.

Kath çuvalladığının farkındaydı ve omuz silkti. "O bizim dünyamızdan değil," belirtti.

"Peki bu hangi dünya? Dünya mı? Charleston mı? Saygın bir okulda profesör ve Bobby'ye göre alanında gelecek vaat eden bir yıldız. İyi eğitilmiş. Zeki biri. Bence Jax'in ailesi, kızın kendisiyle ilgilenmesini sağlayabilirse oğullarının altına düştüğünü düşünecek." Büyükannenin sesi elmas keskinliğindeydi.

Küçümseven ve utanan Kath, "Ben sadece-" diye söze başladı ama büyükanne elini sallayarak onun sözünü kesti.

"Lucas, Heritage Vakfı ve LPC ile yapmak istediğim bir proje hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi büyükanne, Kath'i tamamen görmezden gelerek bana odaklanarak. "Asistanım gelecek hafta senin takviminde bir zaman ayarlayacak."

Uzaklara yelken açtı. Ondan sonra Kath gözlerinde parlayan yaşlarla bana baktı. "Neden bana bu kadar kızgın?"

Hiçbir fikrim yoktu.

"Öyle değil," diye yalan söyledim. "Sanırım özellikle bu balo yüzünden kafası çok meşgul."

"Emin misin?" Kath bana doğru eğildi ve ben de kollarımı ona doladım. Alnından öptüm. "Evet."

Keşke annem ve kız kardeşim de orada olsaydı da Kath'i büyükanneme karşı tamponlayabilselerdi. Annem ve kız kardeşim Flynn'le birlikte birisinin nişan partisi için New York'ta olduklarından baloya gelememişlerdi.

Her ne kadar söylememiş olsa da büyükannemin Amara'dan hoşlandığı ve Kath'le tekrar çıkmamı sorun ettiği anlaşılıyordu. Büyükannem ne olursa olsun fikrini söylediği için, onu bir sonraki görüşümde bana ne düşündüğünü söyleyeceğini biliyordum.

"İyi misin, tatlım?" Kath ellerini omzumdan yukarı kaydırıp boynuma bağlayarak sordu. Ellerimi otomatik olarak onun beline koydum. PDA'dan hoşlanan biri değildim, özellikle de toplum içindeyken. Charleston muhafazakâr bir şehirdi ve ortalıkta partnerinize hava atmazdınız.

"Ben iyiyim." Kolum ona dolanacak şekilde yerimizi değiştirdim ve balo salonunun ortasında sarmaş dolaş olmaktan kurtulduk.

Kath nefes nefese, "Hadi dans edelim," diye önerdi. Onda bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordum. Beş yıl önce yıkıldığımda, ona *bizi* nasıl bitirebileceğini, benim yerime başka bir adamı nasıl seçebileceğini sorduğumda onda olmayan bir çaresizlik vardı. Şimdi, bir kez daha bir ilişki yaşamaya çalıştığımız bu deneyi gerçekleştirmemiz için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

"Evet, dans edelim," diye kabul ettim.

Magnolia Balosu tüm hızıyla devam ediyordu, Charleston'ın seçkinlerinden oluşan ısıltılı bir deniz büyük avizelerin altında etrafımda dönüyordu. Orkestra geceye yakışır bir zarafetle havayı dolduran bir vals çaldı, her nota masaları süsleyen manolya çiçekleri kadar mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Balo salonu, parıldayan mum ışığını yansıtan yaldızlı aynalardan, çiftlerin müzik eşliğinde hareket ettiği cilalı mermer zeminlere kadar lüksün bir göstergisiydi.

Kath kollarımdaydı, yerde süzülürken vücudu benimkine yakındı. Her zaman olduğu gibi çok güzel görünüyordu; zarif sarı saçları zarif bir bukleye dönüşmüştü, kırmızı elbisesi açık tenini tamamlıyor ve mavi gözlerindeki ısıltıya dikkat çekiyordu. Ama oluşturduğumuz kusursuz görüntüye rağmen beni *hiç* tahrik etmiyordu ve gözlerimin gezinmesine engel olamıyordum.

Salonun diğer tarafında, dansçıların oluşturduğu çemberin hemen ötesinde Amara, Jax'in yanında duruyordu. Jax'in söylediği bir şeye gülüşünü izledim, ses balo salonunda kendi başına bir melodi gibi yayılıyordu. Jax daha yakına eğildi, gözleri Amara'ya kilitlendi.

Belli ki büyülenmişti. Bu, çok iyi tanıdığım bir bakıştı; onunla birlikteyken birçok kez takındığım bir bakış.

Amara çok güzel görünüyordu. Ama bu yüzeysel bir güzellikten daha fazlasıydı, nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan doğuştan gelen bir zarafet yayıyordu. Hareket edişi, gülümseyişi beni çok etkiledi, nefesimi kesti.

Kendimi anlayamıyordum. Onu seçmeyen bendim ve yine de burada, onu başka bir adamla izliyor ve *kıskanıyor* muydum?

Hayır. Bu mümkün değildi. Kıskanç değildim. Kath vardı, her zaman istediğim kadın. Ama bakışlarımı tekrar Kath'e çevirdiğimde, gözlerindeki belirsizliği, dikkatimin nerede olduğunu fark ettiğinde gülümsemesinin nasıl hafifçe durakladığını görebiliyordum.

Korkuyordu; daha başlamadan beni kaybedeceğinden endişelendiğini düşündüm. Yeniden bir araya geldiğimizden beri ilk kez onunla bir randevuya çıkmayı kabul etmiştim ve o buna bir can simidi gibi sarılıyordu.

Onu rahatlatmaya ve aynı zamanda kendimi ikna etmeye çalışarak belini sıkıca kavradım.

"Bu gece çok sessizsin." Kath'in sesi alçaktı, neredeyse tereddütlüydü.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim, müzikle birlikte hareket etmeye devam ederken gülümsemeye zorlayarak. Sosyal ortamlarda her zaman sessizdim; bunu bilmiyor muydu?

"Bu sadece... şey, seni *onunla* bu tür şeylerde gördüğümde daha çok konuşurdun." Ses tonundaki suçlamayı engelleyemedi.

Doğruydı; Amara'yla birlikteyken daha çok konuşuyordum çünkü Amara'yla konuşuyordum ve sosyal sohbet yapmıyordum. Bu saçmalıktan nefret ederdim.

"Onunla güldün ama benimle-"

"Ne diyorsun, Kath?" Orada olmak, Kath'e odaklanmak, yıllar önce yaşadığımız şeyi yeniden canlandırmak istiyordum. Ama gözlerim bana ihanet etti, tekrar tekrar Amara ve Jax'e döndü.

Jax şimdi onun elinden tutmuş, dans pistine götürüyordu ve vals yapmaya başladıklarında bakışlarımı ayıramadım. Jax kendinden emin ve zarıftı, kıza adımlar boyunca zahmetsizce rehberlik ediyordu ve Amara... *mutlu görünüyordu*. Adamın kulağına fısıldadığı bir şeye gülerken başı geriye eğildi ve göğsümde keskin bir burkulma hissettim.

"*Ona* bakmayı kes Lucas. Kendini ve beni utandırırıyorsun." Kath'in sesi zihnimdeki sisi yarıp beni kollarımdaki kadına geri götürdü.

Bakışlarına baktım, korkusunu ve saklamak için çok uğraştığı çaresizliğini gördüm. Beş yıl önce bir hata yapmıştı ve şimdi, bunca zaman sonra, bunu düzeltmek için çok geç kalmış olabileceğinden korkuyordu. Ona yanıldığını ve istediğim kişinin o olduğunu söylemek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi, kalın ve ağırdı.

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" Kath'in boğazının düğümlendiğini duydum ve kendimi bildiğim pislik gibi hissettim.

Büyükannemi duyar gibiydim, *"Amara'yı istemedin, şimdi de Kath'i istemiyorsun. Lucas, büyümeli ve kimi ve ne istediğini bulmalısın."*

"Lucas?" Kath bastırdı, gözleri bir cevap için benimkileri arıyordu.

"Onunla iki yıl birlikte oldum, Kath. Elbette ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum," diye itiraf ettim, gerçek ağzımdan çıkarken yanıyordu. Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum ve kelimeler aramızda bir hayalet gibi asılı duruyordu; rahatsız edici ve inkâr edilemez.

Kath'in yüzü düştü, korkusu teslimiyete yakın bir şeye dönüştü. "Bir zamanlar birlikte çok iyiydik," diye fısıldadı, sesini bir arada tutma çabasıyla titriyordu. "Yine olabiliriz, Lucas. Sadece bizden vazgeçme."

Başımı salladım çünkü başka ne yapabilirdim ki? Ama omzunun üzerinden birlikte mükemmel bir uyum içinde dönen Amara ve Jax'e bakarken, yanlış kişiye tutunduğum, doğru kişiyi bıraktığım hissinden kurtulamıyordum. Müzik yükseliyor, etrafımızdaki balo salonu ipek ve payetlerden oluşan bir bulanıklık içinde dönüyordu ama tek görebildiğim Amara'nın başka bir adamın kollarında, onu hiç incitmemişim gibi gülümsediği.

Ve sorun da buydu. Onu incitmişim, güvenini sarsmışım ve şimdi yoluna devam ediyor, mutluluğu bensiz buluyordu. Bunun farkına varmak içimi kemiriyor, seçimlerimden emin olduğumu sandığım duygularımı yiyip bitiriyordu.

Ama bu benim kararımdı, kendime sert bir tekme attım - burada, insanlarla dolu bir odada durup dünyanın en yalnız adamı gibi hissetmek anlamına gelse bile, öyle ya da böyle yaşamak zorunda olduğum bir karar.

Bölüm 7

AMara

Lucas'la ayrılmamızın üzerinden dört ay geçmişti ve ben hâlâ Basil'de yaşıyordum. Kendimi sık sık bir yük gibi hissetmeme rağmen, o sürekli Doğru evi bulmak için acele etmektense zaman ayırırım. Uzun zamandır arkadaşlık ve birbirimize karşı rahattık, bu yüzden birlikte yaşamak oldukça sorunsuzdu ve ikimiz de bundan hoşlanıyorduk. Ayrıca, kendi deyimiyle, UCLA'da güz dönemi boyunca orada kalacağı bir proje için uzaktayken eve bakacak birinin olmasını takdir ediyordu.

Basil'in yakın arkadaşı, dostum ve meslektaşım Gemma ve ben, şimdi kahkahalar ve ağaçların arasına tembelce serilmiş ip ışıklarının yumuşak parıltısıyla canlı olan bahçede onun için bir veda partisi düzenledik.

Basil'in arka bahçesi rahat bir parti alanına dönüştürülmüştü. Bembeyaz örtülerle kaplı uzun bir masa kurmuştuk. Masanın üzerinde kır çiçekleriyle dolu Mason kavanozlar ve ılık yaz esintisinde hafifçe parıldayan mumlar duruyordu. Gece mükemmeldi; açık bir gökyüzü, havada yasemin kokusu ve cırcır böceklerinin uzaktan gelen cıvıltılarına karışan yumuşak bir sohbet uğultusu.

Gemma'ya ayrıldıktan sonra Lucas'la ilk kez Magnolia Balosu'nda karşılaştığımızı anlatmıştım.

"Carrie'nin ayrıldıktan sonra Bay Büyük'le ilk kez karşılaştığı *Sex and The City* bölümünü hatırlıyor musun?" Gemma, arka planda hafifçe çalan müzikten yakalayabilmem için sesini yeterince taşıyarak düşündü.

Bahsettiği sahneyi hatırlayarak hafifçe güldüm. Carrie'nin patlayan ayrılıklarının ardından Big'le garip, yapmacık karşılaşması, Manhattan hayatının göz alıcı ambalajına sarılmış olsa bile, her zaman acı verici bir şekilde dürüst hissettirmişti.

"Kolunda en yeni Yankee'yle geldiği zamanı mı kastediyorsun?" Yanımda oturan ekonomi profesörü Naina kıkırdadı.

"Aynen öyle." Gemma şarap kadehini salladı. "Ve işte bizim Carrie Bradshaw, eski *sevgilisini* yeni aşkıyla ilk kez gördüğünde kolunda PGA şampiyonuyla ortaya çıkıyor."

Basil'in bahçesindeki neredeyse herkes üniversiteden bir meslektaş ya da arkadaşı ve sohbetler çoğunlukla en son araştırma projeleri, bölüm ve kişisel dedikodular ve akademinin bitmek bilmeyen politikaları etrafında dönüyordu. Hayatın geri kalan kaosundan izole edilmiş bir balon gibi hissettiren bu dünyaya derin bir şekilde yerleşmiştim.

Basil bize yaklaşırken gözüme çarptı, her zamanki gibi rahat gülümsemesi beni evimde hissettirdi. Herkesin sahip olmak isteyeceği türden bir arkadaşı; sağlam, düşünceli ve sevdiğim kuru bir mizah anlayışına sahipti.

"Basil," diye seslendim, sahte bir kadeh kaldırarak. "Gemma yine *Sex and The City*'yi inceliyor. Desteğe ihtiyacım var."

Basil bir adım daha yaklaşırken şakacı bir şekilde gözlerini devirdi.

Gemma sırtımdan bardağını bana doğru eğdi. "Amara'nın kendi *sağlam* Carrie anını yaşadığına inanıyorum."

Paralellikler çok açıktı: Lucas'la baloda beklenmedik bir şekilde karşılaşmam ve Jax'in drama ve gerilimle çok ağırlaşan bir hikâyeye taze bir nefes gibi dalması.

"Belki de öyleyimdir," dedim alaycı bir gülümsemeyle ve şarabımdan bir yudum aldım. "Ama ne var biliyor musun? Ben böyle iyiyim. Flaubert'in *Madame Bovary*'si olmaktansa Carrie olmak daha iyi."

Gemma onaylamak için kadehini kaldırdı, gözleri onayla parlıyordu. "Bunun şerefine."

Basil kolunu bana doladı ve mutfakta halledilmesi gereken bir şey varmış gibi davranarak beni uzaklaştırdı. Gözlerinde bilmiş bir bakışla beni hafifçe dürttü. "Her şey yolunda mı? Bugün çok yorgun görünüyorsun."

Ona belli belirsiz gülümsedim. Yorgunluk, *üzgün* olmanın şifresiydi. Ve ben artık Lucas için üzölmek istemiyordum. Gerçekten ama gerçekten istemiyordum.

Mutsuzluğum Lucas'tan kaynaklanmıyordu, *tam olarak* değıl. Daha çok Jax'le arkadaştan daha fazlası olmaya çalışmaktan ve bunun boşa çıkmasından kaynaklanıyordu. Jax ve ben Magnolia Balosu'nda tanıştığımızdan beri geçen dört hafta içinde yakınlaşmıştık. Ben onun arkadaşlığından hoşlanıyordum, o da benimkinden hoşlanıyordu ama ikimiz de cinsel kimyamızın olmadığını kabul etmek zorundaydık; sadece entelektüel ve duygusal bir bağ vardı.

Gerçek şu ki, Jax'in de belirttiğı gibi, Lucas'ı unutamamıştım. Her gece rüyamda onu görüyordum. Seks hakkında düşündüğümde, *onu* düşünüyordum. Boşalmak için vibratörümü kullandığımda, kafamın içinde onun sesi, vücudumda onun elleri vardı.

Ben onun için yanıp tutuşırken onun Kath ile seviştiğini düşünmek beni utançla doldurdu.

"Benim için endişelenmeyi bırak ve gidip arkadaşlarımızla eğlen." Basil'in omzuna alaycı bir tokat attım.

"Sen benim en iyi arkadaşısın; senin için her zaman endişeleneceğim."

Ona gülümsedim, sözlerinin sıcaklığı iyileştirici bir şeydi.

Gece havası kakhaha sesleri, bardak şingırtıları ve birinin bahçenin köşesinden aldığı gitarın yumuşak tıngırtılarıyla doluydu.

"Biliyorum, ama gece değıl, çünkü Jim gitarını getirmiş. Hadi gidip eğlenelim." *Que Sera, Sera*'yı neredeyse akortsuz bir şekilde imzalayanlara katılırken onu da yanımda sürükledim ama kimsenin umurunda değıl.

Şarkının dediğı gibi, "*gelecek olması gerektiğı gibi olacak.*" Çok yerindeydi. Ne olacağını bilmiyordum ama bunun benim hayatım olduğunu *ve Sex and The City*'nin bir bölümü olmadığını biliyordum. Hikâyem bana aitti ve bundan sonra ne olursa olsun, onunla yüzleşmeye hazır olmalıydım... Bay Büyük olmadan.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı çünkü Bay Büyük'ümle neredeyse Carrie'nin Charleston'dan çok daha büyük olan Manhattan'da karşılaştığı kadar sık karşılaşıyordum.

Evlat edildiğim şehrin cazibesi samimiyetiydi ama bu aynı zamanda geçmişten kaçış olmadığı anlamına da geliyordu.

Basil'i gönderdikten birkaç gün sonra, geçmişim şimdiki zamanıma olabilecek en garip şekilde *tekrar* çarptı.

Jax ve ben Broad Street'in sakin bir köşesinde, eski evime ve Basil's'e yakın bir yerde bulunan The Blind Tiger Pub'a girmiştik.

ev. Bar, ıplak tuğla duvarları, ahşap kirişleri ve canlı atmosferiyle eski Charleston cazibesi ve modern canlılığın mükemmel bir karışımıydı.

Birlikte ev aramaya çıktığım yeni arkadaşım la rahat bir akşam geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Jax'in hoşuna gidecek bir şey bulamamıştık ama çok gülmüştük.

Kolaylıkla arkadaş edindim, ancak ilişkilerim seçkin birkaç kişi dışında asla derin olmadı. Jax birkaç hafta içinde hayatıma girmişti. Basil bile ondan hoşlanıyordu ve Basil entelektüel bir züppe olduğu akademi dışından kimseyi sevmezdi. Jax, (Basil'in saygı duyduğu) Kant'ı nasıl sevmediğini tartışarak onu kazandı ve bu yüzden onu sevdi. Anlayın artık! Basil'in Los Angeles'ta olması ve Jax'in turne dışında olması nedeniyle birlikte çok zaman geçiriyorduk.

Planımız birkaç kadeh bir şeyler içmek ve belki hafif bir şeyler yemek, sonra da kendi evlerimize -onunki Restoration Charleston'da bir otel süiti, benimki ise hâlâ Basil'in misafir odası- gitmekti.

Ama hayatın başka planları varmış gibi görünüyordu.

Loş ışıklı bara girer girmez Shelby Covington-Bellamy'nin kahkahasının eşsiz sesi gürültüyü kesti. Midem o tanıdık, rahatsız edici şekilde burkuldu ve Lucas, Kath, Shelby ve Flynn'i tam önümüzde yüksek bir masada otururken buldum.

Lucas'ın gözleri önce benimkilerle buluştu. Kısa bir anlık bir şey oldu -şaşkınlık... ya da belki de kızgınlık- sonra bunu çabucak gizledi. Beni fark eden bir sonraki kişi Kath oldu, ifadesi nötrdü ama çenesinin hafifçe gerildiğini gözden kaçırmadım. Bir de Shelby vardı, sıradan bir karşılaşmayı pasif saldırganlık olimpiyatına dönüştürmeye her zaman hazır dı.

"Jaxon Caldwell, hayatım, nerelerdeydin?" diye seslendi Shelby, sesinden beklediğim o kendine özgü küçümseme ve sahte sıcaklık karışımı damlıyordu. Ayağa kalktı ve ona sarıldı.

Jax yüzünü buruşturdu. "Shelby."

Lucas ve Flynn ile tokalaştı ve Kath'e sarıldı. Herkese başıyla selam verdi ve sonra bana döndü, "Sanırım buradaki herkesi tanıyorsun, Amara."

"İstiyorum." *Hiçbirine sarılmıyorum ve onların kötü büyüsunü üzerime çekiyorum.*

Haftalar boyunca Jax'e Lucas'la olan ilişki mi ve bu ilişkinin nasıl bittiğini anlatmış tım.

"Amara, bu ne sürpriz! Kendine yeni bir bulduğunu fark etmemiş tım. Hem Jax'ten başkası değil. İkiniz ne güzel bir çiftsiniz, değil mi?"

Shelby'nin gözleri kötü niyetli bir merakla doluydu.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak zorla gülümsedim. Jax rahat bir sırtıyla kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Kolundaki kasları hissedebiliyordum, güçlü ve güven vericiydi ve bir an için bu destek gösterisi için minnettar oldum - sadece bir *gösteri* olsa bile.

"Amara ve ben bütün günü ev arayarak geçirdik." Başımın yan tarafını öptü ve ben gözlerimi devirmek istedim. Üstüne basa basa söylüyordu.

"Ev avı mı? Birlikte mi?" Shelby neredeyse çılgılık atacaktı, gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

"Ona yardım ediyorum," diye araya girdim, herkes Jax'le çıktığımızı karar vermeden önce.

"Kesinlikle öylesin hayatım, hem de birden fazla şekilde." Jax'in sesi sıcak ve çapkın Güneyli cazibesıyla doluydu. "*Gecemize* devam etmeden önce bir içki içip bir şeyler yiyelim dedik. Bu kadar iyi bir arkadaşla karşılaşmayı beklemiyorduk."

Lucas'ın gözleri Jax'in kolunu bana doladığını görünce hafifçe kısıldı, ifadesinden karanlık bir şeylerin izi geçti. Bunu fark eden tek kişi o değildi. Jax, "*Hadi şu orospu çocuğuyla biraz eğlenelim,*" dercesine beni hafifçe sıktı.

Kath kibarca gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Charleston küçük bir yer." Ses tonu soğuktu. "Böyle şeylerin olması kaçınılmaz."

Shelby hiç de soğukkanlı değildi. Öne doğru eğildi, gözleri merak ve yargıyla parlıyordu. "Jax, Amara'yla bu kadar *yakın* olduğunuzu bilmiyordum. Bu yeni bir şey, değil mi?"

Jax hiçbir şeyi kaçırmadı. "Yeni mi? Bilmem ki. Bir dakika oldu, değil mi sevgilim?" Bana göz kırptı, sesi ipek gibi pürüzsüzdü. "Magnolia Balosu'nda tanışmıştık."

Yanaklarımın kızardığını hissettim, hem onun iması hem de onunla birlikte gelen ilgi yüzünden. Shelby beni kıvrandırmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı ve kocası Flynn kavgaya katılmaya karar verdiğinde başka bir yumruk için hazırlanıyordu bile.

"Vay, vay," diye söylendi Flynn, gözleri bende biraz fazla uzun süre kaldı. Sınırları aşmak konusunda iki kere düşünmeyen bir adamdı, özellikle de birkaç kadehten sonra. "Jax, görünüşe göre hâlâ Lucas'ın eski sevgililerinin peşinden gidiyorsun."

"Flynn," diye kestirip attı Lucas.

Bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuş, bir yanıt bile veremeyecek kadar aşağılanmışım. Jax, Lucas'ın eskiden çıktığı biriyle mi çıkmıştı?

"Hadi ama, sadece şaka yapıyorum," diye geveledi Flynn. "Jax'in çıktığı zamanı hatırla-"

"O zamanlar ortaokuldaydık." Jax yüzünde bir sırıtişla bana baktı. "Biraz ara ver, olur mu Flynn?"

"Demek istediğim Amara'nın," diye sonsuz küçük bir dakika durakladı ve çirkin bir şey söylemesini bekleyerek kaskatı kesildim, "güzel bir kadın," diye bitirdi sözlerini, ancak bir pisliğin olabileceği kadar kendini beğenmiş bir şekilde.

Bu iltifat, eğer buna iltifat denebilirse, tüylerimi diken diken etti.

Kibar bir kahkaha atarak durumu geçiştirmeye çalıştım ama havadaki gerilim boğucuydu. Lucas'ın çenesi kenetlendi, gözleri tiksintiyle kayınbiraderine kayd ve durumu daha da kızıştıracak bir şey söylemekten çekindiğini anlayabiliyordum.

Ruh halimdeki değişimi hisseden Jax daha da yaklaştı ve dudaklarını şakağıma bastırarak arkadaşlığımızın geldiği nokta için fazla samimi bir jest yaptı. Ama bunu neden yaptığını anlıyordum ve bunun için minnettardım.

"Hepinizi görmek güzeldi. Uzun bir gün oldu, bu yüzden bara gidiyoruz." Jax sesini sakın ve ölçülü tuttu.

Ama Lucas'ın gözleri bana kilitlenmişti, arkalarında çözemediğim (çözmek istemediğim?) bir fırtına kopuyordu. Gitmeme izin veren, çekip gitmeye karar veren oydu ve yine de bu kalabalık barda, sanki buna hakkı varmış gibi bana bakıyordu.

Kath, Lucas'ın dikkatinin dağıldığını hissederek koltuğunda kıpırdandı ve Lucas'ın dikkatini tekrar kendisine çekmeye çalıştı. Ama artık çok geçti. Odadaki alt akımlar güçlüydü ve hepimizi çözülmemiş duygular ve rahatsız edici dinamiklerden oluşan bir girdabın içine çekiyordu.

"Neden bize katılmıyorsun?" Shelby önerdi, sesi samimi olamayacak kadar parlaktı. "Eminim konuşacak çok şeyimiz vardır."

Jax bana baktı ve "*Ne istersen yaparız*" der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Sakıncası yok, değil mi Amara?" Shelby devam etti. "Demek istediğim, Lucas'la uzun *zamandır* birliktesiniz, o yüzden bu konuda garip davranmana gerek yok."

Siktir et bu kaltağı! Shelby'ye beni korkutabileceğini düşünerek tatmin olma fırsatı vermeyecektim.

"Elbette," diye cevap verdim, midemde bir düğüm sıkışmıştı.

Masalarına oturduğumuzda, kendimi buraya nasıl geldiğimi merak ederken buldum -Bir kez daha, geçmişteki hatalar ve çözülmemiş bakışlardan oluşan bir ağa yakalanmıştım. Charleston tüm bu geçmiş için kendini çok küçük hissediyordu ve Lucas'ın gözleri üzerimde, her hareketimi izlerken, bazı şeylerin bitmekten çok uzak olduğu açıktı.

Bölüm 8

LUCaS

A amara ve Jax masamıza oturur oturmaz hava, dışarıdaki nemle hiçbir ilgisi olmayan bir gerginlikle yoğunlaştı.

Blind Tiger Pub her zaman en sevdiğim yerlerden biri olmuştur; sade ve gösterişsiz. Ama bu gece, herkes bu hayal edilebilecek en garip durum değilmiş gibi davranmaya çalışırken, lanet olası bir düdüklü tencere gibi hissettim. Lanet olası Shelby, her zaman sorun çıkarmaya çalışırdı ama bu durumda, bu işe burnunu soktuğu için memnundum. Amara'yı bir grup insanın içinde istiyordum; Jax'le yalnız değil. Biriyle çıkıyorlardı ve bunu bilmekten nefret ediyordum.

Şu askıdaki köpeklerden birine dönüşüyordum. Onu istemiyordum ama başkasının almasına da izin veremezdim.

Ben de gözlerimi Amara'dan alamadım. İnanılmaz görünüyordu. Baloda giydiği elbisenin bu gece giydiği sade siyah elbiseyle hiçbir alakası yoktu, kıvrımlarını göğsümün sıkışmasına neden olacak kadar sarıyordu. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu ve gülüşü, sanki dünyada acı çekmesi için hiçbir neden yokmuşçasına gerçekten mutluymuş gibi, içimi burktu.

Jax pürüzsüz ve kendinden emindi, kolu Amara'nın sandalyesinin arkasına rahatça sarkıyordu, bu da dikkatini veren herkese ilişki durumlarının açık bir işaretiydi, ki ben de . Yakına eğildi ve bir şeyler fısıldadı.

Bu onu tekrar güldürdü ve bir kıskançlık ya da pişmanlık ya da belki de her ikisini birden hissettim.

Bu adil değildi. İlişkiyi bitiren, çekip gitmeyi seçen bendim. Ama onu Jax'le bu kadar rahat, bu kadar zahmetsiz görmek, o zamandan beri verdiğim her kararı sorgulamama neden oldu.

Kath yanımdaydı ve bakışlarımın Amara'ya kayışını izlerken kaskatı kesilmişti. Bunu hissettiğini biliyordum; dikkatim kum gibi parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Yeniden bağlandığımızdan beri beni geri çekmek için mücadele ediyordu ve bu gece korkusunu bir kez daha hissedebiliyordum, belki de bunun düşündüğü kadar basit olmadığını fark etmeye başlamıştı - benim düşündüğüm kadar basit.

"Sanki hepimiz büyük, mutlu bir aileyiz," diye ekledi Shelby, gülümsemesi bir bıçak kadar keskindi.

Sesi hafifti ama altındaki anlam hiç de öyle değildi. Beni test ediyordu, Amara'yı test ediyordu, kimin önce çözüleceğini görmek için zorluyordu. Her zaman böyleydi - bu oyunları oynar, herkesin kontrolün kendisinde olduğunu bilmesini sağlardı, tıpkı annemiz gibi.

"Hayatı ilginç kılmak için küçük bir kasabanın büyük bir şehir gibi görünmesi gibisi yoktur." Sesimi düz tuttum, kelimelerimdeki gerginliği gizleme zahmetine girmedim.

Amara'nın gözleri Jax'e dönmeden önce sadece bir saniyeliğine benimkilerle buluştu. Duygularını belli etmezdi. Duygularını kontrol altında tutma konusunda yetenekliydi, kimsenin onu gerçekten ne kadar rahatsız ettiğini görmesine izin vermezdi. Eskiden bu kadar sakin olabilmesi beni çıldırtırdı; o orada oturup benim sakinleşmemi beklerken, benim çıldırmama ve söylenmeme izin verirdi. Şimdi onu Jax'le birlikte izlerken, bana kaybettiklerimi hatırlatmasından nefret ediyordum.

Götlük yapma fırsatını asla kaçırmayan Flynn öne doğru eğildi ve bakışları Amara'nın üzerinde öyle bir gezindi ki yumruklarım masanın altında sıkıştı. "Amara, adamımızı nasıl kaptın?" Sesi fazla dostça, fazla ilgili, fazla aşağılayıcıydı.

"Rena bizi tanıştırdı," diye atıldı Amara ona.

"Rena Covington mı?" Flynn şok olmuştu.

"Bildiğin başka bir Rena var mı?" Jax, Amara'nın elini tutup parmak eklemlerini öperken alay etti. "Magnolia Balosu'nda. Hayatımın en güzel gecesiydi."

Orospu çocuğu!

Hayatına devam etmişti. Bunu, onun mutlu olmasını istediğimi sanıyordum ama bu kadar acıtacağını beklemiyordum. Onu beceriyor muydu? Anlayamadım.

Kath ile yakınlaşıyordu ve Amara Jax ile yatıyordu. Onun tam bir erkek fahişesi olduğunu bilmiyor muydu?

"Buna inanamıyorum," dedi Flynn'in sesi kuşkulu çıkmıştı. "Ben... Ben Rena'nın sonuna kadar Kath takımı olduğunu sanıyordum."

"Bu da ne demek oluyor?" Jax homurdandı.

"Flynn," diye uyardım ama sırtıttı, her zaman yüzünü yeniden düzenlemek istememe neden olan o kaygan, iğrenç sırtışıyla. Çocukluğumuzdan beri böyleydi -sözünü esirgemezdi ama öyle bir sırtışı vardı ki onun elini sıktıktan sonra ellerinizi yıkamanız gerektiğini hissederdiniz.

Amara irkilmedi, gözünü bile kırpmadı. "Ne demek istiyorsun, Kath Takımı?" diye sordu yumuşak bir sesle, içkisinden bir yudum alarak.

Flynn daha konuşmadan karısı araya girerek onun ayağını daha fazla ağzına sokmasını engelledi. "Jax, annem *Doğru Beslen* hayır kurumumla ilgilendiğinden bahsetti."

Bu *onun* hayır kurumu değildi ama Shelby öyleymiş gibi davranmayı severdi. Aslında benim kontrol ettiğim Covington parasıyla finanse edilen çok çalışkan ve gerçekten ilgili bazı insanlar tarafından yönetiliyordu. Shelby gerçek anlamda bir kuklaydı.

"İyi işler yaptıklarını duydum." Jax şarabını aldı ve kadeh kaldırdı. "Eski ve yeni dostlara."

Yeni dediğinde Amara'ya dikkatle baktı. Kızardı ve ben birini öldürmek istedim.

"Amara," diye mırıldandı Flynn, "birkaç öğrencinle tanıştım. Senin çok seksi olduğunu düşünüyorlar. Seni izlerken sınıfta bir şey öğrenmelerini nasıl sağlıyorsun?"

"Dostum, senin filtren yok mu?" Jax mırıldandı.

Flynn alay etti. "Neden bu kadar savunmaya geçiyorsun? Sadece söylüyorum"

Ben onu anlamsızca yere sermeden önce, Amara sakın ve kibar bir şekilde, profesörden öğrenciye ses tonunu kullanarak konuştu.

"Öğrencilerim gayet iyi. Ama merak ediyorsan Flynn, derslerimden birine kaydolmalısın. Belki sana bir iki şey öğretebilirim."

Masa bir süreliğine sessizleşti, gerginlik giderek azalıyordu. Sonra Jax güldü, derin, içten bir sesteki ve her nasılsa tüm durumu daha da gerçeküstü hissettirdi. "Sanırım bu senin üstlenmek isteyebileceğin bir meydan okuma, Flynn." Gözleri, Amara'nın duygusal olarak ağır hasar görmüş kayınbiraderimi ustalıklı idare etmesinden duyduğu gurur ve eğlenceyle parlıyordu. "Eğitim işine yarayabilir."

Flynn'in gülümsemesi duraksadı ama hemen toparlandı ve kadehini sahte bir selamla kaldırdı. "Bunu aklımda tutacağım."

Değişimi hissedenden Shelby tekrar söze girerek konuşmayı tehlikeli sulardan uzaklaştırmaya çalıştı, her ne kadar bütün bunları bir sürtük gibi davranarak ve Amara'yı kışkırtarak başlatmış olsa da. "Jax, duyduğuma göre sezon başlamadan önce hayır amaçlı golf turnuvasına katılacaktıydın."

Jax omuz silkti, ilgiden memnun olduğu belliydi. O golf hakkında konuşurken ben onu dinlemiyordum. Elinin Amara'nın ensesine doğru hafifçe hareket ettiğini, başparmağının Amara'nın tenine hafifçe dokunduğunu fark etmedim. Küçük bir jestti, muhtemelen başka birinin fark etmeyeceği bir şeydi. Ama ben fark ettim. Ve tepki vermemek, içimde kabaran hayal kırıklığı ve öfkenin taşmasına izin vermemek için her şeyimi verdim.

Böyle hissetmeye hakkım yoktu. Amara'ya onu sevmediğimi söylemiştim. Kath'i seçmiştim. Yine de Jax'i onunla birlikte görmek bana geride bırakılanın ben olduğumu hissettirdi.

Kath yanıma kaydı, aramızdaki mesafenin büyüdüğünü açıkça hissediyordu. Eli masanın altında benimkini buldu ve sıkıca sıktı, onunla kalmam, zihnimin karşımızdaki kadına kaymasına izin vermemem için sessiz bir yalvarış gibiydi. Ben de sıktım çünkü başka ne yapabilirdim ki? Ama kalbim buna uygun değildi.

"Ben gidip bir içki daha alacağım." Aniden ve çaresizce bir anlığına da olsa uzaklaşmak için bir bahaneye ihtiyaç duydum. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"Hayır, biz iyiyiz," diye yanıtladı Jax, gözleri kıskançlığını daha da alevlendiren sakın bir güvenle benimkilerle buluştu.

Ayağa kalktım, uzaklaşırken Kath'in bakışlarını sırtımda hissettim. Bar kalabalıktı, gürültü ve hayat doluydu ama tek düşünebildiğim geride bıraktığım masa ve masada başka bir adamla oturan kadındı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, düşünmeden edemediğim kadın.

Kafamı boşaltmaya ve yaptığım seçimleri neden yaptığımı kendime hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Ama bara yaslanıp barmenin beni fark etmesini beklerken, zihnimde tek görebildiğim Amara'nın gülümsemesi, kahkahası ve Jax'e odadaki tek kişiymiş gibi bakmasıydı.

Ve çok acıttı.

Bu acının ve belki de içmemem gereken bir iki kadeh içkinin de etkisiyle Amara tuvalete gittiğinde onu takip ettim. Bu benim ilk hatamdı ve ondan sonra yanlış adımlarım domino taşları gibi birbiri ardına düştü.

Banyodan çıkmasını bekledim ve onu gizli bir oyuğa sürüklerken Amara'nın itiraz eden nefesini duymazdan geldim.

"Lucas," diye uyardı. "Ne-?"

"Konuşmamız gerek."

İki kolunu da tuttum. Sorun içtiğim üç Sazerac mıydı? Kokusu muydu - onun kullandığını bildiğim Gucci parfümüyle karıştırılmış, tamamen ona ait olan o baş döndürücü çiçek kokusu mu? Yoksa onu hayal etmek, özlememeye çalışsam da her lanet gün onu özlemek miydi?

"Ne hakkında konuşacağız?" Gözlerini kısmıştı. "Jax... o sana göre değil."

Gözleri büyüdü ve tıpkı seviştiğimizde yaptığım gibi gözlerinde boğulmak istedim. Tanrım! Onun içinde olmanın, bana beni sevdiğini söylemesinin verdiği haz. Ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamak beni güçsüz bıraktı. Dizlerimin bağı çözüldü.

"Neden? O sizin değerli Charleston elitlerinden biri ve ben de fazla mavi yakalı olduğum için mi?" Tükürdü.

Artık bana direnmiyordu ve vücudunun benimkine karşı verdiği hissi seviyordum. Yumuşaktı. Her zaman çok istekli ve esnekti. Kath'ten farklıydı. Kıyaslamaktan nefret ediyordum ama bunlar geçmişimden gelen ve şu anda yaşadığım en önemli iki kadındı ve Kath'i tutmak, Amara'ya yakın olduğumda bana çarpan bu sahiplenme duygularını uyandırmıyordu. Jax'e zarar vermek istediğim şiddet, Kath'i Mercer'la gördüğümde hissettiklerimle kıyaslanamazdı - şu anda başlatmak istediğim savaşın yanında o lanet olası bir anaokuluydu.

"Hayır, çünkü seni tanımıyor. Ne istediğini bilmiyor." "Çünkü sen biliyorsun?"

"Evet, *Tesoro*."

Aramızda kalan, kişisel, özel, onunla sevişirken yatakta kullandığım, çünkü o bir hazineydi, lanet olası bir hazine. Bunu kullanmaya başlamıştım çünkü o İtalyan kökenliydi ve ben de Roma'da bir yıl okumuş ve o dili konuşmuştum. Ona çok yakıştığını düşündüğüm bir hitap şekliydi.

"Siktir , Lucas."

"Ne zaman istersen, bebeğim."

Beni sert hissedebilmesi için kalçalarımı onunkilere bastırmaktan kendimi alamadım. Ona bu kadar yakın olunca vücudum canlandı. Kath ile hiç böyle hissetmemiştim ve belki de bu yüzden ona dokunmamıştım.

Amara'ya açlık duyduğumu fark ettim; içimdeki her şey onun varlığıyla dolup taşıyor, deli gibi tükürüyor olsa bile yakınlığın tadını çıkarıyordu.

Gözleri öfkeyle karardı. "Sen, pislik. ne cüret?

Onu saklandığımız yerin duvarına yaslayıp vücudumu onunkine sabitlediğimde içimden alçak, vahşi bir ses çıktı.

"Cesaret ediyorum çünkü sen benimsin."

"Aman Tanrım, hayal görüyorsun." Beni boş yere itti. "Kız arkadaşına geri dön Lucas, yıllardır yatağını ısıtmak için beni kullanırken nefes nefese kaldığın kız arkadaşına."

"*Tesoro*, yatağımı ısıtmıyordun; onu ateşe veriyordun."

Mantığın ötesinde tahrik olmuşum. Aletim kalınlaşıyor, en sevdiği yere, Amara'nın nefis kalçalarının arasındaki çentiğe geri dönmenin tadını çıkarıyordu.

Boşta kalan elimle boynunda uğuldayan nabzını okşadım.

"İçinde olmamı özlüyor musun, *Tesoro*?"

Öfkeyle nefesi kesildi. "Hayır! Çünkü Jax *çok* yetenekli bir aşık ve-" "Kapa çenenini," diye öfkelen dim ve ona sertçe vurdum. "Başka bir adam hakkında konuşamazsın benimle."

"Ama benim yanımda başka bir kadınla birlikte olabiliyorsun?" Gözleri yaşlarla doldu ve kalbimi parçaladı. "Onu sevdiğini söylemiştin. Beni hiç sevmediğini söyledin. Kes şunu artık Lucas. Bunu yapıyorsun çünkü...."

"Çünkü ne?" Yanağımı onunkinin yanına koydum, zımpara kağıdının ipeğe temasından zevk alıyordum.

"Bu senin için bir çeşit oyun, değil mi? Jax ile oynadığınız eski bir oyun."

Elimi kaldırdım ve şaşkınlıkla ona baktım. Böyle mi düşünmüştü? "Ne? Hayır. Ben *seni* istiyorum."

"Lucas, seni istemiyorum."

Kabaran göğüslerine baktım. "Meme uçların sert mi, *Tesoro*? Islak mısın?"

Tekrar benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben çok ileri gitmiştim. Hata dominolarımın kendi hayatları vardı. Pervasız hissediyordum çünkü o hayatımdan çıktığından beri ilk kez yaşadığımı hissediyordum.

Göğüslerini avuçladım ve usulca inledi, başı gevşekçe geriye düştü. "Dur," diye inledi. "Beni kullanmayı bırak, Lucas."

Sözleri karşısında sustum.

Bunu yapmak biraz zaman aldı çünkü vücudum onun içine girmeyi istiyordu. Onu tatmak istedim. Onun uyarılmışlığını hissedebiliyordum. Koklamak. Onu istiyordum. Sonunda inleyerek onu bıraktım. "Seni kullanmıyorum, Amara."

"Şimdiye kadar yaptığın tek şey bu." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve onu *tekrar* incittiğim için nefret ettim. Bu güzel ve nazik kadını sürekli incitiyor gibiydim.

"Hayır, bebeğim. Hayır. Böyle düşünme. Yaşadığımız şey gerçektir."

Burnunu çekti ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "*Sahip* olmak önemli bir kelime. Shelby'nin ya da bir başkasının beni seninle tekrar vakit geçirmem için kışkırtmasına izin verme hatasını yapmayacağım."

"*Amara*," diye fısıldadım.

"İlişkimiz bitti ve Kath ile aranızda olduğu gibi Jax ile aranızda bir piyon olmayacağım."

"Sen hiç-"

"Bir daha yanıma gelme, *lütfe*n. Sana acı çektiğimi söyledim ve senin yanındayken daha çok acı çekiyorum. Beni önemseydiğini söyledin, o yüzden bana ne kadar önemseydiğini göster ve benden uzak dur."

O benden sıyrılıp uzaklaşırken ben de onun güzel kıkına bakıp hayatımın nasıl olup da bir barın kadınlar tuvaletinin yanında eski sevgilimi ellemeye çalıştığım bir bok çukuruna dönüştüğünü merak ediyordum.

Büyükannemin Manolya Balosu'ndan hemen sonra bana söylediği şey aklıma geldi.

"Oğlum, kim olduğunu ve ne hissettiğini gerçekten anlamak için zaman ayırmadın. Hayatın içinde otomatik pilota sürükleniyorsun, rotayı kendin çizmek yerine olayların gerçekleşmesine izin veriyorsun. Gerçek bir ruh araştırması yapmanın, kendi içine bakmanın ve gerçekte kim olduğunu bulmanın tam zamanı - bir zamanlar olduğunu düşündüğün ya da olman gerektiğini düşündüğün adam değil."

Bölüm 9

AMara

A eniden toparlanmak için Basil'in evinde yaşamaktan ne kadar keyif almış olsam da, şehir evinden taşınalı neredeyse beş ay olmuştu ve sonunda bir bulmuştum. Jax ile ev ararken tesadüfen bulmuştum. Şık ve modern bir şey, Charleston'ın tarihi bölgesinin kalbinde bir ifade parçası arıyordu. Bu ev onun için tamamen yanlıştı.

küçük, çok mütevazı, yeterince gösterişli değil. Ama benim için mükemmeldi.

South of Broad'dan sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde, ağaçlarla çevrili sakin bir sokakta yer alan iki yatak odalı küçük kır evi, içeri adımımı attığım anda beni sarıp sarmalayan bir cazibeye sahipti. Büyük ya da süslü değildi. Beyaz boyalı tuğlalar, koyu yeşil panjurlar, sadece birkaç sallanan sandalyeye yetecek kadar yer olan küçük ön sundurma - hepsi Lucas'la paylaştığım şehir evinin ihtişamından çok farklıydı. Burada ne hayaletler vardı, ne de her köşede takılıp kalacağım anılar. Sadece yeni bir başlangıç.

Yine de en iyi kısmı bahçeydi. Aşırı büyümüş ve yabani halini ilk gördüğümde kalbim küt küt atmıştı. Evin arkasında gizli bir cevherdi, yıpranmış ahşap bir çitle çevrili küçük bir vahaydı. Önceki sahipleri bırakıp gitmişlerdi ama ben potansiyelini görebiliyordum. Yayılan bir manolya ağacının altındaki küçük, yıpranmış bir banka giden eski bir taş yol vardı; yerlerini geri almak için savaştan kır çiçekleri vardı.

Bir hafta önce taşındığımdan beri, yeni bir hayat ekmeye ve arka bahçemi eski ihtişamına kavuşturmaya olabildiğince çok zaman ayırdım. Ellerimi kirletmek ve topraktan güzellik çıkarmak iyileştiriciydi. Bana bir kontrol ve huzur hissi veriyordu - ki bunların hepsine çok ihtiyacım vardı.

Çünkü şu anda bile, Lucas'la ilişkimizi bitirdikten aylar sonra, hâlâ onun geride bıraktığı yaraları sarmaya çalışıyordum. İlerleme kaydettiğimi, nihayet onsuz hayatımı yeniden kurmaya başladığımı sanıyordum. Ama bardaki o olay dünyamı yeniden alt üst etmişti.

Jax'e tuvaletlerde ne olduğunu söylemedim ama o tahmin etti ve araştırmadı. Gemma'yla bu konuyu konuşmuştum ve Lucas'ın taşaklarına diz çökmeye hazırdı.

"Erkekler dangalaktır. Sadece sahip olamayacakları şeyleri isterler." Gerçek bu değil mi? *Amin!*

Ne zaman iyileştiğimi düşünsem, Lucas'ın sol taraftan çıkageldiğini hissediyordum. Daha onu görmeden varlığını hissediyordum; havada bir değişim, görmezden gelemediğim bir çekim gibi.

Beni köşeye sıkıştırdığında ona tekrar sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hâlâ hatırlıyordum, gözleri karanlık ve yoğun, unutmaya çalıştığım her şeyle doluydu. Ne olduğunu anlayamadan bana doğru eğildi, nefesi tenime geliyordu.

Onu öpmek *istedim*. Beni öpmesini *istedim*.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, şaşkınlık ve öfke hala onun için acı çeken, hala onun olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayan parçamla savaşıyordu. Ama o an geldiği gibi hızla geçti. Geri çekildim, içimdeki acı öncekinden daha keskin bir şekilde kesilmişti. Jax ve Kath barın hemen dışındaydı, birkaç adım ötemde yaşanan kargaşadan habersizlerdi.

Bu ne cüret?

Lucas seçimini yapmıştı ve hayatında olmasını istediği kişi ben değildim. Onu itip masaya geri dönmek için kendimi zorlarken bunu kendime hatırlatmak zorundaydım, parçalanmama saniyeler kalmamış gibi davranıyordum.

O gece beni sarmalın içine sokmuş, haftalar süren ilerlemeyi geri almıştı. Tekrar umutsuzluğa düşmüş, her şeyi sorgulamaya başlamıştım -Lucas'ın bu kadar yakınlaşmasına nasıl izin verdiğimi, beni etkilemesine nasıl hâlâ izin verdiğimi. Ama yeni ev benim kurtuluşum olmuştu. Tüm o acıyı, tüm o özlemi elle tutulur bir şeye, Lucas Covington olmayan bir şeye dökebileceğim bir yerdi.

Şimdi küçük bahçemde dururken, akşamüstü güneşi yeni dikilmiş güllerin üzerine sıcak bir parıltı yayarken, bir başarı duygusu, sessiz bir gurur hissettim. Burası benim alanımdı. Lucas ve benim bir zamanlar olduğumuz şeyin enkazından güzel mabedimi inşa etmiştim.

Ama bahçede başardıklarına hayranlıkla bakarken bile Lucas'ı düşünmeden edemiyordum; o hiç gerçekleşmeyen öpücüğü, neredeyse gerçekleşecek olan o anı. Üzerimde hâlâ ne kadar büyük bir güce sahip olduğu, bir bakışla, bir dokunuşla, neredeyse bir öpücükle huzurumu nasıl kaçırabildiği sınır bozucuydu.

Ellerimi kotuma sildim, bu düşüncelerin kök salmasına izin vermemeye kararlıyım. Artık bu benim hayatımdı ve Lucas bunun içinde değildi. Hayatımı tıpkı bu bahçe gibi sıfırdan *yeniden* inşa etmiştim. Ve Lucas beni kaç kez geri çekmeye çalışırsa çalışsın, zor kazandığım sakinliğimi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Her seferinde bir adım atarak ilerliyordum ve onun beni geçmişe sürüklemesine izin verecek değildim. Sonunda tekrar iyi olabileceğime inanmaya başlamışken olmazdı.

Bahçem ve evim sadece yeni bir başlangıç değildi; onlar kendime verdiğim bir sözdü, daha iyisini hak ettiğimin farkına varmamdı.

Ellerimdeki kiri sildim ve dikimini yeni bitirdiğim küçük bitki bahçesine hayranlıkla bakmak için geri çekildim. Henüz fazla bir şey değildi -sadece birkaç sıra fesleğen, biberiye ve kekik- ama bu da bir başlangıçtı. Ev benim küçük projem haline gelmişti, Lucas'ın anıları beni bunaltmakla tehdit ettiğinde enerjimi boşalttığım bir yer. Çoğunlukla işe yarıyordu. Ama yine de her şeyin ağır bir sis gibi üzerime çöktüğünü hissettiğim anlar oluyordu.

Telefonumu çıkardım, bahçenin fotoğrafını çektim ve Basil'e gönderdim.

Neredeyse anında telefonum çaldı. "Vay anasını, orada iyi iş çıkarmışsın, Güneşli."

Sırıttım. "Gerçekten iyi görünüyor, değil mi?"

"Bana daha fazlasını göster," diye talep etti. Görüntülü arama düğmesine bastım ve kabul etmesini bekledim, ekran onun sırttan yüzüyle doldu.

"Amara, bu çok etkileyici," diye haykırdı Basil, el işimi daha iyi görebilmesi için kameraya açı verdiğimde. "Bahçe işleriyle uğraştığını bile bilmiyordum."

Güldüm, günün gerginliğinin bir kısmının eridiğini hissettim. "Ben de bilmiyordum. Ama YouTube'da sonbaharın başlarında çiçek soğanı dikmenin inceliklerini öğrenmek için aşırı miktarda zaman harcıyorum. İş dışında odaklanabileceğim bir şeylerin olması güzel, biliyor musun?"

Başını salladı, ekrandan bana bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "*Gerçekten* nasılsın, Günişığı? Gemma bana Lucas'ın sana asıldığını söyledi."

Pas vermek kulağa bayağı geliyordu, ki .

İçimi çektim, manolya ağacının yanındaki küçük banka oturmak için hareket ettim. "Gerçekten mi? Zor oldu. Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Lucas'ın öldüğü o gün... bilirsin... ve sonraki günler iyi değildi. Bu ev yardımcı oldu. Lucas'ın köşelerde gizlenen anıları olmadan, tamamen bana ait olan bir yere sahip olmak güzel."

"Yeni bir başlangıcı hak ediyorsun, sadece senin için olan bir yeri. Ve burası mükemmel görünüyor. Ama biliyorsun Sunshine, sonsuza dek bahçende saklanamazsın."

Basil damarıma nasıl basacağını çok iyi biliyordu. "Saklanmıyorum," diye şiddetle karşı çıktım, ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk. "Ben sadece... acele etmiyorum."

"Acele etmemek bir şey ama aynı zamanda yeniden yaşamaya başlamalısın. Peki ya Jax? İyi birine benziyor. Onunla gerçek bir şans vermeyi düşündün mü?"

Sorusunu düşünürken dudağımı ısırarak tereddüt ettim. "Jax harika biri. Eğlenceli ve etrafta olması kolay biri. Denedim ama aramızda arkadaşlıktan öte bir bağ yok. Onu yönlendirmek ya da incitmek istemiyorum."

Basil'in gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Bunu anlıyorum, Günişığı. Ama belki de fazla düşünüyorsun. Başlangıçta havai fişek olmasa bile, orada ne olduğunu keşfetmek sorun değil. Ve ona karşı nerede durduğunuz konusunda dürüst olduğunuz sürece, işin nereye varacağını görmenin yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Onu bir ribaunt olarak kullanmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Omuz silkti, dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Eğer şu anda ihtiyacın olan şey buysa, o zaman belki. Geri dönüşler kötü bir şöhrete sahiptir, ancak bazen tam olarak devam etmek için ihtiyacınız olan şeydir. Birini aşmak için birinin altına girmekle ilgili bir söz vardır, bilirsin değil mi? Ve Jax kendini idare edebilecek birine benziyor. Ona karşı dürüst ol ve neler olacağını gör."

Sözleri üzerinde düşündüm, içime sindirmeye çalıştım. Basil haklıydı - belki de fazla düşünüyordum. Jax bana karşı iyiydi ve onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordum. Belki de bu kadar karmaşık olmak zorunda değildi. Belki de kendime izin verebilirdim.

Biraz eğlenin ve daha fazlasına dönüşme baskısı olmadan yeni bir ilişkiyi keşfedin.

"Büyük bir kafaya sahip olmanı istemiyorum," diye kıkırdadım. "Ama sanırım haklısın. Neler olabileceği konusuna o kadar takıldım ki, kendime sadece o anın içinde olma izni vermedim."

"Dr. Dearden'ın pop-psik becerileri her zaman hizmetinizde." Gülümsemesi genişledi. "Ve ne zaman ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Ülkenin öbür ucunda olsam bile her zaman buradayım."

"Aynen." Kalbim minnettarlıkla kabardı. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Birbirimiz olmadan ne yapacağımızı öğrenmek zorunda kalmadığımız için mutluyum," dedi kasvetli bir şekilde. "Şimdi git Jax'e mesaj at ve onu akşam yemeğine davet et. Yeni bir mutfak var, onu iyi bir şekilde kullanabilirsin. Ve belki... yeni yatağını da?"

Aramayı sonlandırırken güldüm. Daha fazla düşünmeme izin vermeden Jax'in rehberini açtım ve yazmaya başladım.

Yarın akşam yemeğine gelmeye ne dersin? Ben yemek yaparım, sen de bahçenin nasıl olduğunu görürsün.

Kendimi sorgulamadan önce gönder tuşuna bastım ve birkaç dakika içinde cevabı geldi.

Jax: *Görmek için ölüyordum, tatlım. Ne zaman orada olmalıyım?*

Gülümsedim, içimde bir beklenti duygusu . Bu yeni ve sadece benim için olan bir şeye doğru atılan bir adımdı. Ciddi, kalıcı ya da olduğundan daha fazla bir şey olması gerekmiyordu.

Ben: *7 diyelim mi? Yemediğin bir şey var mı?*

Jax: *Her şeyi yerim. Ama en sevdiğim... P ile başlıyor, şırfıntı gibi.*

Bunun üzerine gözlerimi devirdim. Tam bir çapkındı ve şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi. Biraz eğlence ve Jax gibi bir adamın bana ilgi göstermesi, zedelenmiş kalbimi ve egomu iyileştirmesi.

Bölüm 10

LUCaS

Hugh Bellamy her zaman hayatımdaydı. Bellamy'ler ve ailem yakın arkadaşlardı, bu yüzden Shelby, Flynn, Kath ve ben az çok birlikte büyüdük.

Özellikle Bellamy Foods ile Lowcountry Provisions'ı birleştirdikten sonra Hugh'a saygı duydum ve onu örnek aldım. Aileden biriydi, hatta oğlu kız kardeşimle evliydi ve hayatlarımız yıllardır iç içeydi.

O aynı zamanda bir baba figürü ya da yönetim kurulu üyesinden daha fazlasıydı; Covington adıyla birlikte gelen tüm beklentileri, korumam gereken mirası hatırlatıyordu. *Karşılayamayacağımı* ya da daha doğrusu *karşılayamayacağımı* fark etmeye başladığım beklentiler.

Hugh ve annem her zaman ailelerin birleşmesini istemişlerdi, bu yüzden Shelby ve Flynn çıkmaya başladıklarında, özellikle de Kath ve benim ilişkimiz kötü bir şekilde sona erdiğinden beri, bu bir rahatlamaydı. Hugh o zaman Kath'in ayrılmasının iş için ne anlama geleceğinden endişelenmişti ama Kath'le aramızdaki ilişkiyi profesyonel tutacağımız konusunda ona karşı şeffaf ve açık davranmıştım.

Başlangıçta, Mercer ve Kath yeni çıkmaya başladıklarında garip ve zor olmuştu. Tam olarak *ne zaman* çıkmaya başladıkları konusunda ketum davranmış ama beni *asla* aldatmadığına dair güvence vermişti. Ona inandım çünkü inanmak istiyordum ve bunun bir önemi var mıydı? Beni arkadaşım için terk etmişti. Kalbimi kırmıştı ve onunla tam olarak ne zaman sevişmeye başladığı sadece

En azından hayatında hiçbir şey kaybetmemiş olan yirmi beş yaşındaki Lucas böyle düşünüyordu.

Ama bir süre sonra her şey daha iyiye gitti. Kadınlarla görüşmeye başladım ve Kath ile Mercer'i sosyal hayatımdan tamamen çıkardım. Amara'yla çıktığımızda bu daha da kolay oldu çünkü başka seçeneğim kalmayana kadar Charleston Cemiyeti'nin curcunasına katılmaktan çekiniyordu ve o zaman bana eşlik ediyordu.

Kath sosyal bir kelebektir. Ben daha çok içe dönük biriydim; büyük, gürültülü bir kalabalık yerine daha küçük arkadaş gruplarını tercih ederdim.

Keşke o lanet Manolya Balosu'na gitmeseydim. Amara'yı orada, büyükannemin eski sevgilime arkadaşlık etmesi için uygun bir şekilde davet ettiği Jax ile görmek zor olmuştu.

Büyükannem Charleston sosyetesinde yer edinmişti. Ne de olsa Covington ailesinin reisiydi; statüsünü herkesten ve her şeyden üstün tutardı. Aile şirketine fayda sağlamak için toplumu nasıl yönlendirdiği konusunda zekiymi ve ben de bunu ondan öğrenmişim. Partiler sadece ağ kurmanıza ve gündeminizi belirlemenize yardımcı önemliydi; aksi takdirde uzak durup işleri berbat etmemek, yanlış kişiye yanlış bir şey söylememek ya da daha kötüsü doğru kişiye yanlış bir şey söylememek daha iyiydi.

Bana toplum içinde uslu *durmam*, Covington adını lekelememem öğretilmişti.

"Ama gerçek ya da sahte mücevher takmamı kim neden umursar anlamıyorum, Lucas," diye itiraz etti Amara, bir aile etkinliği için ona aldığım elmas bileziği takması için ısrar ettiğimde.

"Fark ederler ve önemserler. Lütfen, Amara. Bu çok önemli."

Bileziği takmış ama evinde saklamayı reddederek hemen bana iade etmişti. Birlikte yaşamaya başladığımızda mücevherleri kendisininmiş gibi göreceğini ummuştum ama beni terk ettiğinde hepsini geride bıraktığına göre, hiç görmediği çok açıktı.

Annem haklıydı; Amara bizim dünyamızdan değildi. Şu anda bunun kötü bir şey olup olmadığından emin değildim, özellikle de Hugh kızıyla anlaşmam için ısrar ederken. Adam her zaman ısrarcıydı ama şimdi Kath ile olan ilişkiyi sağlamlaştırmam için bana her zamankinden daha fazla baskı yapıyordu. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ama bu sefer farklı hissettiriyordu. Sanki bir ultimatoma veriyor gibiydi, bir silah gibi kullandığı Güneyli cazibesinin altında ince bir şekilde gizlenmişti.

"Lucas, zamanı geldi." Hugh'nun tavrı açıktı, tavsiye vermiyordu.

-Bana bir direktif veriyordu. "Sen ve Kath birbirinize aitsiniz. Sen ve Kath birbirinize aitsiniz."

her iki aile için de en iyisi. Düşünmek için zamanınız vardı, ama şimdi harekete geçme zamanı. Ne sen gençleşiyorsun ne de o."

Kath yirmi dokuz yaşındaydı, benim otuz yaşımdan bir yaş küçüktü. Ben yaşlı olduğumu düşünmüyordum, o da kesinlikle yaşlı değildi. Ama Hugh'yu ve dünyamızın nasıl işlediğini bildiğinden, Kath'in yakında bir çocuk sahibi olacağından bahsediyordu.

"Biz çıkmıyoruz," dedim ona ısrarla, "Biz hâlâ-"

"Ne bekliyorsun evlat?" Genelde yapmadığı şekilde sesini yükseltti ve bu bana hakaretten de öte bir şey gibi geldi. Çocuk olduğumu ve evlenmem için bana baskı yapabileceğini mi düşünüyordu?

"Kath'in karım olmasını isteyip istemediğimi öğrenmek için bekliyorum," diye kestirip attım. "Beni arkadaşım Hugh için terk etti, bu yüzden-"

"Bu yıllar önceydi ve o bir hata yaptı."

Hugh öfkeden kıpkırmızı kesilirken ben de çenemi sıktım. Artık platin gümüş renginde olsa da saçları hâlâ gürdü. Özel dikim bir takım elbise giymişti ve kendine özgü kartal başlı bastonu masama yaslanmıştı. Yıllar önce bir kayak kazası geçirmiş ve bastonu önce pratik amaçlarla, şimdi de hem destek hem de estetik olması için kullanıyordu. Hugh kibirli olabilirdi.

"Hata yapmak istemiyorum."

"Bu görüştüğün kadınla mı ilgili? Patsy bana ondan kurtulduğunu söyledi."

Amara hakkında konuşması hoşuma gitmedi. Azıcık bile.

"Amara benim kız arkadaşım, Hugh ve o öldüğünde birlikte yaşıyorduk. ilişkii bitirdi," diye hatırlattım.

Gülerek güldü. "Patsy bana neler olduğunu anlattı. Kahretsin Lucas, Kath'i seviyorsun ve o kızı kendini tatmin etmek için kullanıyordun. Hepimiz o yollardan geçtik."

Taşaklarım mı? Öfkemi bastırdım, şimdi de Amara'nın sikişmek için kullandığım bir tür sürtük olduğunu ima etmesine sinirlenmişim.

"Birlikte yaşıyorduk, Hugh. Birkaç ay gibi kısa bir süre olabilir ama Amara birlikte yaşadığım *tek* kadın." Amara'nın benim için ne kadar önemli olduğunu ve hâlâ da öyle olduğunu ona anlatmak istedim.

"Kath'i seviyorsun. Onu her zaman sevdin, o da seni." Hugh saniyeler içinde sinirlenmekten kandırmaya geçti. Bu yüzden bu kadar iyi bir müzakereciydi; odayı bir orospu çocuğu gibi okuyordu. Ama bu bir iş anlaşması değildi. Bu benim hayatımdı.

"Kath'i hayatım boyunca tanıdım Hugh ve onu her zaman seveceğim ama bu onunla bir ilişkiye atlamaya hazır olduğum anlamına gelmiyor."

Beni zorlaması Kath'le o noktaya gelme konusunda daha da isteksiz olmama neden oluyordu. Birkaç göstermelik ve neredeyse platonik öpücüğün ötesine geçmediğim, Amara ve Jax'le karşılaştığımız gece denediği gibi beni emmesine izin vermediğim için bana kızgın olduğunu biliyordum.

Kath, eskiden olduğumuz kişiye hemen dönmeye hazır olmadığım için hayal kırıklığına uğramıştı. Kendimi tutmamı anlayamadığını söyledi. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben kendime ne olduğundan emin değildim. Kath benim olduğunda yirmi dört-yedi saat onunla birlikte olacağımı düşünmüştüm. Ama ne zaman seks yapmayı düşünsem aklıma sadece Amara geliyordu. Sadece yatakta paylaştığımız şefkati ve aşkı, tutkuyu düşünebiliyordum. Kath ve benim eskiden yaptığımız gibi nefret seksi hiç olmamıştı. Makyaj seksi de olmamıştı çünkü Amara ve ben o şekilde kötü bir şekilde kavga etmemiştik.

Kath için her şeyi tüketen bir tutku olduğunu düşündüğüm şey aslında zehirli bir ilişki miydi? Bu düşünce aklımdan beklediğimden çok daha fazla geçiyordu.

"Bazı kararlar al, evlat." Hugh ayağa kalktı. "Annen ve ben Şükran Günü'ne kadar bir nişan bekliyoruz."

Onun bu rahat ifadesi karşısında içimi bir hayal kırıklığı dalgası kapladı.

Boynumdaki gerginliği, çenemin istemsizce nasıl sıkıldığını hissedebiliyordum. Sadece Hugh'a kızgın değildim. İşin bu noktaya gelmesine izin verdiğim için kendime de kızmıştım. Hepsinin Kath ve benim olmadığımız bir yere gittiğimize inanmalarına izin verdiğim için. Neden annemden bahsettiğini biliyordum; o Hugh kadar açık sözlü değildi, ama öyle olmasına da gerek yoktu. Nasıl dırdır edeceğini ve istediğini elde edeceğini biliyordu. İpuçları veriyor, gündemini zorluyor, Kath'le evlenmenin bir sonraki doğal adım olduğunu, ailelerimizi düzgün bir birbirine bağlayacağını çalışıyordu. Sanki herkes benim gerçekte ne istediğimden çok bu işin nasıl olacağıyla ilgileniyordu. Ya da belki ne istediğimin önemli olmadığını varsayıyorlardı. Ama öyle oldu. Ve onlar zorladıkça, teklif ettikleri şeyi istemediğimi daha iyi anladım.

En azından şu anda.

"Seni ya da annemi hayal kırıklığına nefret ederim Hugh, ama tam olarak bunu yapmama hazırlıklı olmanı istiyorum."

Hugh'nun gözleri kısıldı. "Lucas, kızıma nasıl davrandığını iyi düşün."

"Kath'e son derece saygılı davranıyorum," diye bilgi verdim ona, kendimi yükselterek. İki santim daha uzundum ve bir çocuk gibi sinecek değildim.

Hugh'un genç kızıyla yakalanmıştı. "Aslında, Mercer'la birlikteyken olduğu kadar saygılı davrandım."

Hugh bir an için bunu düşünür gibi oldu ve tavrı yumuşadı. "Oğlum, onunla hiç evlenmedi. Seninle evlenmek istiyor. Her zaman sen oldun."

"O zaman neden beni onun için terk etti?" diye sordum.

Kath beni terk ettiğinden beri bana her şeyi anlatmıştı. O ve Mercer arkadaşlıklar ve sonra daha fazlası oldu. Gençti ve kafası karışık. O ve ben on sekiz yaşımızdan beri birlikteydik ve o başka birini istediğini düşünüyordu. Şimdi daha akıllıydı.

"Bir hata yaptın," diye homurdandı Hugh. "Kız bunun bedelini ödedi. Değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Sence bunu nasıl yaptı?"

Hugh başını salladı. "Seni kaybetti, evlat. Bunun onu nasıl etkilediğini göremiyor musun? Erkek ol Lucas ve ona sahip çık. Kath'i hayal kırıklığına uğratma. Aileni hayal kırıklığına uğratma."

Benden haber beklemeden çıkıp gitti.

Sandalyeme geri çöktüm.

Kath her zaman kolay seçim, beklenen seçim olmuştu. Bir geçmişimiz vardı. Ailemi tanıyordu, içinde yaşadığımız dünyayı biliyordu. Sonunda birlikte olmamız her zaman kaçınılmaz görünüyordu.

Gerçeği mi? Şu an birlikte olduğum Kath, yıllar önce aşık olduğum kız değildi. Ya da belki de öyleydi ve ben o zamanlar bunu görememişim. Şimdi daha yaşlıyım, umarım daha bilgeydim ve gördüklerim beni evlilik gibi bir bağlılık için ihtiyaç duyduğum türden bir kesinlik ile doldurmadı.

Kahretsin, kendime karşı dürüst olursam, bu beni korkudan başka bir şeyle doldurmadı.

Hayal kırıklığımı üzerimden atmaya çalışırken bir elimi saçlarımda gezdirdim. Sorun sadece Kath değildi. *Her şeydi*. Kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da Amara'yı aklımdan çıkaramıyordum. Her şeyden sonra bile -onu sayamayacağım kadar çok incittikten sonra bile- hala oradaydı, zihnimin arkasında sürekli bir varlık olarak duruyordu.

Ona aşık olup olmadığımı bilmiyordum. Bu beni en çok mahveden kısımdı. Kendime aramızdaki şeyin bittiğini, böylesinin daha iyi olduğunu söylemişim. Ama onu her gördüğümde, her düşündüğümde kendime olan güvenim azalıyordu. Sadece onu geri istemiyordum, onun istediği adam olmak istiyordum.

Her şeyi tekrar berbat etmeyecek bir adamı hak ediyordum. Ama hâlâ Kath'e, zorunluluktan başka bir şey olmayan bir ilişkiye bağlıysam o adam olamazdım.

Ofisimin kapısı açıldı ve Kath içeri girdi. "Hey, sen."

Odayı geçip yanıma geldi, ses tonu hafifti ve gerginliği azaltmaya çalışıyordu. "Bugün öğle yemeği yiyebiliriz diye düşünmüştüm. Belki önümüzdeki hafta Emeril Restoranları ile yapacağımız toplantının bazı detaylarını gözden geçiririz?"

Ona baktım, gerçekten baktım. Eskiden yakındık. Onu incitmek istemedim.

Sen de Amara'yı incitmek istemedin; bu senin için nasıl sonuçlandı?

"Baban buradaydı."

Gülümsemesi duraksadı ama hemen toparlanıp bana yaklaştı ve elini benimkine uzattı. "Lucas, ona seninle konuşmamasını söyledim-"

"O ve annem birkaç ay içinde nişanlanmamızı bekliyorlar. Bunu biliyor muydun?"

Anladığımı görebiliyordum çünkü kızardı ve bir an için suçlu gibi göründü, sonra kendini toparladı ve sosyetenin kontrolü ele almasına izin verdi. Doğruldu ve çenesini yukarı kaldırdı.

"Bunda yanlış olan ne? , değil mi?" "Öyle miyiz?"

Şaşkınlıkla sordum.

"Birlikte yatmamış olmamız birlikte olmadığımız anlamına gelmez. Akşamlarımızın çoğunu birlikte geçirdik ve... Lucas, sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum."

Elimi çektim.

Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. Duvardan tavana pencerelere doğru yürüdüm ve evim dediğim büyüleyici şehre baktım.

"Babanla konuşman gerek. Sana zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve sen beni zorlamaya devam ediyorsun, olmayan duyguları zorlamaya çalışıyorsun."

Kath koşarak yanıma geldi ve yüzümü ona dönmem için kolumu çekti. Gözleri büyüdü ve ilk kez o sakin ve kendinden emin, *seni tam olarak istediğim yere getirdim, Lucas* cephesinde bir çatlak gördüm. "Tatlım, hiçbir şeyi zorlamaya çalışmıyorum-"

"Evet, öylesin," diye kestim sözünü, sesim amaçladığımdan daha sertti. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Beni hazır olmadığım bir ilişkiye itmek için geçmişimizle, ailelerimizle oynuyorsun. Ve ben bunu kabul etmiyorum."

Bana baktı, beni gerçekten gördü ve gözlerinde panik yükseldi. "Ama Lucas, biz birbirimize aitiz. Bunu sen de biliyorsun. Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu."

Başımı salladım, öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyordu. "Beni zorlayamazsın Kath, o yüzden babana geri çekilmesini söyle ve annemden de benimle *konusmasını* isteme. Bunu çok yaptı ve bu beni sana yaklaştırmadı; aslında tam tersini yaptı."

Alt dudağı titredi. "Sadece kafan karışık. Mercer yüzünden hâlâ acı çektiğini biliyorum. Sanırım bu yüzden sağlıklı düşünemiyorsun. Biraz zaman geçirdikten sonra-"

"Dur," dedim, sesim buz gibiydi. "Kafam karışık değil, Kath. Sırf kolay olduğu ya da herkesin beklentisi bu olduğu için bir şeye geri dönmüyorum."

Yüzü buruşmuş, gözyaşları sel olup . "Lucas, seni seviyorum." "Biliyorum ama bu baskı kampanyasının sona ermesi gerek."

Bana baktı ve farkına vardığını gördüm. "Olacak. Söz veriyorum."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. "Teşekkürler, Kath. Önce arkadaş olmayı deneyelim, olur mu?"

"Biz her zaman-"

"Son beş yıldır iş arkadaşınız," diye girdim.

İç çekti ve sonra bana küçük bir gülümseme verdi. Yanağını okşadı. "Seni çok seviyorum Lucas. *Lütfen* bize bir şans ver."

"Bize bir şans veriyorum ama bu ağırdan almamız anlamına geliyor."

Gerçekten istediğim bu muydu? Yoksa sadece bunu bitirmek mi istiyordum? Ne zaman bu kadar kararsız bir hıyar oldum?

Parmak uçlarına çıktı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ne istersen," diye söz verdi, gözleri şimdi sıcak ve sevgi doluydu. Ama Amara'dan aldığım sevgi ve sıcaklıkla uyuşmuyorlardı, haksızlık ettiğimi düşündüm.

Ve işte o zaman aydınlanma beni vurdu. Belki de tüm bu kararsızlık aslında bir seçimdi, Kath'i *artık* sevmediğimin açık bir işaretiydi. Hissettiğim şey, uzun ve değişken bir çocukluk aşkının, kaybettiğim, *o zamanlar* istediğim aşkın sonucuydu. Kafa karışıklığım Kath'ten değil, Amara'dan ayrılmamdan kaynaklanıyordu.

Büyükannem haklıydı. Kimi sevdiğimi keşfedebilmem için önce kendimi anlamam, içime bakmam ve kim olduğumu bulmam gerekiyordu.

Bölüm 11

AMara

JAx ünlülerin katılacağı bir golf turnuvasına davet edilmişti ve benim de ona eşlik etmemi istediğinde hiç tereddüt etmemiştim. Mesele sadece Charleston'dan kaçmak değildi, gerçi bu da işin bir parçasıydı ama aynı zamanda Jax'i kendi ortamında, onu tanıyan ve dünyasını anlayan insanlarla çevrili görmekle ilgiliydi. Ve dürüst olmak gerekirse, Lucas'la ilişkim bittiğinden beri fena halde özlediğim eğlenmekle ilgiliydi.

Myrtle Beach'e doğru yol alırken, okyanus uzaktan parıldıyor, dalgalar hafifçe kıyıya vuruyor ve hava tuz, güneş kremi ve sahil kenarındaki ızgaraların kokusuyla zenginleşiyordu.

"Bu tam da ihtiyacım olan türden bir mola." Jax'in arabasının rahat deri koltuğunda arkama yaslandım.

Jax, "Hiç tatil yapmadan nasıl hayatta kalıyorsun anlamıyorum," diye mırıldandı.

Bu yaz hiç tatil yapmamıştım ve yaz ile güz dönemi arasındaki boş zamanımda kırık bir kalbe bakıyordum ve hiçbir yere gitmek istemiyordum. Ama şimdi, aylar geçmişti. Arada mesafe vardı. Lucas'ı unuttuğumu söyleyemezdim ama bunun için çalışmaya fazlasıyla hazır olduğumu itiraf edebilirdim.

"şu anda bir tane içiyorum," diye .

"Bu sadece uzun bir hafta sonu şekerim," diye homurdandı Jax, "*Tatil* değil."

"Oh, evet, öyle! En azından benim için. Zamanımı plajda, içinde şemsiye olan renkli içecekler içmekten başka bir şey yapmadan geçirmeyi planlıyorum."

Sahilde lüks bir tesiste kalıyorduk; web sitesi geniş havuzları, palmiye ağaçları ve okyanusa bakan özel balkonlarıyla adeta rahatlama çığlıkları atıyordu.

İki yatak odalı süitimiz geniş ve havadardı; tavandan tabana pencereleri olan bir balkona açılıyordu ve burada kendimi sabahları kahvemi yudumlarken, güneşin suyun üzerinde doğuşunu izlerken hayal edebiliyordum.

"Bu çok havalı, Jax." Balkona çıktım ve deniz melteminin saçlarımı dalgalandırmasına izin verdim. "Bir kıza nasıl davranılacağını gerçekten biliyorsun."

Jax sırtıarak dışarıda bana katıldı, kolunu rahatça omuzlarıma attı. "Benimle takıl evlat, seni bir yerlere götüreceğim."

Güldüm, biraz ona doğru eğildim. "Hepsi böyle söylüyor."

Jax ile kolaydı. Beklenti yoktu, baskı yoktu, sadece iki kişi birbirinin arkadaşlığından keyif alıyordu. Ve ilk kez, kendimi gerçekten bırakıp iyi vakit geçirebileceğimi hissettim.

O ilk akşam, tatil köyündeki bir restoranda akşam yemeği yedik ve iki kadeh şaraptan sonra, uzun zamandır ilk kez gece boyunca uyudum. Deniz havası yüzünden olduğu sonucuna vardım. Jax'ti. Sonunda ilerlemeye hazır olan bendim.

Lucas'ı hâlâ özleyor muydum? Evet, her gün.

Bir parçam onun hayatımın aşkı olduğunu biliyordu ama insanlar hayatlarının aşkını kaybedip yollarına devam eder, değil mi? Ben, aşktan sonra bir hayat olduğuna inanıyordum.

Jax'in iki fincan kahve içene kadar insanlarla etkileşime hazır *olmadığını* keşfettiğim balkondaki kahvaltıdan sonra golf sahasına doğru yola çıktık.

Saha muhteşemdi, uzun çam ağaçlarıyla çevrili yemyeşil bir alan ve okyanus manzarası . Havada hafif kahrkahalar, sohbetler, sopaların şingirtisi ve iyi yapılmış bir atış için ara sıra yapılan tezahüratlar vardı.

Bu bir hayır kurumu ve ünlüler etkinliği olduğu için atmosfer rahattı ve normal bir golf turnuvasında olduğu kadar rekabetçi değildi.

Jax beni arkadaşlarıyla tanıştırdı, hepsi de çeşitli spor dallarında oyuncu ya da eski oyuncular; iri yarı, kendine güvenen, kolay gülümseyen adamlar ve zorlama olmayan, gerçek bir dostluk.

Eski bir NFL defans oyuncusu olan ve spor yorumculuğu yapan Davis "DJ" Turner beni bir ayı gibi kucaklayarak ve onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissettiren gür bir kahkaha atarak karşıladı. Kıvrıkcık siyah saçlı ve hınzır bir mizah anlayışına sahip minyon bir kadın olan eşi Sienna hemen kolunu benimkine doladı ve turnuvadan Myrtle Beach'te deniz ürünleri yenebilecek en iyi yerlere kadar her konuda sohbet etmeye başladı.

Ace Mitchell, Jax gibi profesyonel bir golfçüydü, bulaşıcı bir sırtışı ve beni rahatlatan rahat bir tavrı vardı. Karısı Emily uzun boylu ve zarıftı, hayranlık duyduğum sessiz bir özgüveni vardı. O ve ben ortak edebiyat sevgimiz sayesinde çabucak kaynaştık ve çok geçmeden, önümüzde gelişen oyunu tamamen görmezden gelerek en sevdiğimiz kitaplar ve yazarlar hakkında derin bir sohbe daldık.

"Jax bana profesör olduğunuzu söyledi." Emily'nin gözleri gerçek bir ilgiyle parladı. "Ne öğretiyorsun?"

"İletişim... özellikle de kadın sağlığı ve halkla ilişkiler konusunda. Doktoramı bu alanda yaptım" diye cevap verdim. "PGA Tour'da olmak kadar göz alıcı değil elbette ama seviyorum."

Emily başını salladı, dudaklarından yumuşak bir kahkaha kaçtı. "Kendini hafife alma. Kulağa büyüleyici geliyor. O büyük şirketlerden birinde çalıştıktan sonra kendi etkinlik planlama işime yeni başladım. Belki benim halkla ilişkilerimi yapabilirsin."

"Korkarım ben işin taktik değil strateji tarafındayım ama eski öğrencilerimin çalıştığı bazı üst düzey ajanslarla bağlantı kurmanızı sağlayabilirim," diye sıcak bir öneride bulundum.

Gün ilerledikçe bir delikten diğerine geçtik ve kendimi grubun ritmine kolayca ayak uydururken buldum. Burada hiçbir numara yoktu, kendimi kanıtlama ya da Lucas'ın arkadaşları ve ailesiyle her zaman çok tehlikeli hissettiren sosyal sularda gezinme ihtiyacı yoktu.

Jax'in arkadaşları ve ortakları beni hiç tereddüt etmeden karşıladılar ve uzun zamandır deneyimlemediğim bir şekilde kendimi ait hissetmemi sağladılar.

Bir noktada Jax dirseğiyle beni dürttü, gözleri muziplikle parlıyordu. "Eğleniyor musun?"

Ona sırtıtarak karşılık verdim, aylardır hissetmediğim kadar hafiflemiştim. Bu ruh hali ve muhteşem atıştırmalıklarla birlikte içtiğim iki margarita kesinlikle katkıda bulunmuştu. "Sanırım öyle olabilirim."

Kıkırdadı, bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Güzel. Eğlenmeyi hak ediyorsun, Amara. Ve burada benimle olduğun için mutluyum.

Ben."

Varlığının sıcaklığının tadını çıkararak kucağına doğru eğildim. Jax'le birlikte olmak temiz hava solumak gibiydi. Dünyası açık ve misafirperverdi ve hiç kimse *mavi yakalı* geçmişim hakkında kötü hissettirmedi - beni ben olduğum için takdir ettiler; süslü bir soyağacı gerekmiyordu.

Lucas'la sık sık ip te yürüyormuşum gibi hissederdim, her zaman dengede durur, her zaman doğru ayağı bulmaya çalışırdım. Jax ile her şey çok basitti. Denge kurmak yoktu. Rahattı. İyiydi.

Ayrıca tutkulu da değildi. Her ne kadar ben ondan, o da benden hoşlansa da, ona karşı cinsel bir çekim hissetmiyordum. Lanet olsun!

Süitimize geri döndüğümüzde, Jax golf çantasını köşeye bıraktı ve kanepeye uzandı, her yönüyle erkeksi bir dinlenmenin resmi gibi görünüyordu.

"Ee, karar nedir?" diye sordu ayaklarını sehpayaya dayayarak. "Sana iyi vakit geçirtebildim mi?"

Gülümsedim, yanına oturdum ve gerçek bir memnuniyet hissettim. "Başardın. Arkadaşların harika. Hoş karşılandığımı hissettim."

Uzanıp elimi tuttu, dokunuşu sıcak ve güven vericiydi. "Sen öylesin. Her zaman. Aramızda böyle bir bağ olmasını hiç beklemiyordum... bilirsin...."

"Seks mi?" Ben gönüllü oldum.

Güldü. "Evet, o olmadan."

Bunu söyleme biçiminde, ona verdiğim değerden daha fazlasını bildiğini düşündüren bir şey vardı. Belki de hâlâ etrafımda dolaşan gölgeleri, Lucas'la olan geçmişimden tam olarak sıyrılamadığım kalıntıları hissedebiliyordu. Ama Jax benden vermeye hazır olduğumdan fazlasını talep etmemişti. Ve belki de şu anda ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

"Onu unutamadım," diye fısıldadım. "Sence bu yüzden mi birlikte olamıyoruz?"

"Bilmiyorum hayatım. Ama sana bir şey söyleyeyim, bence çok çekicisin ve seni becermek isterim."

Nefesim kesildi. Ben de kimyamızın uyuşmadığını sanıyordum. "Ben bir erkeğim. Sen ateşlisin."

"Bu kadar basit mi?"

"Evet. Ne derler bilir misin?"

Başımı eğdim, eğlendim. "Ne diyorlar?"

"Erkekler için seks pizza gibidir; bir günlük ve soğuk olsa bile bir dilimdir ve biz buna hazırız."

Dudaklarımı yaladım ve . "Öp beni." Jax kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Savaş alanına giriyormuş gibi bakmayı kes hayatım; bu benim kırılğan egomu incitıyor."

Gözlerimi devirdim. "Bud, senin egon muazzam ve hiç de kırılğan değil."

Eğildi, çekimi kavradı ve beni kendine çekti. Dudaklarını nazikçe benimkilerin üzerine koydu. Az önce içtiği martininin ve purosunun tadını alabiliyordum.

"Benim için aç Amara," diye homurdandı usulca ve ben de dediğini yaptım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Endişeliydim. Gergindim. Üç yıldan uzun bir süredir ilk kez Lucas dışında birini öpüyordum.

Rüya gibi öpüşüyordu. Tekniği on üzerinden ondu. Elleri vücudumda geziniyordu ve dokunulmak çok iyi hissettiriyordu.

Başını kaldırdığında biraz nefesim kesilmişti.

"Kahretsin, çok seksisin Amara. Seni boşalttığımda neye benzeyeceğini görebiliyorum," diye fısıldadı bir yanağını okşayarak.

Kendimi bir pislik gibi hissederek dudaklarımı yaladım. Öpücük ne kadar güzel olsa da şu anda tek istediğim gözyaşlarına boğulmaktı. Lucas olmayan bir adamı öpmüştüm ve bu kendimi aldatmak gibi hissettirmişti.

Jax burnumu öptü ve gülümsedi, aşına olduğum o kolay, kendinden emin gülümseme. "Sevgilim, hazır değilsin."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ne zaman hazır olacağım?"

Omuz silkti. "Ben de hâlâ bekliyorum. Uzun zaman önce biri kalbimi kırdı ve... elbette o zamandan beri seviştim, gelişigüzel çıktım, ama her zaman onu terk ediyormuşum gibi geliyor."

"İyi bir çift olduk," diye burnumu çektim.

"Ciddi konuşmayı bırakıp yemeğe çıkmaya, biraz daha içmeye, belki dans etmeye ve iyi vakit geçirmeye ne dersin?"

Güneş ufku altına inip odayı sıcak, altın bir ışıltıya boğarken önemli bir şeyin farkına vardım: Şu anda tüm cevaplara sahip olmak zorunda değildim. Ve bu beni en çok özgürleştiren şeydi.

"Evet, iyi vakit geçirelim," diye kabul ettim.

Sahildeki partiye gece havasını dolduran kahkaha ve müzik sesleriyle vardık. Konuklar yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında kaynaşırken arka planda dalgalar usulca çarpıyordu. Tiki meşaleleri kumu kaplıyor, sıcak ve davetkâr bir parıltı yayıyordu.

Kaygısız bir akşam geçirmeyi dört gözle bekliyordum ama kumların üzerinde Flynn ve Shelby'yi gördüğüm anda bu fikir buharlaştı. Burada olacaklarını biliyordum -Jax daha önce bahsetmişti- ama şimdi onları kanlı canlı görmek göğsüme bir darbe gibi indi. Flynn elinde içkisiyle durmuş, her zamanki sırtışını takınmış, Shelby ise bakışları kalabalığı bir bıçak gibi keserek parlıyordu.

Jax tedirginliğimi hissederek elimi sıktı. "İyi misin?" diye sordu.

Gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Evet, ben iyiyim. Muhteşem hafta sonumu mahvetmelerine izin vermeyeceğim."

Jax'in arkadaşlarıyla takıldık ama eninde sonunda Shelby ve Flynn ile konuşmak zorunda kalacağımızı biliyordum. Ne de olsa Jax aileleri tanıyordu ve Rena onun için neredeyse bir vaftiz annesi gibiydi.

Jax yanıma geldiklerinde omzumu sıktı ve Shelby ile Flynn'in hazırladıkları iğnelemelere karşı kendimi hazırlamaya çalıştım. Bana karşı hiçbir zaman nazik olmamışlardı -Shelby küçümseyici yorumlarıyla, Flynn de adi yaklaşımlarıyla- ama bu gece kendimi özellikle savunmasız hissediyordum. Belki de bir anlığına bile hayatıma devam ettiğime inanmama izin verdiğim ve utanç verici bir şekilde hazır olmadığımı fark ettiğim içindi. Lucas'ın beni sevmemesi ona olan sevgimi azaltmamıştı, bu da utanç vericiydi.

"Amara," diye seslendi Shelby onlar yaklaşırken, sesinde sahte bir tatlılık vardı. "Seni burada görmek ne güzel bir sürpriz. Jax'le *hâlâ* birlikte olduğunuzu fark etmemiştim."

"Amara bu golf turnuvasında bana eşlik etme nezaketini gösterdi," diye araya girdi Jax soğukkanlılıkla.

Flynn sırtıttı, o kendini beğenmiş, bilmiş sırtışını suratından silkelemek istememe neden oldu. "Vay, vay, vay. Şu haline bak, Amara. Dünyada ykseliyorsun, değıl mi? Jax çok iyi bir av. Covington değıl tabii ki ama kesinlikle orada, değıl mi?"

Onu görmezden geldim ve kocası Ace ile birlikte yürüyen Emily ile göz göze geldim. "Shelby, Flynn, aman Tanrım, sizi burada gördüğüme inanamıyorum!"

Shelby'nin bakışları Ace ve Emily'ye takıldı; bunlar Charleston'ın birbirine sıkı sıkıya bağılı, karışık sosyal ortamından tanıdık yzlerdi. Her zamanki gibi sarılıp öpüştüler.

erkekler el sıkışırken.

"Amara, seni tekrar görmek çok güzel." Emily beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti. Ace eğildi ve dudaklarını yanağıma değdirdi.

"Hey, güzelim."

Selamlaşmaları kasıtlıydı, çevrelerindeki herkese benim de onların bir parçası olduğumun ince bir işaretiydi.

"Ellerini kızımından uzak tut, Ace," diye alay etti Jax iyi huylu bir şekilde.

Emily'ye, Ace'e ya da Jax'in arkadaşlarına Lucas'tan bahsetmemiştim ama görünüşe göre (muhtemelen Charleston'ın küçüklüğünden dolayı) biliyorlardı ve beni destekliyorlardı. Bu iyi hissettiriyordu ve bir kez daha Lucas'ın arkadaşlarının da böyle olmasını dilemiştim; oysa beni aşağılamaya çalışanlar onlardı.

"Prentiss'in yıldönümünde seni göremedik." Emily elinde şampanya kadehiyle kocasına doğru eğildi.

"Gelmek istedik ama gelemedik. *Çok* meşguldük," diye cevap verdi Shelby, beni incelerken gözleri hafifçe kısılmıştı. "Düğünü planlamakla tabii ki."

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Emily kaşlarını çattı. "Düğün mü?"

Shelby masum numarası yaparak başını öne eğdi. "Ah, bilmiyor muydun? Lucas Kath'e evlenme teklif etti. Bu sadece an meselesi. Eskiden ne kadar yakın olduğunuzu düşünürsek, duymuşsundur diye düşündüm Amara."

Sözleri bana fiziksel bir darbe gibi çarptı, altımdaki zemin kaymaya başladı. Söylentileri duymuştum elbette, onları birlikte görmüştüm ama bunu Shelby'den, böylesine rahat ve gerçekçi bir şekilde duymak her şeyi gerçek yapmıştı. Hem de çok gerçek. Jax'in elinin etrafımda sıkılaştığını, beni toprakladığını hissettim ama olan olmuştu. Paramparça olmuştum, kalbim yeniden kırılmıştı.

Lucas Kath'le evleniyordu. Bu duyuru beni şaşırtmamıştı; beni ne kadar incittiğine de şaşırmamıştım. Bunca ay sonra omurgasız bir kadın gibi ortalıkta dolanmak yerine onu unutmuş olmam gerekmez miydi?

"Onlar adına çok mutluyum. Lucas'a elimden gelenin en iyisini yap," diye mırıldandım, Shelby'ye istediği tatmini vermedim, ama kelimelerin tadı ağzımda kül gibi kaldı.

Flynn kıkırdadı, belli ki gösteriden keyif alıyordu. "Merak etme Amara, eminim kendi ayaklarının üzerinde duracaksın. Ne de olsa artık Jax var, değil mi?"

Ses tonundaki adi ima midemi bulandırdı ve boğazımda safranın yükseldiğini hissettim. Buradan, onlardan ve zehirli varlıklarından uzaklaşmam gerekiyordu.

Ace'in çenesi sıkıştı. "Bence sen yanlış anlamışsın dostum. Jax, Amara gibi biri çirkin suratına ilgi gösterdiği için çok şanslı."

"Daha doğru sözler söylenmedi." Jax başımın yan tarafını öptü.

Lucas yüzünden bu kadar çok insan tarafından desteklenmek zorunda kaldığım için kendimi zayıf ve aptal hissediyordum.

En azından kimse kalbimde ve aklımda ne olduğunu göremiyor. İyi olacağım. Kesinlikle iyi olacağım.

Flynn kıkırdadı. "Lucas da seni incittiğini düşünüyordu; bu kadar çabuk hayatına devam ettiysen seni terk etmesi iyi olmuş, değil mi?"

"Çizgiyi aşırıyorsun, Flynn," diye uyardı Jax.

"Lütfen Jax, Amara Charleston sosyetesinde bir erkek arıyor ve -" diye başladı Shelby.

"Kusura bakmayın ama size yeterince eşlik ettim," diye sözünü kesti Jax usulca. "Gelecekte Shelby, Flynn, Amara'yı ya da beni görürseniz yürümeye devam edin, tamam mı? Sizin gibi görgüsüz pisliklerle takılmak istediğimi sanmıyorum."

Gruptan ve ses tonunu yumuşatmamış olan Jax'in başının üstündeki birkaç kişiden soluk soluğa bir ses geldi; Emily sııttı ve Ace açıkça güldü.

Jax beni kalabalıktan uzaklaştırıp su kenarına götürdü, burada partinin gürültüsü arka planda kayboldu ve yerini dalgaların rahatlatıcı sesi aldı. Ayaklarımın altındaki kum serindi ve ay ışığı bizi sükûnetle örtüyordu, ama ben içinde huzur bulamıyordum. Shelby'nin sözleri hâlâ kulaklarımda çınlarken olmazdı.

"Amara," dedi Jax nazikçe, sesi zihnimdeki sisi yarıp geçti. "Konuş benimle. Bana nasıl hissettiğini anlat."

Gözyaşlarımı tuttum ama sesimden onları duyabildiğini biliyordum. "Lucas ve Kath hakkında duyduklarım onu hâlâ unutmadığımı fark etmemi sağladı ve onu hâlâ sevdiğim için nefret ediyorum ve onun başka biriyle evlenmesinden nefret ediyorum."

Jax bir an sessiz kaldı, dalgaların yuvarlanışını izlerken bakışları dalgındı. "Kendine bu kadar yüklenmemelisin, sevgilim. Seni anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim."

Bir keresinde aşık olduğundan bahsetmişti. "Hala onu unutamadın mı?"

Başını salladı, dudaklarının kenarlarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Artık öyleyim. Birkaç yıl birlikte olduk ve onun doğru olduğunu düşündüm. Ama bazı şeyler

İşler yolunda gitmedi ve ben buna çok üzıldüm. Gerçekten zor. Onu unutmam uzun zaman aldı ve bir süre asla unutamayacağımı düşündüm."

Sesindeki acıyı, hâlâ tam olarak iyileşmemiş eski bir yaranın kalıntılarını duyabiliyordum. "Çok üzgünüm, Jax."

İç geçirdi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Evet. O *zamanlar* ona veremeyeceğim şeyler istedi. Hazır olmadığım bir hayat. İlişkimizi ve ben de sonraki birkaç yılı iyiymişim gibi davranmaya çalışarak geçirdim ama değildim. Başka insanlarla çıktım ve hayatıma devam etmeye çalıştım ama hiçbir şey kalıcı olmadı. Hazır değildim."

Çok iyi anladığımı için başımı salladım. "Ben de öyle hissediyorum. Tekrar biriyle çıkmaya hazır olduğumu sanıyordum ama gerçek şu ki hâlâ Lucas'a takılıp kalmış durumdayım."

Jax yüzünü bana döndü, gözleri nazik ve anlayışlıydı. "Bunu atlatacaksın. Ben atlattım... çoğunlukla."

Güldüm. "Çoğunlukla mı?"

Omuz silkti ve bana göz kırptı. "Evet. Sanırım gerçekten aşık olduğunuzda, yıllar kaybın acısını köreltiyor ama asla geçmiyor. Büyükannem gideli on yıl oldu ve onu hâlâ özlüyorum, eskisi kadar yoğun değil ama kalbimde bir boşluk var. Yine de biz insanlar dirençliyiz. Kalbimizdeki bir boşlukla hayatta kalabiliriz."

Ona doğru eğildim ve dalgaları izledik.

"Senin gibi biriyle arkadaş olabileceğimi hiç düşünmemiştim." "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Ona baktım, kocaman gülümsedim. "Kendini çok beğenmiş biri."

"İyi bir nedenle," diye karşı çıktı Jax. "Yani, mükemmel olduğunuzda, alçakgönüllü olmak zordur."

"Lucas'a çok benziyorsun," diye

düşündüm. Jax başını salladı. "Evet.

Biliyorum."

"Benimleyken tatlı ve sevgi doluydu; şefkatliydi, destekleyiciydi... ailesi söz konusu olduğunda hariç."

"Lucas bir Covington ve aile adının önemli olduğunu düşünüyor; gelenekleri takip etmenin ve tüm bu saçmalıkların önemli olduğunu. Ben her şeyden vazgeçtim ve tabii ki ailem şimdi başarılı olduğum için çok mutlu ama Caldwell tekstil imparatorluğuna hayır dediğimde babam bana başarısız olacağımı söyledi ve bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı; büyükbabam beni evlatlıktan reddetti. Güzel günlerdi."

Bunu gelişigüzel söylemişti ama babasının ve büyükbabasının ona inanmayarak ve mutluluğunu istemeyerek onu terk etmelerinin onlara karşı duygularını lekelediğini görebiliyordum.

"Peki ya şimdi?"

"Artık ben PGA Şampiyonasını kazanan Caldwell'im."

Ondan uzaklaştım ve bir elimi yanağına koydum. "Ailenin onayını almak için bir şey kazanmak zorunda olmamalısın. Bu koşulsuz olmalı."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bu cinsel değil, sevgi dolu, şefkat ve minnettarlık doluydu.

"Sende var mı?"

Başımı salladım. "Babam harika biri. Şükran Günü için buraya gelecek. Umarım onunla tanışma şansın olur. Son PGA Şampiyonu ile arkadaş olmamdan oldukça etkilendi... gerçi golfü *gerçek* bir spor olarak görmüyor."

Jax gözlerini alaycı bir şekilde kıstı. "Fikrini değiştirmemiz gerekecek."

"Babam olabildiğince mavi yakalıdır. Ona göre sadece temas sporları gerçektir." Ona doğru yaslandım ve yüzümü suya döndüm. "Shelby ve Flynn konusunda arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Sana iyilik yaptığımı düşündüğünü biliyorum ama biz arkadaşız ve senin benimle olduğun kadar ben de seninle oluyorum. Teşekküre gerek yok, sevgilim."

Bir süre daha orada durduk, sadece dalgaları seyrettik, partinin sesi arkamızda uzak bir uğultuydu.

Bir süre sonra ona dedim ki, "Sanırım ben yatmaya gidiyorum. Sen kalmalısın. Arkadaşların burada."

"Emin misin?"

"Evet. Gidip minibarı içeceğim," dedim sinsice, "ve yarın pişmanlık duyacağım."

Bölüm 12

LUCaS

Iyataкта uzanmış, tavana bakıyordu.

Uzun bir gün olmuştu; toplantılar, Hugh ve Kath ile ağızda ekşi bir tat bırakan gergin bir konuşma ve küçümsemeye başladığım beklentilerin sürekli, boğucu ağırlığı.

Beni manipüle etmeye çalıştığı için Kath'e kızmıştım ama şimdi soğuk, inkâr edilemez bir gerçeğe baş başa kalmıştım. Bu hayatı, herkesin takip etmem için çaresiz görüldüğü bu yolu istemiyordum. Farklı bir şey istiyordum, gerçek gibi hissettiren bir şey, Amara gibi hissettiren bir şey...

Tam başucumdaki lambayı kapatmak üzereydim ki telefonum komodinin üzerinde vızıldadı. Fazla bir şey beklemeden -belki bir e-posta ya da gece geç saatte gelen bir bildirim- telefonu elime aldım ama ekranda Amara'nın adını gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

Bir mesajdı ve açtığımda dudaklarımda küçük, çarpık bir gülümseme belirdi.

Çok heyecanlanmış olmalısınız Bay Mükemmel. Mükemmel hayatınız, mükemmel kız arkadaşınız. Eminim şimdiden mükemmel düğününüzü planlıyorsunuzdur. Mükemmel hayatının tadını çıkar.

Sarhoştı; bu çok açıktı. Amara'nın ayıkken böyle bir mesaj göndermesine imkân yoktu. Mesaj iğneleyici ve iğneleyiciydi ama altında yatan acıyı hissedebiliyordum. Ve bunun sebebinin ben olmamdan nefret ediyordum.

İkinci kez düşünmeden, açacağını umarak arama düğmesine bastım. Hat birkaç kez çaldı ve cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım ki, hafif bulamaçlı sesi geldi.

"Lucas?" Sanki aramamı beklemiyormuş gibi şaşırmış gibiydi.

"Amara." Yastıklara yaslandım. Onun sesi kalbimi açıklayamayacağım bir şekilde acıttı. "Geç kalkmışsın."

Uygun bir saatte yattı; benim kızım uykuya öncelik verirdi.

Amara yumuşak bir kahkaha attı ve ben onun sarhoş olduğundan emin oldum. "Senin için de aynısını söyleyebilirim. *O* seninle mi?"

"Hayır."

"Ee, Kath'le yaşayacağın *mükemmel* hayatı mı düşünüyorsun?" Mükemmel kelimesini .

Yine o ısırik vardı ama beni rahatsız etmedi. Amara'nın bana attığı her iğnelemeyi hak ediyordum. "Kath'i düşünmüyorum." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Ben seni düşünüyordum."

Diğer uçta bir duraklama oldu ve beyninin alkolün bulanıklığı içinde sözlerimi işlemeye çalıştığını neredeyse duyabiliyordum. "Benim hakkımda mı? Neden?" "Çünkü," diye yavaşça nefes verdim, "seni özledim. Seninle konuşmayı özledim. Yaşadığımız her şeyi özlüyorum ve her şeyi berbat ettiğimi fark etmeye başladım.

ve sen hayatımdan çıktığından beri."

Bir şekilde hem sevimli hem de yürek parçalayıcı bir homurtu çıkardı. "Ben çekip gitmedim, sen beni zorladın. Beni özlediğin palavrasını da atma."

Sesim pişmanlıkla karışık olsa da kıkırdadım. "*Tesoro*, sana doğruyu söylüyorum."

Bir duraklama daha, bu sefer daha uzun. Diğer uçtan onun hırıltılı nefes alışını duyabiliyordum. "Beni gerçekten özlüyor musun?" diye sordu, sesinin o alaycı tonu biraz kaybolmuştu.

"Evet," diye itiraf ettim, artık içimi dökmeye başladığım için kelimeler daha kolay geliyordu. "Seni düşündüğümden çok daha fazla özlüyorum. Ve neden her şey hakkında bu kadar aptalca davrandığımı anlamaya çalışıyorum."

"Peki sen anladın mı?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Evet."

"Anlat bana."

"Bilmek istediğini sanmıyorum." Onu zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyordum.

"İstiyorum. Bilmek istiyorum. Bilmeyi hak ediyorum." Sesindeki gözyaşlarını, çektiği acıyı duyabiliyordum.

"Kath... kahretsin, Amara, bana çocukluk ve gençlik yıllarımı hatırlatıyor ve yedi yıl boyunca birlikteydik. Beni terk ettiğinde... bu çok acı verdi. Beni geri isterse nasıl olacağına dair her türlü senaryoyu hayal ettim."

Uzun bir süre bekledim. Aramızdaki sessizlik gürültüydü. Nefes alışını duymasam, telefonu kapattığını düşünecektim.

"Annem bana Kath'in onu geri almamı istediğini söylediğinde, sanki hayal ettiğim tüm o şeyler gerçek olmuştu. Egom yatışmıştı."

"Onu seviyorsun, bu yüzden yatışan egondan fazlasıydı Lucas." Sesindeki hüznü, titremeyi duyabiliyordum.

"Nasıl hissettiğimi bildiğimi sanıyordum ama artık bilmiyorum."

"Alıcı pişmanlığı mı? Bu mudur yani? Artık senin olduğu için ona karşı ne hissettiğini bilmiyorsun ama Jax'le birlikte olduğum için beni mi istiyorsun?"

"Jax'le birlikte misin?" Öfkemi tutamadım.

"Kath ile birlikteisin. Bugün Shelby ve Flynn'i gördüm ve bana yakında evleneceğinizi söylediler. Tebrik ederim."

İğneleme geri döndü!

Flynn ve Shelby Myrtle Beach'teydi. Covington ailesi bir yardım amaçlı golf turnuvasına sponsor olmuştu ve ne büyükannem ne de ben gelemediğimiz için bizi temsil etmek üzere oradaydılar.

"Myrtle Beach'te Jax'le birlikte misin?" Ben sordum. "Evet."

"Peki sen benimle konuşurken o hangi cehennemde?" Onu başka bir adamla düşünmekten nefret ediyordum. Kesinlikle nefret ediyordum.

"Uyuyordu," diye esnedi, "ben de öyle yapıyordum... onunla birlikte. Onu çok yordum."

"Beni çok çabuk unuttun Amara, o zaman neden mesaj atıyorsun?" Öfke yerini umutsuzluğa bırakırken sordum. Onu kaybetmişim. Onu *gerçekten* kaybetmişim. Geri dönüşü yoktu. Bilinçli olarak tekrar bir araya gelmeyi düşünmemişim *ama* bir parçam *Tesoro*'yu unutamamıştı.

"Beni Kath için terk ettin" diye haykırdı, "Ve sen *benim hayatıma* devam etmemden mi bahsediyorsun? Günlerce, haftalarca, aylarca ağlayarak uyudum ve sen beni seni unutmakla mı suçluyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve doğruldum. Bir ilişkimiz varken asla kavga etmez ya da birbirimize kırıcı şeyler söylemezdik. Bir kadınla birlikte olmanın yatıştırıcı, sakinleştirici ve huzur verici olabilmesine şaşırmıştım.

ondan güç alıyordum. Bu, Kath'le yaşadığım diğer uzun süreli ilişkimin itme ve çekme gücünün tam zıttıydı.

"Çok üzgünüm, *Tesoro*."

"Bana öyle deme," diye sızlandı, "Kath'e ne diyorsun?" "Hmm?"

"Ona ne diyorsun? *Tesoro*, bebeğim, sevgilim, ne?"

Hassiktir! Hâlâ canı . Hayatına hiç devam etmemişti. Bu ayrılık konuşmasını hiç . Ayrılmıştı ve medeni bir şekilde devam etmişti. Ama bunca aydan sonra hala içini kemiriyorsa....

Buna sevinmemeliydim ama bu bana umut verdi ki bu aptalcaydı çünkü annem birkaç ay içinde Kath'e evlenme teklif etmemi bekliyordu.

"Ben ona Kath diyorum." Duraksadım, daha fazlasını söyleyip söylememeyi düşündüm. İçgüdülerime karşı gelerek ona gerçeği söylemeye karar verdim, çünkü onun daha fazla incindiğini görmeye dayanamıyordum.

"Ona dokunmadım... o şekilde değil."

Hattın diğer ucundan bir soluk sesi duydum, ardından boş kahkahalar geldi. "Bana daha önce hiç yalan söylememiştin Lucas. Bunu söylemek için seni sarhoşken arayan eski kız arkadaşın için gerçekten üzülüyor olmalısın."

"*Seni ben* aradım."

"Çünkü önce *sana* sarhoşken mesaj attım." Sesi birdenbire yorgun çıkmıştı, sanki bütün ateşi sönmüş gibiydi. "Jax ve ben arkadaşız."

Kıskançlık içimi kemirse de Amara'nın bir erkekten diğerine atlamayacağını bilmeliydim. O böyle biri değildi. Çıkmaya başladıktan sonra bile seks yapmamız aylar sürdü. Buna aldırmamıştım; onun zihnini tanımak da vücudunu tanımak kadar seksiydi.

"Şimdi bana inanmayacağını biliyorum ama seni sevdim." Kelimeleri durduramadan içimden döküldüler. "O zaman göremedim ama şimdi görebiliyorum."

"Aşk mı? Geçmişte mi?"

Hayır, Tesoro, seni hala seviyorum. Ve sonunda çok geç olduğunda bunu görebiliyorum.

Ben bir şey söylemeyince o kadar alçak sesle konuştu ki tüm kelimelerini duymak için çaba sarf etmek gerekti. "O zaman beni neden terk ettin?"

"Çünkü Kath her zaman benim güvenli seçimim oldu, hayatımın çoğunu tanıdığım biri," diye itiraf ettim. "Seninle olmak farklıydı-iyi, farklı. O zamanlar göremesem de her şey *gerçekti*. Seninle hiç oyun oynamadık. Ve..." Aydınlanma gerçekleşirken durakladım,

"Her şeyi berbat ettim çünkü benden istediğin gibi bir adam olmayı bilmiyordum."

Uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun sürdü ki üzerimde uyuyakaldığından endişelenmeye başladım; ta ki "Canımı yaktın Lucas. Beni çok incittin."

Sesindeki acı kendimden nefret etmeme neden oldu, çünkü bunun sebebinin ben olduğumu biliyordum. "Biliyorum." Sesim pişmanlık doluydu. "Özür dilerim, Amara. Hem de çok üzgünüm. Seni hak etmedim ve senin affını da hak etmediğime eminim."

"Sana hiç mesaj atmamalıydım. Özür dilerim."

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır, bunu yaptığına sevindim. İyi ki... konuşabildik, bir kapanış yapabildik."

Hepsi yalan! Artık tüm yaralarım açıldı, kanıyordu.

"Kapanışı yaptın mı?"

"Benim için yok, Amara. Seni incittikten sonra bunu hak etmiyorum."

Alay ettiğini duydum. "Çok saçmalıyorsun, Lucas. İki türlü de istiyorsun. Kath'le birlikte olabilmek için beni terk etmek istiyorsun ama senden nefret etmemi de istemiyorsun. İncinmememi istiyorsun ama senin için hayatıma devam etmemi istemiyorsun. Onu istiyorsun ama egon benim başka bir adamla birlikte olmam fikrine dayanamıyor."

Doğru olmayan bir şey söylemiyordu. Ama bu, o bunu açıkça söyleyene kadar ne yaptığımın farkında olduğum anlamına gelmiyordu.

"Keşke en azından arkadaş olabilseydik." Çok basmakalıp bir sözdü ama doğrudu. Arkadaş olsaydık, hayatımda kalırdı; onu bu kadar özlemek zorunda kalmazdım.

İşte yine aynı şey, hem pastamı istiyorum hem de onu yiyorum. Kath ile evlenirdim çünkü ailem ve onun ailesi bunu istiyordu ve Amara ile dost kalırdım, böylece onun bir kısmına sahip olabilirdim, gerçekte hepsini istediğimde.

Titrek bir nefes verdi ve gözyaşlarının eşiğinde olduğunu anlayabiliyordum. "Hiç sanmıyorum, Lucas."

"Biliyorum," dedim çabucak, her şeyi halının altına süpürmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyordum. "Ama denemek istiyorum. Beni affedip affetmeyeceğini ya da beni tekrar hayatında isteyip istemeyeceğini bilmiyorum ama her zaman senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Uzun bir duraklama daha oldu ve sonra iç çektiğini duydum. "Şu anda gerçekten sarhoşum, Lucas. Muhtemelen bunu söylediğime pişman olacağım ama ben de seni özliyorum. Hayatıma devam etmek için çok uğraşıyorum ama sanki her

Ne zaman bir yerlere geldiğimi düşünsem, hayatıma girip her şeyi mahvediyorsun."

"Senin için işleri berbat etmek istemiyorum," diye itiraf ettim ciddiyle. "İyi geceler, Lucas."

Telefonu kapattığında telefonuma bakakaldım. Başından beri Kath'in kolay seçim olduğunu düşünüyordum ama kendimi kandırıyormuşum. Amara *kolay* bir seçimdi, beni sevdiği ve benim de onu sevdiğim için mükemmel bir seçimdi. Keşke bunu fark etmem bu kadar uzun sürmeseydi.

Bölüm 13

AMara

I Lucas'a sarhoşken mesaj attığıma inanamıyordum. Hem de öyle sıradan bir mesaj değil; iğneleyici, iğneleyici bir ve bir telefon görüşmesine yol açmıştı. duygularım istediğimden daha fazla kayıyor.

Utanmıştım ve bu konuşmanın sonuçlarından korkuyordum.

Beni görmezden gelirse incinecektim; görmezden gelmezse aptal gibi hissedecektim. Bu bir kaybet-kaybet önerisiydi.

Kendimi bok gibi hissetmeme rağmen Pazartesi günü çalışmayı başardım. Asistanım kendi payına düşenden fazlasını yapmak zorunda kaldı çünkü Lucas'la yaptığım konuşma yüzünden hâlâ huzursuzdum.

Eve döndüm ve alnımı direksiyona dayayarak garaj yolunda öylece oturdum. O aptal mesajı neden göndermişim? Neden onunla konuşmuştum? Son vermemi söylemişti. Cehennem gibi! Şimdi tüm yaralar açıktı ve zonkluyordu; iyileşme yolunda olanlar bile açılmıştı.

Kendimi zorla arabadan çıkarıp patikadan yukarı çıktım, adımlarım yavaş ve isteksizdi. Ön kapıya yaklaştığımda, verandada güzel, yumuşak yapraklı beyaz şakayıklardan oluşan bir buket fark ettim. Daha onlara dokunmadan narin kokuları bana ulaştı. Yanlarında, küçük rustik ahşap bir kutunun içinde, özenle yetiştirdiğim bahçeye eklenmeye hazır genç lavanta bitkileri vardı.

İzlerimde durdum. Karta bakmadan bile kimden geldiğini biliyordum. Şakayıklar Lucas'ı ele verdi.

Buketin içine sıkıştırılmış zarfı elime aldım, açarken parmaklarım hafifçe titredi.

Tesoro, hatalar yaptığımı biliyorum ama lütfen bunları işleri düzeltmek için bir adım olarak kabul et. Not: Lavanta bahçeniz içindir; dikmek, beslemek ve büyütmek için.

Bahçemden nasıl haberi oldu ki? Jax ile konuştu mu? Kiminle? Ona söylememiştim. Aslında, nerede yaşadığımı nereden biliyordu ki?

Lucas'ın beni gözetlediğini görecektiğim gibi evin etrafına bakındım. Ama yine de Charleston küçük bir kasabaydı ve yeni bir ev aldığımı ve çevre düzenlemesi için yardım tuttuğumu birçok kişiden duymuş olabilirdi. Bu bir barış teklifi miydi, bir özür mü, yoksa her ikisi de mi? Neden bana var olduğunu hatırlatmak zorundaydı ki? Lanet olsun, bir kızın bir adamı unutmaması için ne gerekiyordu?

Eski sevgilisi için onu terk eden pislik mi?

Söz konusu pislikten çiçek gelmeyeceği kesin. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım. *Lanet olsun ona.*

Mesafemi korumak için çok çabaladığım halde beni nasıl etkileyeceğini, ona karşı bir şeyler hissetmemi sağlayacağını çok iyi bildiği için ona lanet olsun. Ama bu jesti görmezden gelemezdim; düşünceli, içtendi ve mini barda cin ve votka şişeleriyle sarhoş olarak yaptığım karmaşadan sonra tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kart hâlâ elimdeydi, kapının kilidini açtım ve hediyelerimi içeri götürdüm. Çiçekleri ve lavantayı mutfak tezgahının üzerine koydum, uzun bir süre onlara baktım ve sonunda telefonumu çıkardım.

Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor, aklımdan bir düzine düşünce geçiyordu.

Ona mesaj atmalı mıyım? Arasam mı? Hiçbir şey olmamış gibi davranmalı ve konuyu tekrar açmamasını ummalıydım. Ama her şeyden sonra bunu görmezden gelemezdim.

Sonunda mesaj atmaya karar verdim ve ona attığım son mesajı görünce içim cız etti.

Çiçekler ve lavanta için teşekkür ederim. Çok güzeller.

Kendimi sorgulamadan önce gönder tuşuna bastım ve telefonu yere bıraktım. Telefon neredeyse anında çaldı.

Lucas: *Beğenmene sevindim. Konuşabilir miyiz?*

Tereddüt ettim, zihnim acele ediyordu. Buna hazır değildim, henüz değil, yine de onun sesini duymak için yanıp tutuşuyordum. Kendimi bundan vazgeçiremeden önce, bir mektup yazdım.

Hızlı cevap.

Hayır.

Telefonum hemen çaldı ve derin bir nefes alarak aramasına cevap verip vermemeyi düşündüm. Nihayetinde, karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm.

"Konuşamayacağımı söylediğimi sanıyordum."

"*Tesoro*," diye başladı Lucas, sesi sıcak ve tanıdıktı. "Nasıl olduğunu bilmek istedim."

"Ben iyiyim." Elimi şakayıkların üzerinde gezdirdim. "Çiçekler için tekrar teşekkürler... ve lavanta için. Gerçekten çok düşüncelisin. Bahçemden ve yeni evimden nasıl haberdar oldun?"

"Hayatında neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Neden yapasın ki?" *Sen beni bir anlığına gözden çıkardığında, Kath özgürdü ve seni istediğini söyledi.*

Derin bir nefes aldığını duymadan önce kısa bir duraklama oldu. "Çünkü sana değer veriyorum."

"Daha önce beni önemsiyordun ama çekip gittin."

"Hayır, *Tesoro*, sen benimle konuşmadan gittin."

Çiçeklerin canı cehenneme. Bunu bana karşı kullanmayacaktı. "Konuştuk, Lucas. Sana beni sevip sevmediğini sordum ve sen sevmediğini söyledin. Ben de Kath'i sevip sevmediğini sordum, sen de sevdiğini söyledin."

"Bu bitmemizi istediğim anlamına gelmiyordu."

"Seni bencil orospu çocuğu," dedim dişlerimi sıkarak, "Annene benimle birlikte olmanın tek sebebinin beni incitmek istememen olduğunu söyledikten sonra seninle kalmamı mı istedin? Sence-"

"O konuşmayı duymaman gerekiyordu," diye araya girdi, "Kahretsin, Amara, ne dediğimi bile bilmiyordum. Anneme ne dediğimi bile zor hatırlıyorum. Onun nasıl olduğunu bilirsin ve-"

"Onun nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Bizi tanıştırdığından beri bana hakaret ediyor ve bir kez bile durmasını istemedin. Bu bana her şeyi anlatmalıydı ama dinlemek istemedim. Sonunda dinledim ve ailenin her şeyden önce geldiğini açıkça belirttin. Eğer birlikte kalırsak, Patsy ve Shelby'ye katlanmak zorunda kalacağımı söyledin. Annen geçmişim hakkında konuşup dururken neler hissettiğimi sormak hiç aklına geldi mi?" Sözlerimi bitirdiğimde nefesim kesilmişti, çiçekleri çöp kutusuna atıp Lucas Covington'la işimi bitirmem gerektiğine ikna olmuşum.

"Seni rahatsız ettiğini düşünmemiştim." "Gerçekten mi?" Meydan okudum.

"İyi. Öyle olduğunu biliyordum ama söyleyecekleri onu ilgilendirir ve bizimle hiçbir ilgisi yoktur."

Üzüntünün beni ele geçirdiğini hissettim. Bir sebepten dolayı, arkadaş olmak istiyordu ya da her neyse. Şu anda bile geçmişe bakıp bana nasıl haksızlık ettiğini göremiyordu. Hâlâ savunmadaydı, kavgacı bir şekilde.

"*Her şeyin benimle ilgisi vardı. Kız arkadaşına saygısızlık edilmesine izin veriyordun. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Lucas. Defalarca.*" Sakinleştirici bir nefes aldım. "Ne istiyorsun?"

"Arkadaş olmamızı istiyorum. En azından-"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Çiçekler için teşekkürler ama lütfen bir daha gönderme. Bana ne kadar acı verse de, onları çöpe atacağım. Sana mesaj attığım için özür dilerim, suç bende. Numaranı engelleyeceğim, böylece bir daha ulaşmaya çalışmayacağım."

"Hayır," diye itiraz etti. "Hayır, *Tesoro*. Yapma... beni hayatından çıkarma."

"Bunu yapan sensin Lucas. Bana neden çiçek gönderdiğin, benimle neden konuştuğun hakkında hiçbir fikrim yok. Ne istediğini bilmiyorum."

"*Seni istiyorum,*" diye fısıldadı.

Sözleri beynimde sekerek düşünceleri karıştırdı. "Kath'i istiyorsun," diye alay ettim.

Buna cevap vermedi. Onun yerine, "Lütfen çiçekleri atma. Telafi etmem gereken çok şey olduğunu biliyorum ve seni zorlamak istemedim ama şeyleri düzeltmeye çalışmak konusunda ciddi olduğumu bilmeni istedim."

Sesindeki samimiyeti duyabiliyordum ve bu da beni rahatsız etti.

"*Aramızda düzeltilecek bir şey yok. Beni sevmediğini söylediğinde bizi yok ettin. Bizi bitirdikten hemen sonra Kath ile çıkmaya başladığında bizi yok ettin. Başka bir kadını sevdiğini benden sakladığında bizi mahvettin. Hoşça kal, Lucas. Kendine iyi bak.*"

Telefonu kapattım ve mutfak tezgahındaki tabureye oturdum. Lavantayı koklamak için başımı eğdim ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Üzgün olmaktan çok sıkılmış ve yorulmuştum.

Telefonum çaldı ve Lucas'ın adını gördüğümde neredeyse onu fayans döşeli zemine fırlatacaktım.

Lucas: *Haklısın. Annemin sana ve bize saygısızlık etmesine izin verdim. Seni tekrar tekrar incittiğim için özür dilerim. Bunu hak eden son kişi sensin. Lütfen kör ve aptal olduğum için beni affet.*

Seni engelliyorum.

Numarasını engelledim ve kurmakta olduğum hayata geri döndüm. Lucas'ın beni tekrar raydan çıkarmasına izin vermeyecektim, kesinlikle *vermeyecektim*.

Bölüm 14

LUCaS

T Büyükannemin evine giden tanıdık yolda yürürken ağustos böceklerinin alçak uğultusu ılık akşam havasını dolduruyordu. Nesillerdir aileye ait olan eski bir Charleston evi, büyük bir verandası ve İspanyol yosunlarıyla kaplı yüksek meşe ağaçlarıyla ayakta duruyordu. Sayısız öğleden sonraları geçirmişt看

Çocukken buraya gelirdim ve her adımda zamanda geriye kayıyormuşum gibi hissederdim.

Büyükannem verandadaydı ve bazı raporları okuyordu. Bana baktı ve sırtıttı. Ona geleceğimi söylemiştim ve Rena Covington'ın yoğun programına rağmen beni asla geri çevirmedi. Ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı.

Her zamanki gibi zarif görünüyordu. Gümüş rengi saçları özenle toplanmıştı ve keskin gözleri, içimde kendimin bile göremediği şeyleri görüyormuş gibi görünen o bilmiş bakışlarla beni izliyordu.

"Lucas," diye selamladı beni merdivenlerin tepesine vardığımda, sesi sıcaktı. Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum ve kanepede yanına yerleştim.

"Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler." "Her zaman. Aklında ne var?"

Bir süre sessiz kaldım, bahçedeki ateşböceklerinin dansını, havadaki yoğun yasemin kokusunu izledim. Burası huzur doluydu.

"Kayboldum," dedim sonunda.

"Hmm!" Ses tonu ölçülü, neredeyse sıradan. "Sen ve Amara hakkında, sen ve Kath hakkında bir şeyler duyuyorum."

Şaşırmadan başımı salladım. Bu ailede hiçbir şey uzun süre gizli kalmazdı ve Rena Covington'ın her şeyi bildiği bir yol vardı.

"Ne duydun?" Yorgun bir şekilde sordum, sesim ağırdı.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Annen bana Şükran Günü'ne kadar Kath'e evlenme teklif edeceğini söyledi. Hugh da aynı şeyi söylüyor. Ama Jax bana Amara'yla ilginç bir konuşma yaptığınızı söyledi."

"Jax senin casusun mu büyükanne?"

Güldü ve kâğıtları sehpanın üzerine bıraktı. "İçecek bir şey ister misin?"

Başımı salladım.

"Jax en sevdiğim insanlardan biri, bunu biliyorsun," dedi büyükanmem. Başımı salladım.

Büyükanne ve Jax'in anne tarafından büyükannesi yakın arkadaşlardı.

"Amara'ya nasıl davrandığını sevmedim, Patsy'nin nasıl davrandığını, Shelby'nin nasıl davrandığını... görünüşe göre hala öyle," diye devam etti. "Magnolia Balosu'na Amara'nın da katılacağından emin oldum ve Jax'ten onunla ilgilenmesini istedim. Ayrıca seni uyandırmak istedim."

"Uyuduğumu bilmiyordum," diye mırıldandım. "Kath hakkında konuşuyordun."

"Karışık bir durum büyükanne," diye itiraz ettim.

Kath'e karşı duygularım karışık. Geçmişteki duygularım dürüsttü ama şimdiki duygularım değildi ve bunu anlamam biraz zaman alıyordu.

"Ah, Lucas. Hayat her zaman karmaşıktır, özellikle de gönül meseleleri söz konusu olduğunda. Ama onu yaşamaya değer kılan da budur."

İçimi çektim, bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, hayal kırıklığı içimde birikiyordu. "Kath, Hugh, annem... hepsi Kath'le ilişkiyi resmileştirmem için beni zorluyor. Ama bu doğru gelmiyor. Eskisi gibi hissetmiyorum. Bir de Amara var. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Onu özlüyorum. Sürekli onu düşünüyorum."

Dönüp bana baktı, gözleri keskin ama kaba değildi. "Lucas, sana hiç ilk kocamdan bahsetmiş miydin?"

Kaşlarımı çattım. "Tek kocan mı demek istiyorsun? Büyükbabam mı?"

Derin bir nefes aldı. "Büyükbabandan önce bir kez evlendim. Çok uzun sürmedi ama bana bazı zor dersler verdi."

Şok olmuş bir şekilde ona baktım. Ne ondan ne de aileden başka birinden ilk evlilikle ilgili bir şey duymamıştım. "Sen daha önce evliydin

Büyükbaba?"

"Bir iki böcek yemeden önce ağzını kapat hayatım," diye takıldı ve sonra yüz ifadesi dalgınlaştı. "Adı Otis'ti ve benden beklendiği için onunla evlendim. Ailelerimiz birbirine yakındı ve herkes bizim mükemmel bir çift olduğumuzu düşünüyordu. Ama bu aşk değildi, Lucas. Kolaylıktı. Ve bir *hataydı*."

Devam etmeden önce anının yerleşmesine izin verir gibi durakladı. "Kötü bir adam değildi ama birbirimiz için doğru kişi değildik. Evliliğimiz berbattı. Birbirimizi incittik. Dayanılmaz bir yıldız. Sonunda boşandık ve ben pişmanlıktan ve geleceğime kendim dışında herkesin karar vermesine izin verdiğimi fark etmekten başka bir şey hissetmedim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu, büyükannemin daha önce hiç görmediğim bir yanıydı, daha önce hiç göstermediği bir kırılganlıktı. "Çok üzgünüm, büyükanne."

Biraz üzgün bir şekilde gülümsedi. "Ben değilim. Bu deneyim bana önemli bir ders verdi. Hayat bir başkası için yaşamak için çok kısa. Sizi başkalarının anlamadığı bir yola sürüklese bile kalbinizin sesini dinlemelisiniz."

"Peki ya ne istediğini bilmiyorsan?" Merak ettim.

"Ne istediğini biliyorsun Lucas; sadece Covington olmaya ters düştüğü için bunu itiraf etmekten korkuyorsun. Baban Patsy'yle evlendiğinde ona şirket birleşmeleri ve satın almalar konusunda endişelenmemesini ve aşk için evlenmesini söylemeye çalıştım. Ama onun ne kadar iş odaklı olduğunu biliyorsun. Bu yüzden annenle evlendi ve bu da başka bir sefil evlilik oldu."

Omuz silktim. "En azından hiç kavga etmediler."

"Ayrı hayatlar yaşadılar," diye homurdandı büyükannem. "Calvin yatıp kalktı, Patsy de zamanını dedikodu yaparak ve hayatları manipüle ederek geçiren o umutsuz ev kadınlarından biri oldu. Annenle evlenmek mi istiyorsun?"

"Kath anneme hiç benzemiyor," diye cevap verdim. "Kath'in bir kariyeri var."

"İş durumları ya da *hobileri* ne olursa olsun, birbirlerine benzer insanlar." Büyükannenin sert sesi çeliği kesebilirdi. "Kendinizi kandırmayın. Kath'i seviyorsan, tamam, evlen onunla. Ama onu sevseydin, burada oturup bana Amara'yı düşünmeden edemediğini söylemez, onunla evlenmek için yanıp tutuşurdun."

İnledim ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

Büyükannem başımın arkasına hafifçe vurdu. "Kafanı kıcıktan çıkar, Lucas."

Kıkırdadım ve bana dik dik bakan kızgın gözlerini görmek için başımı kaldırdım.

"Ailenin Kath ile evlenmen için sana baskı yapmasına izin verecek kadar zayıf mısın?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Benimle dalga mı geçmeye çalışıyorsun? zayıf yorum?"

Sırıttı. "Kesinlikle."

Bir kolumu ona doladım ve alnımı omzuna yasladım. "Her şeyi berbat ettim. Amara'nın asla uyum sağlayamayacağını biliyordum ve annem bana Kath'ten bahsettiğinde saçmaladım."

"Amara seni duydu."

Başımı salladım. "Evet, sonra da korkakça bir çıkış yolu seçerek hayatımdan çıkıp gitmesine izin verdim çünkü onu durdurmak aileme sırtımı dönmem anlamına geliyordu."

"Gururunu da unutmayalım. Amara'ya kalması için yalvarmayacaktın."

Derin bir nefes aldım. Beni iyi tanıyordu.

"Ve Kath'in hayatınıza geri dönmesini istediği aynı gurur yatıştırıldı. Mercer onu terk etmişti-"

"Bana onu terk ettiğini söyledi."

Büyükanne kadınsı olmayan bir homurtu çıkardı. "Yan parçasını hamile bıraktı ve onunla evlenmeye karar verdi. Mercer ve Kath birlikte yaşadılar ve nişanlandılar ama onunla evlenmedi. Bu bana hiç evlenmeyeceğini söylüyor."

Kath'in neden benimle birlikte olduğunu merak ettim; aile baskısı mıydı? LPC Bellamy Foods'u satın aldıktan sonra çocukken çıkmaya başlamıştık. Eminim babası ve benim babam bunun mükemmel bir anlaşma olduğunu düşünmüşlerdir. Belki de beni sevmediğini fark etmiş ve onu sevdiği için beni Mercer için terk etmişti. Hugh'un bu yüzden ona ne kadar kızdığını hatırladım.

"Kath'e benimle evlenmesi için baskı yapıldığını mı düşünüyorsun?"

"Kath? Hayır. O kız o kadar bencil ki kendinden başka kimseyi düşünmeden ya da umursamadan her istediğini yapıyor."

"Bu oldukça sert bir değerlendirme."

Kath bencil miydi? Evet, , ama herkes değil miydi?

"Kath seni terk etti çünkü Mercer zaten babasının şirketini yönetiyordu ve sen yönetmiyordun. Sonra onu terk etti ve şimdi geri döndü çünkü LPC'yi devraldın ve CEO olduğun üç yıl içinde harika işler yaptın. Şu anda Mercer'dan daha başarılısın." Büyükanne sözlerini sakınmadı. "Başka bir kadınla yaşıyor olman için önemli değildi; resmen buldozerle gelip seni aldı."

"Buldozerle yıkmadı-"

"Annenin Amara'nın onunla konuşmanı dinlediğini bilmediğini mi sanıyorsun?" Büyükanne öfkeleni.

"Ne?" İçimden bir şok geçti. "Hayır!"

Büyükanne gözlerini devirdi ve bana bir embesilmişim gibi baktı. "Jerome'a sor. Patsy sana Amara'yı sevmediğini söyletmemiş olabilir ama Kath hakkında ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu."

"Annem bile *bu kadar* sinsi değildir." Annemin Amara'yla olan ilişkimi bilerek sabote ettiğine ve bu süreçte bir masumu incittiğine inanamıyordum. Ama yine de, annemin onu aileye tanıştırdığımdan beri Amara ile beni ayırmak için elinden geleni yaptığını kabul etmem için sadece bir an düşünmem gerekti.

"Lucas, ne istiyorsun?" Büyükanne gözleri benimkileri ararken sordu.

Kalbimden geçenleri söyledim, gerçek sonunda ortaya çıktı. "Amara. Nasıl oldu bilmiyorum ama ona aşık oldum. Ve bunu itiraf etmekten çok korktum, gerçekten istediğim şeyin peşinden gitmekten çok korktum çünkü bu herkesin hayatımın nasıl olması gerektiğine dair fikrine uymuyor."

Uzandı ve elimi tuttu, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. "O zaman benim yaptığım hatayı yapma. Korkunun ya da zorunluluğun hayatını belirlemesine izin verme. Kath senin için doğru kişi değil. Sen bunu yeni yeni fark etmeye başlasan da ben bunu her zaman görebiliyordum."

Başımı salladım, kalbim uzun zamandır kaçındığım bir kesinlikten dolayı ağırlaşmıştı. "Biliyorum. Sanırım bir süredir biliyordum ama itiraf etmek istemedim. Yanlış olsa bile tanıdık olana bağlı kalmak daha kolay."

Gülümsedi, gözlerinde bir pırıltı vardı. "Jax konusunda ne yapacaksın?"

Gözlerimi kırpıttım. "Sen istediğin onunla ilgilendiğini sanıyordum." "Onları birlikte gördün mü? Aralarında çok fazla kimya var."

Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi emin değildim. "Amara bana sadece arkadaş olduklarını söyledi."

"Ama öyle olmadıklarını hayal edin. Kendini nasıl hissederdin?" "Yıkılmış."

"Güzel. Artık onun nasıl hissettiğini biliyorsun. Ona gittiğinde dizlerinin üzerine . Alçakgönüllülükle git. *Ona* haksızlık *ettin*."

Tekrar oturdum. "Ben zaten ayağımı soktum."

Ona Amara ile yaptığım telefon konuşmasını anlattım.

Güldü, yumuşak, bilmiş bir sesle. "Aferin ona! Umarım seni süründürür. Amara'yı hep sevmişimdir. O gerçek, Lucas. Onda o ateş var, o

Hayatında ihtiyacın olan ruh. Kath gibi yapmacık ve oyunbaz biri değil."

"Biliyorum." *ne olayım.*

"Sence Jax ondan neden bu kadar hoşlanıyor? Daniela ile olanlardan sonra sosyete tiplerinden bıktı."

Jax bir zamanlar hayatının aşkıyla, hemen evlenip bir aile kurmak isteyen bir kadınla çıkmıştı. Ondan golfü bırakıp aile işine katılmasını bekliyordu. Jax onun desteğini istiyordu; Dani ise Caldwell'in varisiyle evlenmek istiyordu. Dani hızla yoluna devam etti, tıpkı onunki gibi, tıpkı benimki gibi başka bir aileyle evlendi ve o zamandan beri Jax'in hiçbir kadınla ilişkisi olmadı.

"Gerçeklerle çalışmayı sevdiğinizi biliyorum. İşte gerçekler. Kath sana daha önce bir kez ihanet etti ve değişmiş olsa bile ilişkinizin temeli en iyi ihtimalle sallantıda. Öte yandan Amara'nın ayakları yere sağlam basıyor. Birlikte bir hayat kurabileceğiniz, iyi günde kötü günde duracak biri. Tabii eğer onu sana ikinci bir şans vermeye ikna edebilirsiniz."

"Bana olan inancınız için teşekkürler."

"*Sana* güveniyorum ama yalakalık becerilerine değil. Gururunu ve egonu bir kenara bırak; onlar önemli değil. Önemli olan o. Onun peşinden git, Lucas. Korkunun ya da zorunluluğun seni geri tutmasına izin verme. Hayat pişmanlıklar için çok kısa."

Bölüm 15

AMara

"H Her gün çiçek mi gönderiyor?" Jax yemek masamın üzerindeki sarı güllere baktı.

"Evet."

Jax çiçeklerle birlikte gelen kartı aldı ve yüksek sesle okudu. "Amara, sarı güller dostluk içindir, yeni başlangıçlar içindir ve Ne olursa olsun, aramızdaki bağa her zaman değer vereceğime söz veriyorum. Lucas. Not: Lütfen numaramın engelini kaldır." Yumuşakça güldü. "Dostum, sana kur yapıyor."

Kartı ondan kaptım ve bir çekmeceye koydum. sakladım, atmaya kıyamadım. Onlar Lucas'ın bir parçasıydı ve aşk acısı çeken bir aptal gibi el yazısıyla yazılmış o lanet notları bile tekrar okudum.

"Beni deli ediyor. Hâlâ Kath'le çıkmıyor mu?" Mırıldandım ve fırında ağır ağır pişen ördek göğüslerini kontrol etmek için eğildim.

"Teknik olarak çıkmıyorlar. Resmi bir duyuru . Bazı sosyal etkinlikler dışında kasabada görülmediler." Homurdandım.

"Gerçekten mi? Birlikte yatmadıklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

Kaşlarımı çattım. "Senin Lucas Takımı'ndan olmadığını sanıyordum."

"Ben değilim. Sana davranış şekli zalimce ve aptalcaydı. Senin gibi birini kaybetseydim ben de çiçek gönderirdim, mücevherle birlikte."

iş."

Kaşlarımı çattım. "Takılar benim üzerimde işe yaramayacak."

Kapı çaldı ve Jax elini kaldırarak bana bakacağını söyledi.

Sonunda insanları akşam yemeğine davet etmeye karar vermiştim. Basil hafta sonu için ziyarete gelmişti, bu yüzden bir parti vermek için doğru zamandı. Emily ile arkadaş olduğumuz için o ve Ace de gelecekti.

Gemma havayı koklayarak içeri girdi. "Ne kokuyor?"

"Duck a l'orange," diye duyurdum ve ona çabucak sarıldım.

"Vay canına! oluyor?" Gemma sordu. Kaşlarımı çattım ve sonra başımı salladım. "Saçımı kestirdim." "Sorun bu değil.

Gemma'ya alaycı bir gülümseme verdim. "Belki de şaraptandır." Jax'in getirdiği güzel bir Bordeaux şarabından kadehimi kaldırdım.

Gemma başını eğdi ve hiçbir şeyi kaçırmayan o keskin gözleriyle beni inceledi. "Hmm, belki. Ama bundan daha fazlası var. Parlıyorsun kızım. Ne oldu?"

Hafif bir yorumla onu başından savmak için ağzımı açtım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Parlıyor muydum? Hissetmiyordum. Aksine, Lucas'ın durmak bilmeyen çabaları sayesinde kaostan kurtulmuşum gibi hissediyordum... ne? Beni geri kazanmak mı? Yoksa sadece kafamı mı karıştırıyordu?

"Lucas mı?" Gemma tezgâha yaslanarak dürttü.

Evin girişindeki diğer misafirlerimi duyabiliyordum ve Gemma'nın bana istemediğim şeyleri düşündürmeyi bırakması için daha hızlı gelmelerini diliyordum.

Bir elimi yüzüme sürerek inledim. "Kesinlikle Lucas *değil*. Belki de öyledir. Bilmiyorum. Bana her lanet olası gün çiçek gönderiyor ve bunun tatlı mı yoksa kafamı karıştırmanın başka bir yolu mu olduğunu anlayamıyorum."

Gemma bir kaşını kaldırdı, belli ki etkilenmemişti. "Sarı güller. Tam olarak ölümsüz bir aşk ilanı sayılmaz."

"Evet, belki de sorun budur," diye mırıldandım. "Karışık sinyaller gönderiyor. Önce arkadaş olmak istediğini söylüyor. Sonra, daha fazlası olup olmadığını merak etmeme neden olan küçük notlar ekliyor. Ve tüm bunlar olurken hâlâ Kath ile birlikte."

Neyse ki misafirlerim fuayeden geçerek açık planlı oturma odama, mutfığıma ve yemek alanıma geldiler.

Ace ve Emily'i selamlayarak kucakladım. Sonra içeri giren Basil'i gördüm. Kollarını açtı ve ben de onlara doğru uçtum.

"Seni çok özledim," diye mırıldandım göğsüne doğru.

"Ben de, Günışığım. Ben de."

Birbirimizden ayrıldık ve Jax kadehleri şarapla doldurmama yardım ederken, konuklar da aperatif olarak koyduğum şarküteri ve peynir tabağını afiyetle yediler.

"Ne yiyoruz biz?" Ace ellerini birbirine sürttü. "Eski sevgiliden bahsettiğim için üzgünüm ama Lucas senin harika bir aşçı olduğunu söyledi."

Emily kocasına dirsek atarak ters ters baktı. "Buradaki moronun kusuruna bakmayın."

"Ne?" Ace masumca sordu, karısına ve sonra bana döndü. "Bugün erken saatlerde Lucas'la bir şeyler içtik."

"Havada kokusunu aldığım senin portakallı ördeğin mi?" Basil konuyu yumuşak bir şekilde değiştirdi.

Zorla gülümsedim, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. "Sadece en sevdiğim insanları etkilemeye çalışıyorum."

"Ben onun en sevdiklerinden biriyim." Gemma hayali bir gözyaşını sildi. "Şimdiden etkilendim." Jax bir kolunu bana doladı.

"Etkilemek için yaşadığım için çok minnettarım," diye takıldım ve gruptan bir kahkaha aldım.

"Akşam yemeği birazdan hazır olur-" Ben daha sözümü bitiremeden kapı zili tekrar çaldı. Cevap vermek için harekete geçmiş olan Jax'e baktım. "Yemin ederim bu da başka bir çiçek teslimatıysa-"

Jax bana sırtıkarar karşılık verdi. "Kontrol edeceğim. Belki bu sefer mücevherdir."

Fuayeden yaşam alanıma giriş yolunu merakla izledim ve *tam o sırada onun* sesini duydum. İçimde bir sarsıntı yarattı.

Odadaki herkes nefesini tutmuş gibiydi.

"Onu tam olarak kapı dışarı edemezdim." Jax, Lucas'ı içeri sokarken şaşkınlıktan çok boyun eğmiş gibiydi.

Kalbim karnıma düştü. Lucas elinde bir buket pembe gül tutuyordu. Daha kararlı, daha az kararsız görünüyordu. Gözlerinde, sanki altımdan zemin kaymış gibi hissetmeme neden olan bir şey vardı.

"Burada ne işin var senin?" Basil, Lucas'a doğru yürürken, hiç şüphesiz onu parçalamaya hazır olduğunu söyledi.

"Merhaba Basil," dedi Lucas usulca. "Pembe güller minnettarlık ve takdiri simgeler."

Oda sessizliğe büründü ve ben olduğum yerde donup kalırken tüm gözler üzerimdeydi. Kalbim hızla çarpıyordu ve zihnim çözmeye ne zamanım ne de enerjim olan bir duygu karmaşası içindeydi.

Suçlu gibi görünen Ace'e baktım. "Geleceğini düşünmemiştim." Barış teklifi olarak iki elini de kaldırdı.

Gemma boğazını temizleyerek sessizliği bozdu. "Bu iş ilginçleşmeye başladı."

Göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelerek kendimi Lucas'ın bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Lucas, bu şekilde ortaya çıkamazsın."

"Biliyorum," dedi bir adım daha yaklaşarak. "Ama yemeklerini özlemiştim ve sayıca fazla olursak güvende oluruz diye düşündüm. Ayrıca, seni uyarmak için arayacaktım ama henüz engelimi kaldırmadın."

Sertçe yutkundum, boğazım düğümlendi. Elindeki çiçekleri aldım ve ona sırtımı döndüm.

"Gemma, tatlım, fazladan bir tabak koyabilir misin?" Güller için büyük bir vazo bulmaya çalışırken kimseye bakmadım. Onları oturma odasındaki sehpanın üzerine koydum.

Gemma, Lucas için bir yer ayarladığında Basil, Lucas'ın yüzüne bakıyordu. "Sen ve Amara arkadaş değilsiniz, anladın mı beni? Buraya gelmek için çok büyük cesaretin var."

Lucas tedirgin bir şekilde Basil'e gülümsedi. "Arkadaşını incittim. Bunun seni üzdüğünü anlıyorum. Anlıyorum. Her şeyi berbat ettim. Sadece... telafi etmek istiyorum. Tamam mı?"

"Hâlâ o diğer kadınla çıkıyorsun, değil mi?" Gemma söze girdi.

Hafifçe inledim. Ne boktan bir şovdu bu? Hayatımda bu kadar dramı hak etmemiştim.

Yalancı! Bunca zaman sonra Lucas'ı gördüğün için o kadar mutlusun ki külotun ıslandı ve dizlerinin üzerine çöküp ona sakso çekmeye hazırsın.

Belli ki vajinamın kendi aklı vardı ve o da çukurdaydı.

"Kath'le çıkmadım, beş yıl önce ayrıldığımızdan beri çıkmadım." Lucas konuşurken beni izledi. "Artık onunla çıkmıyorum."

"O zaman onunla ne yapıyordun?" Emily talep etti. Ace Lucas Takımı'ndan olabilirdi ama Emily tamamen Amara Takımı'ndaydı.

"Hey, Emily." Ona doğru yürüdü, dudaklarını yanağına değdirdi ve Ace ile el sıkıştı. "Kath ile birlikte çalışmak dışında hiçbir şey yapmıyorum."

Daha sonra Gemma'nın yanına gitti ve ona hızlıca sarıldı, hain de buna sırtarak karşılık verdi.

"Onunla birlikteymişsin gibi görünüyor," diye dürttü Jax.

Zamanlayıcı kapandığında fırın yüksek sesle bipledi. Bose hoparlöründen gelen caz sesi dışında oda sessizliğe büründü.

"Tanrım! Tek istediğim uzun zamandır ilk kez arkadaşlarımla keyifli bir akşam yemeğiydi, ama *bu* var." Kollarımı havaya kaldırdım ve fırının yanına gittim. "Herkes otursun. Jax, bardakları şarapla doldurur musun?"

Gemma yanıma geldi. "Tabağınıza yardım edebilir miyim?"

"Hayır." Şu anda yanımda kimseyi istemiyordum çünkü muhtemelen çığlık atmaya başlayacak ve bir daha durmayacaktım. Lucas buraya geldiğini de kim sanıyordu?

Ama senden sonra kimseyle yatmadığını söyledi. Bunun bir anlamı var, değil mi?

Ne fark eder, dedim kendi kendime. Ben de Lucas'tan beri kimseyle seks yapmamıştım, yani *büyük* bir fedakârlık yapmış sayılmazdı.

Lucas belli ki talimatlarımı dinlemedi ve ben ördeği folyo altında dinlenmesi için çıkarırken tezgâha yaslandı. Fırını kapattım ve yemek tabaklarını ısınmaları için yerleştirdim.

"Bunu hep yapıyorsun. Tabakları ısıt," diye düşündü

Lucas. "Annem de böyle yapardı."

"Biliyorum, bana söylemiştin. Baban nasıl?"

"Dişlerini dökmek istiyor," diye mırıldandım öfkeyle, yemeği hazırlamak için gereken her şeyi bir araya getirmeye başlarken. Ördeği yaban havucu püresi, buharda pişmiş brokoli ve yanında portakal parçalı su teresi salatası ile servis ediyordum.

"Özür dilerim, Amara. Beni dışlama."

"Neden?"

"Çünkü," sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı, "seni seviyorum."

Sözleri havada asılı kaldı, ağırdı ve kararlılığımın sarsıldığını hissettim. Duymak istediklerimi, umut etmekten korktuğum her şeyi söylüyordu. Ama kendimi onun kollarına bırakıp neden olduğu acıyı unutamazdım.

"Bunu daha önce hiç söylememiştin. Şimdi sana inanabilir miyim bilmiyorum." Tüm çabalarımın rağmen sesim titredi.

"Sana göstermem için bana bir şans ver."

"Beni incittin, Lucas. Bu sefer farklı olacağını nereden bileceğim?"

Bana yaklaştı, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum ve konuştuğunda sesi alçaktı ve omurgamda bir ürperti yaratan çığ bir dürüstlikle doluydu. ", *Tesoro*. Ve senden bana inanmanı istemiyorum.

uzakta. Ama senden bana bir şans vermeni istiyorum - seni bırakan adam olmadığımı sana kanıtlamam için bir şans."

Ona baktım, kalbim göğsümde çarpıyordu, ona inanmak isteyen yanımla kendimi daha fazla incinmekten korumak isteyen yanımla arasında kalmıştım.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadım, sesimdeki kırılmanlık beni hazırlıksız yakaladı.

Lucas uzanıp elimi nazikçe içine aldı. Dokunuşu sıcak ve topraklayıcıydı ve bir an için kendimi sadece onu hissetmeye bıraktım.

"Aceleyle gerek yok. Sadece pişirdiğin harika yemeğin tadını çıkaralım," diye önerdi. "Belki Basil de beni döverek eğlenceye katkıda bulunur."

Sulu bir kahkaha attım.

"Akşam yemeğine kalabilirsin." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Ama bir an bile bunun bundan daha fazlası olduğunu düşünme. Biz arkadaş değiliz. Sevgili değiliz. *Hiçbir şey değiliz.*"

Bana o içten gülümsemelerinden birini verdi. "Yemek masanızda misafirim. Şimdilik bu kadar yeter."

Eskiden çıktığımız ve birlikte yaşadığımız zamanlarda olduğu gibi birlikte uyum içinde çalıştık. Ördeği ve sebzeleri ben yaptım. O salatayı ekledi ve biraz kıtırılık için çam fıstığı koydu.

Şaşırtıcı bir şekilde, başlangıçtaki dramaya rağmen akşam yemeği eğlenceli, kolay ve rahat geçti. İyi yemeklerimiz, harika şaraplarımız ve bir araya gelen çok eklektik ve ilginç insanlarımız vardı.

Arkadaş çevremdeki çeşitliliği seviyordum. Gemma Afrikalı Amerikalıydı. Basil yarı Latin yarı beyazdı. Ace ve Emily'nin her ikisi de melezdi, ancak ayrıntılardan emin değildim. Bana gelince, yarı İtalyan babam, çeyrek Amerikan yerlisi anneannem ve çeyrek İngiliz anneannemle, çoğu zaman öyle görünsem de tipik Anglosakson olmaktan çok uzaktım.

Masamızda çeşitli mesleklerden insanlar da vardı. Ace ve Jax profesyonel golfçüydü, ancak Ace'in aynı zamanda eğitimli bir fizyoterapist olduğu için bir gazi rehabilitasyon merkezinde çalıştığını öğrendim. Emily'nin kendi etkinlik planlama işi vardı ve uzun yıllardır planlamacı olarak çalışıyordu. Lucas'ın da kendi şirketi vardı. Gemma, Basil ve ben farklı disiplinlerden olsak da akademisyendik.

Sonunda Basil Lucas'ın ağzını burnunu kırmadı ama yemekten sonra ortalığı temizlemeyi teklif ettiğinde de ona defolup gitmesini söyledi.

"Sevgilimi aylardır görmedim ama hâlâ benden hoşlanıyor," dedi Lucas'a.

Neyse ki Lucas kibar bir teşekkürle ayrıldı ve "*bana bir daha çiçek gönderme*" talebime yanıt vermedi.

Temizliği bitirdikten sonra Basil'le arka verandada oturduk ve onun getirdiği şarapları içtik.

"Onu tekrar içeri alıyorsun." Basil bardağındaki şarabı döndürdü.

"Bu bir ifade mi yoksa soru mu?" Ayaklarımı Basil'in kucağına koydum.

Kısa süre önce satın aldığım ve özellikle de yılın bu zamanlarında havanın bu kadar mükemmel olmasıyla birlikte çalışmak ve dinlenmek için en sevdiğim yer haline gelen açık hava kanepesinde yanlamasına oturuyordum. Hava ne çok sıcak ne de çok soğuktu, tam kıvamındaydı. Yakında hava daha da soğuyacak ve Şükran Gün'üne kadar burada oturmak istiyorsam bir ısıtıcı bulmam gerekecekti.

Basil bardağını bir kenara bıraktı ve otomatik olarak ağrıyan ayaklarımı ovmaya başladı. Bütün gün yemek ve temizlik yapmışım. "Bir açıklama."

"O kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?"

Basil sağ kemerimi itti ve ben inledim. "Burada zayıf ya da güçlü diye bir şey yok. O adam bir hata yaptı. Bunu artık biliyor."

"Ya yine bir hata yaparsa?"

"Yapmayacak. En azından aynı hatayı yapmayacak."

"Nereden biliyorsun?" Arkama yaslandım ve dikkatle Basil'e baktım.

Büyük duygu dalgalanmaları arkadaşımı yönlendirmezdi. Akli başında ve analitik biriydi.

"Lucas boğucu bir dünyadan geliyor. Paraları olabilir ama FDA'dan daha fazla kural ve düzenlemeleri var. Seninle çıkmak zaten dalgalar yaratıyordu. Birlikte yaşamaya başladığınızda, eminim annesi ve kız kardeşi onun damarına basmak için ellerinden geleni yapmaya başlamışlardır."

"Lucas'ın zayıf olduğunu söylüyorsun gibi geliyor." Basil ayak parmaklarımdan birini büktü.

"Ouch."

"Kapa çenenin ve Yoda'nı dinle."

En iyi Yoda taklidimi yaparak, "Harikasın; konuşman gerekiyorsa konuş," dedim alaycı bir şekilde.

Kıkırdadı. "Destekleyici bir babanız ve hayatınızı kendi şartlarınıza göre yaşamamanız için sizi cesaretlendiren arkadaşlarınız var. Lucas'ın ise ona kendi hayatını

ailemizin adını lekeliyor."

Söylediklerini düşündüm. "Jax bana ailesine golf oynamak istediğini söylediğinde onu evlatlıktan reddettiklerini söyledi."

"Gördün mü?"

"Ama o yaptı."

"Bana anlattığına göre, aile işleriyle ilgilenebilecek iki ağabeyi varmış. Lucas tek oğlu. Ayrıca Caldwell'lere kıyasla Covington'lar daha yaşlı, daha varlıklı ve daha önde gelen bir aile. Lucas'ın üzerindeki baskı çok büyük olmalı ve muhtemelen hâlâ da öyle." Basil şarabını aldı ve biraz içti.

"Bana hiç söylemedi."

"Muhtemelen senin duygularını incitmek istememiştir çünkü bu konuda hassas olabiliyorsun." Basil'e hafifçe tekme attım ve o da rahatsız edici ayağımı yere bastırdı. "Bence annesine karşı çıkmayarak barışı korumaya çalıştı çünkü annesinin bunu yapmasına izin verseydi, sana sahip olabilirdi."

Bunu hiç düşünmemiştim ve iletişimimizin bu kadar zayıf olmasının Lucas ve benim hakkımda ne söylediğini merak etmeme neden oldu. Belki de birlikte olmamamız uygun bir şeydi. Ona annesinin beni ne kadar incittiğini söylememiştim ve o da aile cephesinde nelerle uğraştığını paylaşmamıştı.

"Duyduklarınız yüzünden ondan ayrılmak istediğinizi söylediğinizde, ki bunu yapmakta haklıydınız, boyun eğdi."

Derin bir nefes aldım. "Bana zarar verdi." "Ve kendini."

"Beni değil Kath'i sevdiğini söyledi."

"Buna inanırsa seni bırakması daha kolay olur." "Bu psikoloji saçmalığından nefret ediyorum."

Basil güldü. "Zeki olduğum için benden nefret etme." "Sence şimdi ne istiyor?"

"Seni geri istiyor."

"Bize karşı çok fazla şey vardı ve bu değişmedi. Görünüşe göre yaşadıklarımızı anlatma konusunda berbat durumdaydık. Ailesi benden nefret ediyor."

"Rena hariç," diye Basil. "Seni Jax'e o ayarladı." "Doğru. Ama o kadın ödümü koparıyor."

"Göz korkutucu biri," diye kabul etti Basil. Rena Covington'la üniversitenin bağış toplama etkinliklerinde karşılaşmıştı.

"Sence ne yapmalıyım?"

Basil başını salladı. "Sana söyleyemem, Günişığı. Ben sadece sana neler olduğunu düşündüğümü söylüyorum. Ne istediğini kendin bulmalısın."

Bacaklarımı yukarı çektim ve çenemi dizlerime yasladım. "Ne istediğimi bilmiyorum."

"Evet, istiyorsun. Bunu istemekten korkuyorsun ama istediğin şey zamanda geriye gitmek ve sanki bunların hiçbiri olmamış gibi Lucas'la birlikte olmak."

İçimi çektim. Arkadaşım beni *çok* iyi tanırdı.

"Ama geçmişte istemek beni geleceğe taşımayacak," diye belirttim. "Bunun hakkında düşüneceğim."

"Evet ve bunu yaparken Lucas'la göz gelmemelisin."

"Onunla göz göze gelmedim." Bir minder aldım ve Basil'e fırlattım.

Onu yakalayıp bana geri fırlatırken güldü. "Yemek boyunca. Onu yatak odana sürükleyeceksin sandım."

Yastığa sarıldım. "Çok lezzetli görünüyordu. Ve çok güzel kokuyordu. Seksi özledim."

"Sadece seks mi?"

"Onunla seks yapmayı özlüyorum," diye itiraf ettim isteksizce.

"Bir sorunun farkına varmanın ilk adımı onu kabul etmektir," dedi küçümseyerek.

"Benim bir sorunum yok."

"Benim de var."

Sabahın erken saatlerine kadar konuştuk ve sanki onu son gördüğümünden bu yana hiç zaman geçmemiş gibiydi. Bu iyi bir arkadaşlığın gerçek testiydi - aylar geçmesine rağmen hala mükemmel bir uyum içindeydik.

Bölüm 16

LUCaS

I Kath ile konuşmak için ailesinin evine gittiğimde morali çok bozuktu.

Kath, Mercer'dan ayrıldığından beri ailesiyle birlikte, geniş bahçeleri ve yüksek manolya ağaçlarıyla dolu malikanelerinde yaşıyordu. Kath'in evde kendine ait bir kanadı vardı. Sadece araba yolu bile insanı duraksatmaya yetiyordu; eski meşelerle kaplıydı, budaklı dalları büyük girişe giden arnavut kaldırımına yola gölgeler düşürüyordu.

Bellamy malikanesi, annemin şu anda yaşadığı Covington ailesinin evinden bile daha büyüktü. Annem ve babam evlendikten sonra, büyükannem ve büyükbabam Ashley Nehri kıyısındaki The Battery'de bulunan eski bir aile evine taşındılar. Üniversiteye gittiğimde evden ayrılmıştım ve orada burada geçirdiğim birkaç gece dışında bir daha geri dönmemiştim. Orası bana çok gösterişli geliyordu ve ben daha sessiz bir yeri tercih ediyordum. Amara ile dört ay yaşadığım şehir evi gibi. Mükemmeldi... o gidene kadar. Şimdi acımasızdı, benimle alay ediyordu.

Park ettikten sonra arabada kaldım ve anahtarımı isteyen Bellamy ailesinin valesini el sallayarak uzaklaştırdım. Uzun süre kalmayı planlamıyordum.

Büyükannemle konuştuktan sonra kendi kendime düşünmek için epey zaman harcadım. Jerome ile de konuştum.

"Annem Amara' orada olduğunu biliyordu, değil mi?" Ona sordum. Sadakati nerede olursa olsun bana yalan söylemeyeceğini biliyordum.

"Evet."

Midem bulandı.

"Sence Amara'nın bizi duymasını istediği için mi beni o konuşmaya kıışkırttı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bayan Covington'ın aklında ne olduğunu söyleyemem," diye cevap verdi Jerome duygusuzca.

"Ama tahmin edebilirsin."

"Annen ne yaparsa yapsın, o zavallı kızın kalbini kıran sensin," dedi Jerome etkilenmemiş bir sesle, "Bayan Kath'i her zaman seveceğini söyleyen sendin ve Profesör hakkında ne hissettiğinden emin değildin."

"Beni hayatım boyunca tanıdın Jerome. Amara hakkında ne hissediyorum?" Sonra gülümsedi. "Bence ona sırılsıklam aşıksın."

"Peki Kath?"

Jerome kollarını kavuşturarak içini çekti. "Bunu duymak istiyor musun?" diye uyardı. Başımı salladığımda devam etti: "Sen ve Bayan Kath zehirliydiniz. Çocukken iyiydiniz. Ama her zaman çok fazla drama vardı. Kavga ediyordunuz. Barıştıyordunuz. Aile ikinize evlenmeniz için baskı yapıyordu. Hazır değildiniz, ikiniz de çok gençtiniz."

Kath benden bir yaş küçüktü ve yirmi yaşına geldiğinde Hugh nişanlanmamızı istedi. Ben hazır değildim. Ona hemen beklemek istediğimi söyledim. Bu da annem, Shelby, Hugh ve hatta Kath'in durmak bilmeyen dramalarına yol açmıştı. Tarih tekerrür ediyormuş gibi hissediyordum. Kath müsaitti ve bir kez daha herkes evlenmemizi istiyordu. Ben hâlâ hazır değildim. Ve bu kez bunun yaşla değil, kalbimle bir ilgisi vardı.

Aptallık ettiğimi fark ettim. Kath'i istediğimi, ona duyduğum aşkın anısının gerçek olduğunu düşünmek aptallıktı. Hiç sağlıklı bir ilişkim olmamıştı, hiç görmemiştim. Annemle babamın berbat bir evliliği vardı; mesafeli ve kibardılar ve babamın sağda solda ilişkileri vardı. Babamın ölümünden önce ve sonra annemin cinsel yaşamı hakkında hiçbir şey bilmemek için titiz bir çaba sarfetmiştim.

"Şu anda onunla bir ilişkim yok," diye gereksiz yere onu bilgilendirdim.

Jerome, "Herkes senin öyle olduğuna inanıyor," diye karşı çıktı.

Sosyal etkinliklere Amara ile değil de Kath ile katıldığım için nasıl görüldüğümü biliyordum ama resmi olarak Kath ile çıkmıyordum. Dışarı çıktığımız tek zamanlar Shelby, Hugh ve diğer arkadaşlarımızla olmuştu, asla sadece biz olmamıştık. Romantik akşam yemekleri ya da randevular olmamıştı. O denedi ama ben direndim.

"Benim neyim var böyle?" Jerome'dan çok kendime söyledim.

"Oğlum," diye sabırla konuştu Jerome, "hayatın boyunca büyük bir yük taşıdın. Her zaman ailen için her şeyini ortaya koydun, onlara istedikleri ya da ihtiyaç duydukları her şeyi verdin. Bunu yapmadığın tek zaman Kath'le evlenmeyi reddettiğin ve Bayan Covington'ın rağmen Profesör'le kaldığın zamandı. Baskı altında boyun eğdin."

Islak karton gibi!

Amara ile birlikte yaşamaya başladıktan sonra annem, kız kardeşim, Hugh ve arkadaşlarımız onun benim için ve ailemiz için doğru olmadığını söylemeye başladılar.

Sonunda zayıflamış ve pes etmiş miydim? Ama yine de vermemiştim. Hâlâ Kath'e, her zaman istediğimi düşündüğüm kadına bağlanamıyordum.

"Kath'i sevdiğimi sanıyordum."

"Birini sevmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi ona diktim. "Evet Jerome, seviyorum. Ailemi seviyorum. Annemi. Büyükannem. Kız kardeşimi-"

"Onlardan sorumlu hissediyorsun," diye araya girdi. "Ve onları seviyorsun çünkü onlar senin ailen - kim oldukları önemli değil, yine de onları önemsiyorsun. Ama hayatındaki kadın, ebeveynler ya da kardeşler gibi önceden belirlenmiş değildir."

"Amara ile her şey kolaydı... ailem ve arkadaşlarım dışında." "Senin sözde arkadaşların. Gerçek arkadaşlar kadınına saygı duyardı." Jerome espri yaptı.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Daha da kötüsü, herhangi bir eylemde bulunmadan talimatları yerine getiren bir kukla gibi."

Jerome gözlerini devirdi. "Kendine acımayı bırak ve kafanı kışından çıkar evlat, böylece hayatını istediğin gibi yaşayabilirsin. Kimseyi mutlu edemezsin, sadece kendini mutlu edebilirsin; ve bunu yapmanın tek yolu da kim olduğuna sadık kalmaktır."

Onunla yüzleştüğimde annem Jerome'dan tamamen farklı bir melodi söyledi. Ona göre, görevlerim ve sorumluluklarım vardı. Aileme borçluydum.

"Onu sevmediğini söyleyen sendin, ben değil," diye belirtti.

"Anne, manipüle edilmekten hoşlanmıyorum," dedim ona kararlı bir şekilde. "Oğlum, ben sadece ailem için en iyi olanı yapıyorum."

"Ama benim için en iyisi bu mu?" diye sordum.

Gözleri şaşkınlıkla irkildi. Ona göre, aile için en iyisinin her birey için en iyisi olduğunu biliyordum, bunun iki yolu yoktu. Covington adını korumak için yapması gerekeni yapmıştı ve aynısını Shelby ve benden de bekliyordu.

"Bak Lucas, Amara'ya karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsan, tamam. Kath'le evlen ve... bilirsin işte... Amara'yla görüşmeye devam et. Sadece herkesin içinde olmasın ve bunu sosyete gazetelerinden uzak tut."

Annemin bana evliliğime bir metresle başlamamı söylediğine inanamıyordum.

"Ve Kath'in bunu sorun etmeyeceğini mi düşünüyorsun?" İçime dolan öfkeyi bastırdım.

"Bilmiyormuş gibi davranacaktır. İyi bir eş böyle yapar."

"Babam seni terk ettiğinde yaptığın gibi mi?" Onun için üzüldüğümü ve hayatın bundan ibaret olduğuna inandığı için ona acıdığımı hissederek sordum.

Nefes nefese kaldı. "Ne cüretle baban hakkında böyle şeyler söylersin?" "Anne, herkes biliyordu."

Dudaklarını büzdü. "Seninle böyle müstehcen konular hakkında konuşmayacağım. Bu iğrenç bir şey."

İçimi çektim. "Biliyordun ve hiçbir şey yapmadın ya da söylemedin. Ben böyle bir evlilik istemiyorum."

"Kath ile evleneceksin, hepsi ."

"Ben yetişkin bir adamım anne; seni seçiyorum ama bu senin istediğini yapacağım anlamına gelmiyor. Kath ve ben iş arkadaşız, başka bir şey değil."

"Neden bahsediyorsun sen? İkiniz de aylardır çıkıyorsunuz," diye itiraz etti.

"Hayır anne, kesinlikle çıkmıyoruz."

Pişman olacağım ve geri alamayacağım sözler söylemeden önce onun evinden çıktım. Sonunda hayatımı ne hale getirdiğimi görüyordum. Annemi ve kız kardeşimi, hatta Kath'i bile şımartmışım ve hepsinin Amara'yı incitmesine izin vermiş, ona her zaman ailemden sonra geldiğini söylemişim. Peki benim mutluluğum ve refahım öncelikler listemin neresindeydi? Artık bunu bile bilmiyordum. Lucas Covington olmakla o kadar meşguldüm ki Lucas denen adamın kim olduğunu bile bilmiyordum. Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Amara'yla birlikteyken en gerçek benliğimdim.

Arabadan indim, Bellamy malikânesinin ön kapısına doğru yürürken çakıllar ayakkabılarımın altında çıtırdıyordu. Giriş görkemliydi; beyaz sütunlar, karmaşık oymaları olan devasa bir ahşap kapı ve İtalya'daki bir manastıra ait, çoğu insanın tüm evinden daha pahalı olan antika pirinç bir tokmak.

Kapıyı bir uşak açtı; belli ki güvenlik kameraları tarafından garaj yolunda hayatımı düşündüğüm konusunda uyarılmışım.

"Bay Covington," diye başını sallayarak beni selamladı. "Bayan Bellamy sizi bahçe odasında bekliyor."

"Teşekkürler, Oliver."

Uşak kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapattı ve beni tanıdık koridorlarda kendi başıma gezinmeye bıraktı.

Buraya sayamayacağım kadar çok kez gelmişim ama Amara'nın arkadaşlarını ağırladığı küçük kulübesine kıyasla buranın ne kadar soğuk olduğunu hiç fark etmemişim. Onun evi sıcak ve rahattı, sevgi ve yaşamla doluydu, görünürde bir iç mimar yoktu. Belki de bu yüzden Amara olmadan orada olmaktan duyduğum suçluluk duygusuna rağmen konağı satmayı, hatta oradan taşınmayı kendime yediremiyordum. O mekânı bir eve dönüştürmüştü ve orada yaşadığımız birkaç ay... *muhteşemdi*.

Neden bundan vazgeçtim ki?

Buna karşılık Kath'in ailesinin evi tertemiz ve gösterişliydi, yaldızlı bir kafes, her şeyin fazla cilalı, fazla mükemmel olduğu bir yerdi. Ve ben uzun zamandır kenarlarından yıpranan bir şeyi kırmak için buradaydım.

Bahçe odası abartılıydı - mükemmel bakımlı bahçelere bakan tavandan tabana pencereler, bir oturma odasından çok bir müzeye aitmiş gibi görünen antika mobilyalar ve milyonlarca küçük elmas gibi parıldayan bir avize.

Kath kadife koltuklardan birine oturmuştu, duruşu mükemmeldi, ifadesi dikkatle düzenlenmişti. Beklentili görünüyordu. Hatta umutlu. Bir tahminde bulunmam gerekirse, buraya ona sahip çıkmak için geldiğimi düşündüğü içindi, bu da annemin onu uyarmak için aramadığı anlamına geliyordu.

"Lucas." Koşarak yanıma geldi ve bana sarıldı. "Burada olmana çok sevindim."

Ondan uzaklaşmak için odayı geçerken boğazım düğümlendi.

"Neyin var?" Beni takip etti ve elimi tutarak Architecture Digest dergisinin kapağındaki gibi oturduğu kanepeye götürdü.

"Bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Hafifçe kaşlarını çatı ama ses tonu sakarin tatlılığındaydı. "Elbette. Ama bunu yapmadan önce, burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim? Zor zamanlar geçirdiğimizi biliyorum ama her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu bulmayı başardık, değil mi?"

Çenemi sıktım. Elimi avuçlarının arasına aldı ama ben çektim.

"Hadi oturalım."

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak derin bir nefes aldım. "Söylemem gereken şey o kadar uzun sürmeyecek."

"Lucas, hadi ama-"

"Yeter!" Bu kadından, annemden, benimle ilgilenmesi gereken ama beni gerçekten duymayı reddeden herkesten bıkmıştım. "Sana tekrar bir araya gelmemiz, birbirimizi bugünkü halimizle tanımamız konusunda düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

Hevesle başını salladı, parlak bir şekilde gülümsedi.

"Bunu uzun uzun düşündüm, Kath. Bugünkü halimiz birbirimize uygun değil. Farklıyız ve daha yaşlıyız ve gerçekten üzgünüm ama seninle bugün sahip olduğumuzun ötesinde bir ilişkiyi keşfetmek istemiyorum." Gözleri irileşti, özenle inşa ettiği maskesindeki ilk çatlaktı bu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Son beş yıldır birbirimiz için ne olduysak öyle kalacağımızı söylüyorum, arkadaş ve iş arkadaşı." Kath'i önemsiyordum ve onu incitmek istemiyordum ama bunu ona söylemek, Amara'yla konuştuğumuz zamanki gibi ruhumu ezmiyordu. Bu bana bir şeyler anlatmalıydı ama ben çok kalın kafalıydım.

"Ne?" diye çığlık attı.

"Kath, artık var olmayan bir anıya, duygulara tutunuyorduk. Yükümlülükler ve geçmişe karşı yanlış yönlendirilmiş bir sadakat duygusuyla bağlı olduğumun farkındayım. Bu sana karşı adil değil. Ve kesinlikle bana da adil değil."

Yüz ifadesi sertleşti, gözlerindeki umudun yerini soğukluk aldı ve tüylerim diken diken oldu. "Bizi bitiriyor musun? Bu şekilde mi?"

"Öylece değil." Başımı yorgunca salladım. "Ve hiçbir şeyi hiç başlamadığımız gibi bitirmeyeceğim, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Artık olmayan bir ilişkiyi zorlamaya çalışıyorduk ve bu sadece ikimizi de mutsuz ediyordu."

Kath bir adım daha yaklaştı. "Ben mutsuz *değilim*. Seni seviyorum. Hem de çok. Bunu göremiyor musun?"

"Beni sevseydin, beni terk etmezdin," dedim ona. "Ama dürüst olmak gerekirse Kath, iyi ki terk etmişsin; aksi takdirde birlikte olurduk ve bu ikimizin de hayatını mahvederdi."

"Sen aklını kaçırmışsın," diye fısıldadı öfkeyle. "Biz birbirimize aidiz. Ailelerimiz-"

"Ailelerimiz," diye araya girdim, hayal kırıklığım taşıyordu, "evlenmek zorunda olanlar biz değiliz. Biz evleneceğiz. Ve sana söylüyorum, sevmediğim biriyle birlikte olmak istemiyorum. Seni önemsiyorum Kath, ama herhangi bir iş arkadaşına ya da dostuma gösterdiğim mesafeye."

Gözleri kısıldı, sesi fısıltıya dönüştü. "Bunu *onun* için yapıyorsun, değil mi?"

"Bunun Amara'yla hiçbir ilgisi yok. Bu *benimle* ilgili. Seninle birlikte olmak istemiyorum. Beş yıl önce olduğumuz insanlar değiliz. Ve öyleymişiz gibi davranmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Elleri iki yanında kenetlenmişti ve gözlerinde biriken öfkeyi görebiliyordum. "Bunu yapamazsın Lucas. Her şeyi öylece bir kenara atamazsın. Biz birlikte iyiyiz. Birbirimiz için mükemmeliz. Ve eğer çekip gidersen, pişman olursun."

"Mükemmel mi?" Ses tonumu renklendiren inançsızlıkla yineledim. "Kath, biz hiçbir zaman öyle olmadık. Biz her zaman Charleston sosyetesinin cehenneminde yaratılmış, berbat ve zehirli bir eşleşme olduk."

Bir adım geri çekildi, yüzü öfkeden solmuştu. "Uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim."

Ben cevap veremeden kapı açıldı ve Hugh içeri girdi, varlığı odayı bir fırtına bulutu gibi dolduruyordu. Aramıza baktı, ifadesi okunamıyordu ama içeri adımını attığı anda havadaki gerilim artmıştı.

"Lucas." Sesi sakindi ama yüzeyin hemen altında şiddet taşıyordu. "İki kez düşünmek isteyebileceğin bir karar veriyormuşsun gibi geliyor."

Çekip gitmek ve Hugh'ya siktir olup gitmesini söylemek istedim ama yıllarca kibar ve düşünceli olmaya şartlanmış olmam buna engel oldu.

"Hugh, sana saygı duyuyorum, bunu biliyorsun ve bunu açıkça söylemekten nefret ediyorum ama bu Kath ile benim aramda. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Hugh'nun gözleri hafifçe kısıldı, bakışları buz gibi soğuktu. "Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi? Sen de baban kadar bencilsin; o da kararlarının başkalarını nasıl etkilediğini umursamazdı. Burada söz konusu olan senin özel hayatından çok daha fazlası Lucas. LPC şu anda bazı önemli anlaşmalar üzerinde çalışıyor ve acele bir seçim yaptığın için başına talihsiz bir şey gelmesini istemezsin."

Lanet olsun!

Hugh'un sesi mafya babası gibiydi ve beni cidden kızdırıyordu.

Bakışlarını tuttum, çenem gerildi. "Burası *güzel* bir ev mi; *yakılıp yıkılmasını istemeyeceğin* türden bir tehdit mi?"

Aileme karşı iyi davranırdım ve Hugh'yu da öyle görürdüm ama iş söz konusu olduğunda acımasız olduğumu ve onu ya da bir başkasını gözümü kırpmadan doğrayabileceğimi herkesten iyi bilmesi gerekirdi. İyi bir adam olarak LPC gibi köklü bir şirketi üç yılda yüzde elliden fazla büyütmemiştim.

Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Ben sadece sana yaptıklarının sonuçlarını hatırlatıyorum. Sen ve Kath birlikte iyisiniz, Lucas. Bunu bir kenara atmak çok yazık olur."

Öfkemi kontrol ettim ve yumruğumu Hugh'un alaycı suratına çarpmamak için bir an durdum.

Kath değişimi hissederek babasına yaklaştı, sesi şimdi daha yumuşak, daha kontrollüydü. "Lucas, sadece biraz zaman ver. Şu anda kamuoyuna açıklama yapmak zorunda değiliz. Sadece... bunu düşünelim. Ailelerimizin iyiliği için, inşa ettiğimiz her şeyin iyiliği için."

"Yapılacak bir açıklama yok, Kath. Hiçbir zaman birlikte olmadık ve olmayacağız da. Sen bir aile dostumuzsun ve birlikte çalışıyoruz." Sonra Hugh'a döndüm. "Beni yine tehdit ediyorsun Hugh; seni vekil baba olarak görmeyi bırakıp yönetim kurulunun kavgacı bir üyesi olarak görmeye başlayacağım. Biz özel bir şirketiz, halka açık bir şirket değil ve ben de CEO'yum. *Bunu* ve son *kavgacı* yönetim kurulu üyesine ne olduğunu aklından çıkarma."

Bu adil bir tehditti çünkü o üye yönetim kurulundan belirsiz bir şekilde atılmıştı. Manevra yapmıştım.

Hugh öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Seni orospu çocuğu, ne cüretle-"

"Baba, kes şunu," diye bağırdı Kath ve yüzünü bana döndü. "Lütfen Lucas, bunu düşünmek için biraz daha zaman ayır. Daha sakın kafalar hakim olduğunda tekrar görüşebiliriz."

Kath'e döndüm, gözleri hala o şiddetli kararlılıkla, o bırakmayı reddedişle yanıyordu. Onca yıl önce bu inatçılık neden çekici gelmişti? Şimdi ise iğrenç ve hatta çaresiz görünüyordu.

"Tekrar gözden geçirecek bir şey yok. İşimiz bitti."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bakışlarımı tuttu ve kafasında dönen çarkları görebiliyordum, şimdiden bir sonraki hamlesini planlıyordu. Bunun ne tahmin edebiliyordum. Kişisel bir aksilik yaşandığında, baba ve kızı odak noktalarını profesyonelliğe kaydıracaklardı. Hugh ve Kath Bellamy kaybetmeyi sevmezdi ve üzerime silahlarını ateşleyerek geleceklerdi.

Bölüm 17

AMara

"Y Sarhoşsun," dedim gereksiz bir şekilde, ön kapıyı Lucas'ı gördüğümde. "Sarhoş değil, biraz çakırkeyif." Bana sırttı ve kalbim kekeledi. Çok yakışıklıydı ve Covington sertliğini bıraktığında, eskiden sadece biz varken gibi sevimli ve çekiciydi.

Onu içeri aldım.

"Takım elbisesinin ceketini çıkarıp koltuğuma atarken, "Bana mesaj attığında senin olduğun gibi," diye alay etti.

"Yani bu kısasa kısas mı?" Ellerimi belime koydum çünkü ona dokunmayı, onu hissetmeyi, onunla birlikte olmayı çok istiyordum.

Ona kızgın olduğumda karşı koymak daha kolaydı ama son zamanlarda bana çiçekler göndererek ve Kath'le birlikte olmadıklarını söyleyerek ilan-ı aşk ederek suları bulandırıyordu.

"Mesaj atardım *Tesoro*, ama telefonundaki engelimi hâlâ kaldırmadın."

Bana doğru yürüdü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Onları ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü.

"Üzgünsün," dedim.

Bu adamı seviyordum ve umutsuzca onu rahatlatmak istiyordum. O üzgündü ve benim tek istediğim onu mutlu etmekti. Bu his hiç geçecek miydi

-Sevdiğiniz kişinin bakımlı ve iyi olduğunu görme ihtiyacı?

"Evet." Ellerimi göğsüne koydu. "Seninle çok fazla şeyi berbat ettim."

Kalbi hızla atıyordu ve parmaklarım beyaz gömleğinin içinde kıvrıldı. Aylar boyunca onu sabahları giyinirken, gömleğini iliklerken, kravatını takarken, kahvesini içerken ve işe gitmeden önce beni öperken görmüştüm. Bir çiftin günlük yaşamı benim için sarhoş ediciydi; samimiyetimiz, yakınlığımız ve uyumumuz hakkında çok şey anlatıyordu.

Ama orayı ve beni sıkıcı ve *rahat* bulmuştu.

Dudaklarımı yaladım ve ağzının dudaklarıma odaklandığını gördüm. "Çok seksi bir ağzın var," diye fısıldadı.

"Lucas, ben senin eski ayakkabın değilim."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Bunu açıklamak zorundasın *Tesoro*."

Derin bir nefes aldım. "Annene Kath'leyken duygularının her şeyi tükettiğini, benimleyken ise... *rahat* olduğunu söylemişsin. O zaman eski bir ayakkabı gibi olduğumu düşünmüştüm. Ben eski bir ayakkabı değilim."

Kendimi aptal gibi hissediyordum ama birbirimize ne hissettiğimizi söylemediğimiz için başımız derde girmemiş miydi?

Bir parmağıyla yanağımı okşadı. "Evet, rahattım çünkü sahip olduğumuz şey çoğunlukla sağlıklıydı. Sıcak ve sevgi doluydu. Şefkat ve ilgi doluydu. Sahip olduğumuz şeyin en derin türden bir aşk olduğunu fark etmemiştim - çünkü birbirimizle rahattık, çünkü birbirimizin yanında gerçek benliğimiz olabiliyorduk."

"Ya Kath?" Gözlerim yaşlarla dolarken kelimeler titreyerek ağzımdan döküldü.

"Geçmiş. Ergenlik çağından çıkamamış çocuksu bir aşk. Yeniden dirilişinin tek bir cazibesi olan güdük bir ilişki..." yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını yalamak için durakladı, "Egomun doyurulması. Kath dizlerinin üzerine çökmüş onu geri almam için bana yalvarıyordu ve yirmi beş yaşındaki Lucas bu konuda kendini iyi hissediyordu; onaylanmış hissediyordu."

Sağ beynimi kullandığımda ne dediğini anlıyordum ama kalbim her kelimedenden nefret ediyordu. Ama *sonunda* bana kendi gerçeğini söylüyordu. Eğer onunla tekrar bir ilişki yaşamak istiyorsam, birbirimizle konuşmayı öğrenmeliydik.

Ne oluyor lan?

Amara, uyan. Bu adam seni incitti. Seni tekrar tekrar incitecek. Onunla bir daha asla bir ilişki yaşamayacaktım.

"Ama yetişkin Lucas, bir işi devralan ve her gün başarısız olmaktan korkan Lucas, o adamın hayatında onu ayakta tutan bir kadın vardı ve kör olduğu için bunu görememişti." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve inledi. "Tanrım, tadını özledim. Sesini özledim."

Beni tuzağa düşürüyordu ve kendimi korumak isteyerek geri çekildim. Kendime sarıldım. Üzerimde bir atlet ve uyku şortu vardı. Kapıyı açtığımda geç olmuştu ve şimdi yüzden kendimi açıkta hissediyordum. Bu çok mahremdi. Lucas'la tanıştığımdan beri Basil dışında hiçbir erkek beni böyle görmemişti.

"Beni dengeledin ve sen gittiğinden beri kaybını hissediyorum. Ayaklarımı kaybettim ve düşünüyorum Amara," diyerek kalbime sözlü saldırısını sürdürdü.

Gözleri duygularla doldu ve koruyucu duvarlarımdan çatladığını hissettim.

"Hayır," diye sızlandım, ondan çok kendime. "Bunu bana yapma Lucas."

"Ne yapacağım, *Tesoro*?"

Lucas istediğini almak konusunda tam bir yırtıcıydı. Zayıf olduğumu görebiliyordu ve beni ele geçirdiğini bilerek bana doğru sinsice yaklaştı. Daha güçlü olmak istedim Ama Tanrım, en son sevdiğimi ve güvende olduğumu hissettiğimden beri o kadar çok ay geçmişti ki geleceği düşünmeden teklif ettiği şeyi kabul etmenin cazibesi dayanabileceğimden daha fazlaydı.

Ama yapmak zorundasın, Amara. Teslim olursan seni canlı canlı yer. Lucas amı çok iyi yiyor, diye araya girdi aptal vajinam.

"Ne yapmak?" diye ısrar etti ben sessiz kalınca.

"Benden faydalan," diye nefes aldım.

Kollarımı etrafımdan çekti ve beni kendisine doğru çekti. "Seni istiyorum. Seni her zaman istiyorum. Tahrik oldun mu, Amara?"

Heyecanlandığında sesi daha hırçın ve seksi bir hal ve bu beni etkiliyordu ama gözlerindeki yalvarış kadar değil.

"Beni incittin. Yine canımı yakacaksın. Bu ben ne yapacağım?"

Kontrolümün son kalıntılarına tutunarak talep ettim.

"Ya bu gerçekleşmezse?"

Başımı salladım. "Güvenimi kaybettin. Gitmeme izin verdin. Benim için savaşmadın."

"Şimdi savaşıyorum."

"Artık çok geç."

"Böyle söyleme *Tesoro*," diye yalvardı. "*Lütfen* böyle söyleme."

"Ah, Lucas," diye inledim.

Alnını benimkine yasladı. "Beni gönderme. "Neden?"

"Çünkü düşünüyorum ve başarısız oluyorum, Amara. Yardıma ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." "Beni becermek istiyorsun," dedim acı bir şekilde.

Beni kendine doğru çekti, kalçaları benimkilere değiyordu. Onun dikleştiğini hissedebiliyordum ve muhtemelen siki kadar beyni olan aptal vajinam daha da ıslandı.

"Yaptığımız şey hakkında böyle konuşma," diye uyardı. "*Asla*. Yatakta birbirimize karşı dürüsttük. *Her zaman*."

Öyleydik, ama boyun eğmek istemedim. Ne kadar duygusal mesafeyi koruyabilirsem o kadar iyiydi.

Ne için daha iyi? Kuraklık büyüsunü boz, kadın, ve biriyle yat. Yine de duygusal olarak, Lucas'la tekrar yatay mambo yapmaktansa bir barda tek gecelik bir ilişki seçsen daha iyi olur çünkü kalbin de işin içine girecek ve sonunda kırılacak... yine.

"Benden ne istediğini bilmiyorum," diye haykırdım bıkkınlıkla. "Her şeyi.

Hepsini istiyorum," diye hırladı. "Öp beni, *Tesoro*."

"Lucas-"

Ağzımın etrafını kemirdi ve bana sokuldu. İçtiği viskinin kokusunu alabiliyordum. Kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Ve onun. Hayati. Dayanılmaz. *Benim*.

"Beni seviyor musun?" diye

sordum. "Hayatımdan daha

çok."

"Paylaşmayacağım."

"Seni tanıdığımdan beri istediğim tek kadın sensin. Seninle tanıştığımdan beri içinde olduğum tek kadın. Bir erkek olarak sevdiğim tek kadın."

"Tekrar bir ilişki yaşayabilir miyiz bilmiyorum. Her zaman beni terk edeceğinden korkacağım."

"O zaman bir daha asla böyle hissetmemen için her gün çok çalışacağım. Böylece kalbimi tanıyacaksın ve seni asla terk etmeyeceğimi bileceksin çünkü sensiz yaşayamam."

Doğru şeyleri söylüyordu. Küstahça davranmadığını biliyordum. Lucas düşünceli bir adamdı. İlk gittiğimde peşimden gelmemişti çünkü duygularından emin değildi. Ama şimdi emindi ve *buradaydı*, onu göndermemem için bana yalvarıyor, bana dünyaları vaat ediyordu.

"Annen mi?" Bilmek zorundaydım.

"Siktirip gidebilir," dedi ve beni şok etti. Annesi ve hatta kız kardeşi hakkında tek bir kötü söz söylediğini duymamıştım. Bazen zor olabildiklerini kabul ederdi ama her zaman onlar için bahaneler bulmanın bir yolunu bulurdu.

Onu gönderebilirim. Tabii ki gönderebilirim. Eninde sonunda gidecekti. Bir süre denemeye devam eder, ama sonra vazgeçer. Vazgeçmek zorunda kalacaktı. Kimse sonsuza dek reddedilmeyi kaldıramaz.

Ama bu beni nereye götürür?

Onu hâlâ seviyordum. O da beni sevdiğini söylüyordu. Ona inandım çünkü Lucas ciddi olmadığı şeyleri söylemezdi. Birlikte olduğumuz iki yıl boyunca bana güzel olduğumu, beni önemseddiğini, benim için deli olduğunu söylemişti ama beni sevdiğini hiç söylememişti.

Bu sözleri duymadan onun yanına taşınmakla aptallık etmişim. Ama o kadar delice aşık olmuşum ki, düşünmeden atlamışım.

Ama o zamandan beri büyüdüm. Artık o riskleri almıyordum. Bu sefer ağırdan alacaktık. yok. İkimiz de emin olana kadar birlikte bir hayat kurmayacaktık.

Yine de onu rahatlatır ve ondan da aynısını alırdım.

"Yatağa gel," dedim usulca. O gülümsedi. "Teşekkür , *Tesoro*."

Onu yatak odama götürürken gergindim. Buraya daha önce hiç gelmemişti. Yatak ve karyola getiren adamlar dışında kimse gelmemişti.

Yatak odasını sıcak renklerle doldurdum. Bolca pas ve sarı çünkü teselliye ihtiyacım vardı. Karamsar bir dekoratördüm ve şehir evindeki yatak odamız Lucas rahat etsin diye daha erkeksi, sanat eserleri de daha cesur ve renkliydi. Birlikte yaşamaya başladığımızda mutluydum ve bu seçtiğim renklere de yansımıştı. Bu yatak odasını hazırlarken iyileşmeyi düşünüyordum.

"Her zaman her şeyi evim gibi hissettiriyorsun," diye fısıldadı etrafına bakarak. Sonra gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Aynı kokuyorsun, *Tesoro*." Gözlerini açtı ve bana gülümsedi. "Benimmişsin gibi kokuyorsun."

Mağara adamı davranışları hakkında ne dersiniz deyin, yatak odasında benim için gerçekten işe yaradı.

Lucas beni kollarına çekti ve öptü. *Sonunda* beni öptü. Yumuşaklığı içinde acımasızca erotikti. Bir parçam tekrar bir araya geldiğimizde birbirimizi yiyip bitireceğimizi düşünmüştü ama ikimizin de bunu istemediğini fark ettim.

Bu. İkimiz de tadını çıkarmak istiyorduk. Birbirimize dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu ve birdenbire acele etme düşüncesi kaba gelmeye başladı.

Beni öperken, bizi yatağa doğru götürdü.

Sırtım yatağa çarptı ve sonra o da üstüme yerleşti. Dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve sanki hatlarımı yeniden öğreniyormuş gibi ellerini yanlarımda aşağı yukarı gezdirdi.

Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Bunu mu istiyorsun?"

Bir parçam çığlık atmak istedi, *evet*, başka bir parçam çığlık atmak istedi, *oh Tanrım, evet*.

"İstiyorum."

"Seni seviyorum." Sesinde öyle bir samimiyet ve dürüstlük vardı ki, bu beni mahvetti.

Eskiden ona bu sözleri söylemek çok kolaydı ama şimdi boğazımda düğümleniyordu. Gözlerim yaşlarla doldu ve o başını salladı. "Hayır, *Tesoro*, hayır. Üzülme. Dünya kadar vaktimiz var. Güvenini kazanacağım. Benim için ne kadar değerli olduğunu sana göstereceğim."

Dudaklarını tekrar benimkilerin üzerine koydu. Bu kez öpücükleri derindi, uyuşturucuydu ve yavaş yavaş aramızdaki sıcaklık daha da arttı. Küçük bir parçam onu uzaklaştırmak istedi ama o kadar doğru hissettirdi ki ve bu o kadar iyi geldi ki, o küçük parçamdan bu gece için bir mola vermesini istedim, böylece ne kadar zayıf ve acınası olduğum konusunda endişelenmeden sevdiğim adamla birlikte olabilirdim.

"Hayır bebeğim, kafanı topla." Kulağımın altını okşadı; erojen bir nokta olduğunu bildiği bu nokta beni zevkten inletiyordu.

Kollarımı ona doladım ve dokunuşunda, öpüşünde kayboldum. Dili benimkiyle düello ediyordu ve eli vücudumda gezinip bir göğsümü avuçladığında neredeyse rahatlıyordum çünkü onun için acı çekiyordum. Parmakları sertleşmiş meme ucumu buldu ve sevdiğimi bildiği o şekilde sıktı. Sertleştiği bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Düşünmeden kalçalarımı oynattım ve o da ağzıma doğru inledi.

Beni öpmeye devam etti, sadece atletimi çıkarmama yardım edecek kadar uzun süre ara verdi. Eskiden olduğu gibi göğüslerime şehvetle baktı ve ben onun saygılı bakışları altında eridim.

Bir meme ucunu ağzına aldı ve emdi. "Siktir, Amara. Tadın çok güzel."

Parmaklarım saçlarına daldı, başını kendine doğru çekerek meme uçlarımdaki baskıyı artırdı.

"Lucas," diye inledim beni hafifçe ısırduğunda.

Başını kaldırdı. Gözleri uyukulu ve heyecanlıydı. Ayağa kalktı ve beni izlerken ayakkabılarını tekmeledi. Gömleğini çıkardı. Bakışlarının yoğunluğu kendimi lüks hissetmeme neden oldu. Şu anda tamamen benim olmuştu, her zaman birlikte olduğumuzda, sadece *ikimiz* olduğumuzda olduğu gibi.

Pantolonunu çıkarmadan önce uyku şortumu ayak bileklerime kadar çekti ve bir kenara fırlattı. Bir adak gibi çırılçıplak uzandım ve ellerim göğüslerime gidip sıkıldı.

"Evet," diye fısıldadı. "Onları bir arada tut. Göğüslerini becermeme izin verecek misin?"

Evet." Tembelce gülümsedim, tüm vücudum yanıyordu ve yaptığımız şeyin doğruluğu içimde çınlıyordu. Sabah pişmanlık duymayacağımı zaten biliyordum.

Pantolonunu çıkardı ve ben kalın sikini tam olarak göremeden kalçalarımı ayırıp birbirinden ayırdı.

"Seni tatmayı hayal ediyordum." Başını sırlıslam olmuş amıma doğru indirdi ve yarığımı okşarken tüm dünyam onun diline odaklandı.

Sırtım zevkle kamburlaştı ve klitorisime yapışıp hafifçe ısırıldığında inledim. Beni her ısırıldığında, aldığım zevk ve acı inlememe neden oluyordu ve her seferinde diliyle beni yatıştırıyordu. Diliyle beni çıldırtırken, parmakları önce bir, sonra iki, içimdeydi, ilk seks yaptığımızda hatasız bir şekilde bulduğu ve asla unutmadığı G noktamı okşuyordu.

"Tadın cennet gibi. Sana doyamıyorum." Sesi alçak, kaba ve sertti, sanki kelimeler içinden koparılıyordu.

Kalçalarım sarsılarak ağzını, dilini kovaladı. "Daha fazla, Lucas. Daha fazla." "Biliyorum, biliyorum aşkım. Biliyorum."

Amımla oynamaya devam etti ve bu harika hissettirdi. Başka hiçbir erkek bana Lucas'ın hissettirdiği gibi hissettiremezdi.

Ama Kath ile seks yapmak daha mı iyiydi?

Sertleştım ve Lucas başını kaldırdı. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Huzursuzca gülümsedim. "Hiçbir şey, sadece-"

"Kaskatı kesildin, Amara. Seni incittim mi?"

Vücuduma o kadar uyumluydu ki ruh halimdeki en ufak bir değişikliği bile fark ederdi. Hep böyle miydi? Evet, öyleydi ve onu bu kadar iyi bir sevgili yapan da buydu; bizi birlikte bu kadar iyi yapan da buydu.

"Ben... bu aptalca," diye itiraf ettim.

Karnımı öptü. "Söyle bana *Tesoro*, yoksa bütün gece seni kenara çekerim."

Buna neredeyse kahkahalarla gülecektim, komik çok histeriden. Zaten çaresizdim, boşalmayı çok istiyordum.

"Seks.... ile daha mı iyi olur diye merak ettim." Adını söyleyemiyordum, onu yatağıma getiremiyordum.

"Birlikte olduğum bir kadın hakkında konuşmayacağım Amara; bu ne sana ne de bana haksızlık olur." Kızgın ya da sinirli görünmüyordu, sadece sevecendi. "Ama kendini güvensiz hissettiğini biliyorum. Ve ben de sana böyle hissettirdim. *Tesoro*, yaşadığım en iyi şeyi seninle yaşadım."

"Ben de," diye itiraf ettim, kendimi aptalca mutlu hissediyordum. "Şimdi, geri dönebilir misin... bilirsin-

Seni boşaltıyor mu?" diye alay

etti. "Evet."

İşine geri döndü ama ben tam bırakacakken geri çekildi. "Lucas," diye itiraz ettim.

"Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum." Kalktı ve ereksiyonunun ucunu üzerimde hissettim. "Doğum kontrolü mü?"

"Hâlâ RİA kullanıyorum" dedim.

"Ben temizim. Hiç kimse. Senden başka kimse olmadı ve-"

"İçime gir Lucas."

Şişmiş sikini klitorisime sürttü ve sonra yavaşça, harika bir şekilde beni doldurarak amıma girdi.

"Amara, buna çok ihtiyacım var." İçimde hareket ederken gözleri kapalıydı.

"Lucas." Elimi yanağına koydum. Gözlerini açtı. "Bana sertçe ver, tatlım."

Birbirimizin vücutlarını iyi tanıyorduk. Ne de olsa çok seks yapmıştık. Bazen yavaş ve tatlı; bazen sert ve hızlı; bazen de duygularımıza yenik düştüğümüzde her ikisini de aynı anda yaptığımız olmuştu.

Kalçaları kırıldı ve sertçe içime girdi. Hızını güçlü ama yavaş tuttu. Her aşağı inişinde siki G noktama çarptı ve salıverilmem eskisinden daha büyük bir şekilde yeniden oluştu.

"Daha fazla," diye yalvardım, "boşalmam lazım."

"Benimle geleceksin," diye hırladı. "*Benimle geleceksin*. Anladın mı? Bu ilk seferde.... bize ihtiyacım var."

İçimde öğütölürken konuşma kapasitesini kaybetmiş gibiydi. Onu derinden hissedebilmek için kalçalarımı kaldırdım. Kontrolünü ne zaman kaybettiğini tam olarak biliyordum. Yüksek sesle inlemeye başladı; ritmi bozuldu. Artık ikimiz de çılgınca boşalmanın yollarını arıyorduk.

G noktama acımasızca vurdu ve şiddetli bir orgazm içimi parçaladı. Bacaklarımı etrafına sardım, onu yakın tuttum, kalçalarımı kaldırdım, her şeyini hissetmek istedim, bana yaptıklarını hissetmesine izin vermek istedim. Amımın onun etrafında titreşmesine karşılık olarak, ereksiyonunun sarsıldığını hissettim ve tekrar taşaklarının derinliklerine inerken kükredi.

Bir gemi kazasındaki denizciler gibi yatağa uzandık, bitkin ama hayatta olduğumuz için mutluyduk. Lucas yüzünü boynuma yasladığında hasarı görmek için yan tarafıma baktım. Yatak örtüsünü çekip çıkarmıştım ve çarşaf da şiddetli seks seansımız sırasında bir ara gevşemişti.

Kıkırdadım ve Lucas başını kaldırıp bana baktı.

"Yatağı yapmamız gerekecek," dedim ona.

Bu eski bir şakaydı çünkü yatağı her zaman berbat ederdik.

Her zaman yaptığı şeyi söyledi, gülümsedi çünkü o da benim yaptığımı yapıyordu; bizi geri kazanmak, geçmişi bugüne getirmek, ayrı kaldığımızda oluşan lekeyi ortadan kaldırmak. "Siktir et. Aletim senin içinde olmaktan mutlu ve ayrılmak istemiyor."

Üç kelime neredeyse ağızından dökülecekti ama onları söylemeye hazır değildim, henüz değil.

Beni usulca öptü. "Seni temizleyeceğim ve yatağını yapacağım, sonra da biraz uyuyacağız."

"Öyle mi?"

"Çok basit. Tek yapman gereken kalmak. Bırak bütün işi ben yapayım." Yatağımın durumundan daha fazlasından bahsettiğini biliyordum.

"Tamam, Lucas. Kalacağım... şimdilik," diye kabul ettim, kalbim dört nala atıyor, incinme korkum içgüdüsel bir hal alıyordu.

Dudaklarıma kocaman bir şaplak atarak beni ödüllendirdi. "Teşekkür , *Tesoro. Şimdiden sonsuza* kadar değişmek için çok çalışacağıma söz veriyorum."

Bölüm 18

LUCaS

T Amara'yla geçirdiği tek gece bir hediye idi ve o zamandan beri beni kol mesafesinde tuttu.

"*Bu işi aceleye getirmek istemiyorum,*" dedi bana, kırıntılar için nefes nefese kalmış bir köpek yavrusu gibi ortaya çıktığımda.

Anlamıştım. Korkuyordu. Bana, bize inancı ve ben sadece kendimi suçluyordum. Birbirimize karşı dürüst olsaydık, ben Covington olmanın getirdiği baskıları paylaşırdım ve o da bana gerçekten nasıl hissettiğini söyleseydi, belki mücadelelerimizle birlikte yüzleşebilirdik. Ama ben sorunlarımı ondan saklamayı seçtim, o da muhtaç ya da talepkâr görünmek istemediği için kendi sorunlarını benden sakladı.

Sonuç birbirimizi kaybetmek oldu ve bu kayıp benim ruhumu derinden yaraladı. Onun için de öyle olduğunu biliyordum.

Ben pratik bir adamdım. Ruh eşlerine falan inanmazdım ama inansaydım Amara'nın benim olduğunu söylerdim.

Birlikte akşam yemeği yedik; kendi evinde yemek için ısrar etti. "Yeni başlayan ilişkisizliğimizi" (onun sözleriyle) henüz dışarıya taşımaya hazır değildi.

Tempoyu onun ayarlamak istediğini biliyordum ama iş hayatında geri durarak ilerleyemezdim. Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama her şeyi yapacaktım.

College of Charleston kampüsünün hemen dışına park ettiğimde, hak iddia ettiğimi düşündüm. Ön camdan ana binaya bakarken nabzım hızlandı. Burası pek alışkın olduğum bir yer değildi ama zaten son zamanlarda hayatımdaki hiçbir şey alışıldık değildi. Burada olmam çünkü bahanelerin arkasına saklanmayı bırakıp Amara'yla yaşadığım karmaşa hakkında bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Büyükannemle yaptığım konuşma aklımdan çıkmamıştı. Amara'yı istiyorsam onun için savaşmam gerektiğini açıkça söylemişti. Ben de tam olarak bunu yapmaya niyetlendim.

Yolcu koltuğundan piknik sepetini aldım -belki biraz abartmıştım ama bunu yarım yamalak yapacak değildim- ve kampüse doğru yola koyuldum.

Amara'nın ofisinin bulunduğu binaya yaklaşırken, göğsümde alışık olmadığım bir his olan sinirlerim gerilmeye başladı.

Acımasız yöneticilerle dolu yönetim kurulu odalarıyla yüzleşmiş ve yüksek riskli anlaşmaları neredeyse hiç şüphe duymadan yürütmüştüm, ama bu, şey, bu farklıydı. Bu kişiseldi. Ve herhangi bir iş anlaşmasının sahip olduğundan ve olabileceğinden daha önemliydi.

Onu cam kapıdan gördüm, öğrencilerinden biriyle sohbetini tamamlıyordu. Sakin ve odaklanmış görünüyordu, gözlerinde çok özlediğim bir kıvılcım vardı. Ama aynı zamanda bir yorgunluk, kısmen benim de sorumlu olduğumu bildiğim bir ağırlık vardı.

O ofisine doğru dönerken ben de içeri girdim, kalbim göğsümde davul gibi çarpıyordu. "Amara," diye seslendim.

Durdu ve bana döndü, yüz ifadesi şaşkınlıktan daha temkinli bir ifadeye dönüştü. "Lucas, bir sorun mu var?"

Aklının oraya gitmesi, yapmam gereken ne kadar çok iş olduğunu fark etmemi sağladı.

"Öğle yemeği getirdim." Piknik sepetini kaldırdım. Gözlerini kırptırdı, belli ki şaşırmıştı. "Öğle yemeği mi?"

"Evet." Bir adım daha yaklaştım. "Yemek yemen gerekiyor, değil mi?" Tereddüt etti.

"*Lütfen*," diye yalvardım, sesim yumuşamıştı. "Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum. Baskı yok, beklenti yok. Sadece öğle yemeği."

Gözleri benimkileri aradı ve bir an için hayır diyebileceğini düşündüm. Ama sonra içini çekti, ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleşti.

"Pekâlâ. Ama sadece açlıktan ölüyorum ve belli ki çok zahmete girmişsiniz."

Sırıttım, içimi bir rahatlama kapladı. "Pişman olmayacaksın."

Belli ki şüpheli bir tavırla kaşlarını kaldırdı ama başını salladı. "Göreceğiz."

Onu kampüsün çimlerine yönlendirdim ve büyük bir meşe ağacının altında bir yer buldum. Alan sessizdi ama boş değildi-öğrenciler dolaşıyor, sohbet ediyor, gülüyor ve günlerine devam ediyorlardı. Getirdiğim battaniyeyi serdim ve sepeti yere bıraktım, meraklı bakışlardan rahatsız olmadım.

Amara oturmuş, eteğini dizlerinin üzerinde düzeltiyor, ihtiyat ve merak karışımı bir duyguyla beni izliyordu. "Normalde öğle yemeği için kafeteryaya gidilir."

"Normal abartılıyor." Sepeti açmaya başladım, sandviçleri, meyveleri ve en sevdiği şarküteriden aldığım küçük şişe maden suyunu yerleştirdim. İçinde tek bir şakayık olan küçük bir vazo bile getirmiştım - daha önce gönderdiğim bukete ve taşıdığı mesaja küçük bir selam.

"Aman Tanrım," diye kıkırdadı.

Mutlu görünüyordu ve bu gülümsemenin sebebinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Eğer beni affeder ve bana bir şans verirse, onun böyle hissetmesini sağlamak için her gün çok çalışırdım.

Yakınlardaki birkaç öğrencinin bizi izlediğini ve birbirleriyle fısıldaştıklarını fark ettim. Bırak izlesinler, diye düşündüm. Buraya saklanmaya gelmemiştim. Amara'ya onu ne kadar sevdiğimi göstermek için buradaydım.

Tepsiden bir sandviç aldı ve o keskin bakışlarıyla beni süzdü. "Ne yapıyorsun?"

"Öğle yemeği. Yemek konusunda çok ciddiym, bunu biliyorsun." Onun karşısında rahatladım. "Sayamayacağım kadar çok kez işleri berbat ettiğimi biliyorum ama artık buradayım. Ve sen benim için ne kadar önemli olduğunu anlayana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Elindeki sandviçe baktı, yüz ifadesi bir an için yumuşadı ama sonra tekrar maskeleydi. "*Sadece* öğle yemeği demiştin."

Gülümsedim. "Öyle, ama bu iddiamı ortaya koymayacağım anlamına gelmiyor. *O* gece harikaydı." İçinden bir ürperti geçtiğini gördüm ve göğsüme vurma içgüdümü dizginledim. "Hayatının geri kalanı boyunca tüm gecelerini istiyorum."

"*Sadece öğle yemeği*, Lucas," diye uyardı.

"Ye bakalım, *Tesoro*. Öğrencilerinizin güçlü olmanıza ihtiyacı olacak." Ona göz kırptım.

Bana baktı, savunması titriyordu ama hâlâ oradaydı. "Ne yapıyorsun, Lucas Covington?"

"Seni çalışıyorum," diye itiraf ettim.

Bir an sessiz kaldı, bakışları etrafımızdaki manzaraya kaydı - yürüyen öğrenciler, yaprakların arasından süzülen güneş ışığı, önüne serilen saçma piknik. Gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum; bana inanmak istemekle kendini korumak istemek arasında gidip geliyordu.

Elini elime aldım, dudaklarıma götürdüm ve öptüm, gülümsemesini sağladım.

Yakındaki bir grup öğrenci alkışlamaya başladı, görünüşe göre küçük alışverişimizin halkın onayına layık olduğuna karar vermişlerdi. Döndüğümde sırttıklarını gördüm, belli ki profesörlerinin kampüsün bahçesinde kur yapmasının keyfini çıkarıyorlardı.

Amara'nın yanakları koyu pembe bir renk aldı. "Bunu daha az kamuya açık bir yerde yapamaz mıydınız?"

Güldüm, o anın tadını gerçekten çıkarıyordum. "Bunun neresi eğlenceli?"

Başını salladı ama dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi görebiliyordum. "Bütün bunlar biraz abartılı."

"Belki."

Gözlerini kıstı ama gülümsemesini gizleyemedi. "Ne kadar iyi olursa olsun, yumurtalı sandviçle beni kazanamazsın."

"Daha azını beklemezdim." Kalbim aylardır hissetmediğim bir umutla doldu. "Ama en sevdiğin yemekleri biliyorum, bu yüzden öğle yemeğiyle gelmeye devam edeceğim."

Sonunda sandviçinden bir ısırık aldı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bir kadının kalbine giden yolun midesinden geçtiğini düşünüyorsun."

"Kalbine giden yol, *Tesoro*, dürüst olmaktan geçer," dedim ona, içimi görmesine izin vererek, "Ve ben sana bunu veriyorum. Sana kendimi veriyorum. *Her şeyimi*."

Gözleri nemlendi.

Ağlamasını istemediğim için ortamı yumuşattım. "Ama biliyorsun, biraz daha aşağıya nişan almama ve amını yalamama izin verirsen daha ileri gideceğimi düşünüyorum."

Nefes nefese kaldı, skandala uğradı ve sonra kahkahayı patlattı.

Ve böylece aramızdaki gerilim azaldı, yerini daha hafif ve gerçek duygulara bıraktı.

"Yeni bir araştırma yapıyor musun?" Ben sordum.

Gözleri parlıyordu. İşi hakkında konuşmayı ve beni kendi hakkında dinlemeyi seviyordu. "Farklı şirketlerin halkla nasıl iletişim kurduğu üzerine bir çalışma yapıyorum - müşterileriyle değil, genel olarak halkla. Büyük şirketlere karşı küçük şirketler, eski aile şirketlerine karşı yeni kurulan şirketler."

Battaniyeye yaslandım, onun konuşmasını dinledim ve sonunda rahatlamasını izledim. Bunu ben yaptım, diye düşündüm. Onu mutlu ettim. Bu benim ödülümdü ve kendimi çok iyi hissediyordum.

Bölüm 19

AMara

"S En iyi kıpırdanma," diye uyardı Jax. " görünüyorsun."
"Burada olmak istemiyorum," diye dudak büktüm.

Lucas benden bir hayır galasına gelmemi istemişti.

Büyükanne, LPC'nin yönetim kurulu başkanı sıfatıyla Charleston Koleji için para topluyordu. Pek çok meslektaşım galaya katılacağı için benim de gelmem mantıklıydı. Ama Lucas'ın kavalyesi olarak gitmemin imkanı yoktu. Buna hazır değildim. Beni sıcak bir patates gibi terk etmesi çok aşağılayıcıydı ve ne derse desin herkes Kath'e yer açmak için kaldırırma atıldığını düşünüyordu.

Yeni bir elbise giyiyordum, almayı planlamadığım bir elbise. Ama Gemma bir alışveriş gezisi için ısrar etmiş ve beni de yanında sürüklemişti. Ben her zamanki siyah parti elbisemle (*yas için*) gitmeye hazırlarken, o vücudunu saran zümrüt yeşili bir elbise giydi. Ama Gemma beni ikna etmişti -tamam, iyi, elbise o kadar güzeldi ki çok fazla iknaya ihtiyacım yoktu- hafif bir ışıltıyla parlatılmış pirinç gibi görünen, elle boyanmış ham ipek bir numara satın aldım. Gövdesi göğüslerimi sararken, eteği kalçalarımın hafifçe kabarıyor ve ayak bileklerimin hemen üstüne kadar iniyordu. Sağ tarafında cömert ama mütevazı bir yırtmaç vardı. Altın ve kehribar tonlarındaki narin fırça darbeleri kumaşın üzerinde girdaplar oluşturarak

Hareket halindeki erimiş metal izlenimi veriyordu. Elbise zarif ve cesurdu ve özellikle de yüzde yetmiş indirimli olduğu için onu sevdim.

Gala için, LPC etkinliği resmi olarak desteklediğinden, Charleston'ın eteklerinde Covington ailesine ait büyük bir tarihi malikanedeydik.

Şehrin seçkinleri ve biz akademisyenler, ışıltılı avizelerin altında kaynaşüyor, şampanyalarımızı yudumluyor ve birbirimizle sohbet ediyorduk ya da benim durumumda, kendimi kaybetmemeye çalışıyorduk.

Gözlerim çılgınca odanın içinde dolaşp Lucas'ı aradı. Gözlerim ona takıldığında randevusu olarak gelme isteğini geri çevirdiğime sevinmiştim. Odanın ortasında durmuş, mükemmel bir şekilde dikilmiş smokininin içinde nefis görünüyordu, yanında da Kath vardı. Kath, her hareketinde ışığı yakalayan zümrüt yeşili ipek elbisesinin içinde ışıltılı görünüyordu. Kalbim durdu, şaşkınlık ve korku mideme yayıldı.

Bana söylediği bu değildi. Böyle olmaması gerekiyordu. Bana eğer onunla çıkmayacaksam, bekarlığa veda partisine gideceğini söylemişti ama şimdi burada *onunla birlikteymiş* gibi görünüyordu.

Lucas beni görür görmez konuşmakta olduğu insanlardan ayrılıp Jax ve benim yanıma geldi. Eğildi ve dudaklarını yanağıma değdirdi. "Büyüleyici görünüyorsun," diye fısıldadı kulağıma.

Dudaklarımı yaladım ve Kath'e baktım ama bir şey söylemedim.

Jax'te ne benim çekingenliğim ne de filtre vardı. "Ne oluyor Lucas, hâlâ o sürtükle misin?" diye tısladı.

"Ne?" Lucas kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. "Hayır. O LPC'nin mali işler müdürü, yani büyükannemle birlikte hayır kurumunun mali işlerini yönetiyor."

Elimi Lucas'ın omzuna koydum ve gülümsedim. "Sorun yok."

Kıskanç bir olmayacaktım. Lucas benim değildi. İsteddiği kişiyle birlikte olabilirdi ve bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Bak, bak, uçan bir domuz Macarena yapıyor.

"Haydi, seni masana kadar geçireyim." Lucas kolunu uzattı ve ben de bir elimi onun dirseğinin kıvrımına, diğerini de Jax'inkine koydum. Evet, ona *iki* erkeğin eşlik ettiği havalı kız bendim.

Gemma ve Basil, Bobby Gantz ve Rena Covington ile birlikte masamıza oturmuşlardı bile.

"Gidip birkaç işi halletmem gerekiyor," dedi Lucas kibarca.

"Zamanını benimle geçirmek zorunda değilsin," derken niyetimden daha sert konuşmuştum ve kendimi dinlediğimde bundan hiç hoşlanmadım. Yumuşadım, "Ben

hiçbir yere gitmiyorum."

Gülümsedi ve sonra yol arkadaşına, büyükannesine döndü. "Ona iyi bak."

Rena başını salladı, bakışları niyetliydi.

"Yapacağım." Bunun bir tehdit gibi görünüp görünmediğinden emin değildim.

Lucas uzaklaşırken karnımda düğümlenen gerginliği hissetmekten kendimi alamadım. Rena Covington'la baş başa kalmak bir aslanla baş başa kalmak gibiydi; asil, dengeli ama aynı zamanda tehlikeli. Pençeleri şu anda kınında olabilirdi ama onları her an çıkarabilirdi.

Lucas'ın büyükannesinin yanına yerleştim, sinirlerim gerilmiş olsa da soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum.

Hiç gelmemeliydim, diye düşündüm ihtiyatla. Kath, Rena, tüm iş arkadaşlarım, Lucas'ın geçen günkü piknik numarasını gören ve bana durmadan aramızda neler olduğunu soran insanlar, herkes buradaydı. Lucas'ı ayrıldıktan hemen sonra son kez gördüğümde olduğu gibi tekrar aşağılanma fikrine dayanamıyordum. Bu da bitmek bilmeyen dedikodulara yol açmış ve kalbimi incitmişti.

Jax, Rena'yı selamladıktan sonra elimi sıktı. Ona karşı katı *değildi*.

-Lucas'a karşı olduğu kadar sevecendi. Bana Jax'i ayarlamaya çalıştığına göre, belki de benden nefret etmiyordu, değil mi?

Rena hemen konuşmadı; tüm savunmalarımın içini görüyor gibi görünen keskin, değerlendirici gözleriyle beni inceledi. Bir an için sessizlik uzadı ve ilk önce benim kırılmamı mı beklediğini merak ettim. Ama sonra iç çekti, o kadar yumuşak ve beklenmedik bir sesteki ki beni hazırlıksız yakaladı.

"Lucas'ın mücadelesini izledim," diye söze başladı, "Ailesi tarafından, o daha doğmadan çok önce belirlenmiş beklentiler tarafından her yöne çekildi. Bu kolay bir yol değil ve kesinlikle kendisi için seçtiği bir yol da değil."

Başımı salladım, henüz konuşmak için kendime güvenmiyordum. Ses tonunda beklemediğim bir kırılganlık vardı ve bu beni daha dikkatle dinlemeye itti.

"Lucas her zaman güçlü bir iradeye sahip olmuştur," diye devam etti, bakışları masanın üzerinde gezinip tekrar bana dönmeden önce, "Ama en güçlüler bile kendilerine doğru gelmeyen bir yolu izleme baskısı yüzünden yıpranabilir. Sanırım herkesin fark ettiğinden daha fazla mücadele ediyor. Ve ailesinin beklentileriyle senin için savaşıyor Amara."

Gözlerimi kırptım, sözlerinin doğrudanlığı karşısında şaşırmıştım. "Benim için mi?"

O daha cevap veremedi bir garson gelip kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı istediğimizi sordu. Rena ikimiz için de beyazı seçti ve açıklama olarak sadece "İlk yemek deniz tarağı" dedi.

Masaya konulan menüyü okuduğum için biliyordum ama bardağım doldurulduğunda sadece gülümsedim.

Kadeh kaldırdım.

"Üniversiteye para toplamak için." Kışkırtıcı olmamaya karar verdim.

"Yeni başlangıçlara," diye bastırdı Rena, kadehini benimkiyle tokuşturarak. Bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "İdare eder. Daha iyi olabilirdi, ama Kath bu galanın bütçesini yönetiyor ve cimri bir kaltak, bu yüzden ucuz şeyler var."

Az önce içtiğim şarabı iyi ki yutmuştum, yoksa Rena'nın o güzel yüzüne püskürtecektim. Kath'e cimri kaltak dediğine inanamıyordum!

Sanki sözümüz kesilmemiş gibi konuşmasına devam etti. "Torunum için çok iyi oldun, Amara. Ona hayatta görev ve geleneklerden daha fazlası olduğunu gösterdin."

"Ama benim için iyi oldu mu?" Meydan okudum.

"Bu soruya kendin cevap vermelisin," diye karşılık verdi Rena, "Ama hayatı boyunca yapması beklenen şey için kendini ve Lucas'ı cezalandırma. Hayatını ailen için yaşamaktan vazgeçmek kolay değildir. Seninle ilk çıkmaya başladığında şok olmuştum. Senden yanına taşınmanı istediğinde alkışladım. Her şeyi berbat ettiğinde ise onu parçalamaya hazırdım."

Bu zarif kadının küfretmesi o kadar yersizdi ki kıkırdadım.

Bana gülümsedi ve ben de gözümü kırptım. Bu çok içten ve büyüleyici bir gülümseme idi.

"Lucas'ın da sizin gibi içinde bulunduğu koşulların bir ürünü olduğunu unutmayın. Daha otuz yaşında ve tıpkı sizin gibi büyümesi gereken çok şey var."

Ben daha duyduklarımı tam olarak algılayıp cevap veremedi, gecenin ev sahibi Charleston Koleji Şansölyesi kürsüye çıkıp ne kadar para toplandığını ve LPC ile Covington ailesine, özellikle de Rena'ya ne kadar minnettar olduğunu açıklayınca salon sessizleşti.

Hava tebrik mırıltılarıyla çınliyordu ama benim odaklanabildiğim tek şey, mükemmel bir çift gibi yan yana duran Lucas ve Kath'ti.

Rektör Lucas'ı sahneye çağırdı ve LPC hakkında birkaç söz söylemesi, kendisine ve tüm katılımcılara cömertlikleri için teşekkür etmesi için mikrofonu ona uzattı. Kath'in Lucas'la birlikte öne çıkmasını ve kalabalığa birlikte bakarken elini Lucas'ın eline koymasını dehşet içinde izledim.

Mikrofonun önüne gelene kadar elini tuttu ve sonra , ona yumuşak ve samimi bir gülümseme verdi. Kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki göğsümden fırlayacak sandım.

"Bayanlar ve baylar," Lucas'ın sesi otoritesi ve mükemmel özgüveniyle salona yayıldı, "bu inanılmaz amaca destek vermek üzere bu gece burada bulunduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Katkılarınız Charleston Koleji'nin tarihi ve kültürünün korunmasında gerçek bir fark yaratıyor."

Lucas biraz kımıldadı ve Kath mikrofona doğru eğildi. "LPC'nin CFO'su olarak burada CEO'muz Lucas ile birlikte olmaktan büyük heyecan duyuyorum. İşimizde ve hayatımızda ortağınız ve onun profesyonel ve kişisel olarak yanımda olmasından dolayı çok minnettarım."

Bu sözler beni sersemletti. Kath'e dönmeyeceğine yemin ederek benimle sevişen Lucas'la, şimdi ilişkilerini tüm şehrin önünde açıklamasına izin veren adamı bağdaştırmakta zorlanıyordum.

"O küçük cadı," diye mırıldandı Rena öfkeyle.

Midem bulandı! Uzak ve içi boş alkışlar kulaklarımda yankılanırken oda etrafımda dönmeye başladı. Kath, Lucas'ın yanında gülümseyerek eğilip yanağından öptü ve bunu görmek, tutunduğum kırılgan umudu paramparça etti.

Bunu nasıl yapabildi? Bana söylediği onca şeyden sonra nasıl orada durabilir ve sanki yanında olmasını istediği kişi Kath'miş gibi davranabilirdi? Kaçmak, odanın boğucu baskısından kurtulmak istiyordum ama ayaklarım olduğum yerde sabitlenmişti, kalbim yeniden kırılıyordu.

Alkışlar kesildiğinde Lucas sahnedan indi ve gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştu. İfadesinde pişmanlık gördüm ama artık bir önemi yoktu. Olan olmuştu. Bir zamanlar aramızda nasıl bir bağ varsa, bunu yeniden inşa etme şansımız olduğunu düşündüğüm her şey yok olmuştu.

Jax eğildi. "Bunların hepsi Kath'in işi, Lucas'ın *değil*."

Başımı salladım, parçalayan yıkımı açıklayacak kelimeleri bulamıyordum. Aşağılanma, ihanet, hepsi çok . "Buradan çıkmam gerek," diye fisıldadım, sesim titriyordu.

Rena elimi tuttu. "Jax'i dinle. Bunu Kath yapıyor. Seninle ve Lucas'la uğraşmaya çalışıyor; ona izin verme."

Çenemi sıktım. "Kath ne isterse yapabilir. Lucas'ın yapması gereken tek şey onu durdurmak ya da ilişkilerinin tamamen profesyonel olduğunu açıkça belirtmekti ama bunu yapmadı."

Rena uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra bir nefes verdi. "Haklısın. Lucas'ın biraz daha büyümesi gerekiyor ve umarım o zaman insanların ne düşündüğü ya da ne söylediği konusunda endişelenmeyi bırakıp sevdiği insanlara odaklanır."

Rena'nın benim tarafımı tutmasına şaşırdım. "Burada kalamam."

"Evet, yapabilirsin. O sürtüğe bunun seni rahatsız etmediğini göster,"

dedi Jax. Gemma öne doğru eğildi. "Amara?"

"Orospu çocuğu," diye inledi Basil. "Bu adamın şansı hiç yaver gitmiyor. Tam tamir edecekken eski sevgilisi... Amara, o kadına seni ve Lucas'ı incitme zevkini tattırma."

"İyi değilim." İyi olmadığım halde iyiymişim gibi davranmak için gülümsedim. *Lanet olsun, Lucas!* Rena haklıydı, torununun artık büyümesi gerekiyordu. "Benim Kath'le bir sorunum yok, benim kızdığım Lucas. Aslında artık ikisiyle de bir sorunum yok çünkü benim için bitti."

Ben de öyleydim. Bu herkes için çok fazla dramdı. Lucas'ı ne kadar seversem seveyim, bu saçmalığa değmezdi.

"Jax, onu eve götür evlat," diye emretti Rena. "Bence Lucas'ın kışına tekme yi yemesinin vakti geldi, hem de *çok fena*."

"Gidelim," dedi Jax, sesi sert ve korumacıydı. Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kalabalığın arasından geçirdi.

Gecenin serin havasına adım attığımızda bir damla gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissettim. Bu sadece Lucas'la aramızda kalan her şeyin sonu değildi, Charleston'daki hayatım için beslediğim umutların da sonuydu. Tüm cazibesi ve tarihiyle bu şehir dayanılmaz acıların yaşandığı bir yer haline gelmişti ve kalbimin derinliklerinde burada daha fazla kalamayacağımı biliyordum. Eğer kalırsam, bu saçmalıklar edecekti. Lucas'ın yatağıma girmesine izin verecektim. Kath'in beni, annesini ya da Shelby'yi aşağılamasına izin verecekti. Olmasını istediğim adam olmaya asla cesaret edemeyecekti.

Bizi eve bırakırken Jax'e döndüm, sesim artık titremiyordu çünkü bir karar vermiştim - kendimi kurtarmak için bir karar. "Charleston'dan ayrılıyorum. New York'a geri dönüyorum."

"Sevgilim, evini yeni aldın. Seviyorsun-"

"Bu çok fazla, Jax, hepsi. Kulübeyi satacağım. Bir süre babamla kalacağım. İş arıyorum. Charleston'da kalmaya devam edersem

oluyor. Yeter artık."

Bana anlayışla baktı, elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Eğer yapman gereken buysa, yap. Ama acele karar verme."

"Çalışmazsam ev kredisini karşılayamam, Jax." "Senin evini kiralayacağım."

"Ne?"

"Hoşuma gitti."

"Ama bu çok... sıradan," dedim, kafam karışmıştı.

Jax güldü. "Aileme ne kadar iyi olduğumu göstermek için fantezi istediğimi sanıyordum ama seninle her birlikte olduğumda rahatlık istediğimi fark ediyorum. Rahatlık istiyorum. Gösteriş yapmak istemiyorum, buna ihtiyacım yok."

Jax'e baktım ve Lucas'ın da onun gibi diledim. Lucas'ın ailesinden uzaklaşıp sadece kendisi olabilmesini diledim. Onun *zayıf* olduğunu söyleyemezdim çünkü değildi. Ailene değer vermek ve onları incitmemeyi istemek bir güç meselesi değildi; bu bir öncelik meselesiydi ve o bana bir kez daha listesinde alt sıralarda olduğumu göstermişti.

Bu, klişe tabirle, *bardağı taşıran son damlaydı*. Noel'den sonra ayrılacaktım. Dönemi bitirecek ve belki de babamın evinde yaşadığım cehennemden kurtulmak için birkaç ay izin alacaktım. Sonra da yavaş yavaş hayatımı Lucas Covington'ın baştan çıkarıcılığından *uzakta* yeniden kuracaktım.

Bölüm 20

LUCaS

T alkışlar hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu ama boştu, tıpkı bir bomba patladıktan sonra kafanızda çınlayan ses gibiydi.

Sahneden daha yeni ki, hayatımın en büyük hatasını yaptığımın farkına bir ton tuğla gibi vardım. Kath ve benim birlikte olmadığımızı herkese açıkça belirtmeliydim.

Gözlerim odayı tarayarak Amara'yı aradı ve onu bulduğumda yüzündeki ifade içime saplanmış bir bıçak gibiydi. Gözleri genişti, inançsızlıkla ve çok daha kötü bir şeyle doluydu: *derin, derin bir acı*.

Allah kahretsin! İstedğim bu değildi. Niyetim hiç de bu değildi.

Kath hâlâ yanımdaydı, sanki beni yere bağlayabilecekmiş, Amara'ya gitmem için bağırarak dürtüyü takip etmemi engelleyebilecekmiş gibi kolumu tutuyordu. Tutuşu sıkılaştı, tırnakları koluma batıyordu ama ona odaklanamıyordum. Amara'nın arkasını döndüğü, Jax'in onu balo salonundan, benden uzağa götürdüğü görüntüsünden başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Kath'in o sahnede söylediklerini onaylamadım. Bunu bilerek yaptığı belliydi. Olay çıkarmak istemedim; Covington'lar kirli çamaşırlarını herkesin içinde yıkamazlardı ama Amara'ya Kath'in birlikte olacağımıza dair beyanını kabul etmişim, sanki onu ben seçmişim gibi bir bağ kurmuşum gibi görünmüş olmalıydı. Ve bu gerçeğe en uzak şeydi.

Bunu düzeltmem gerekiyordu. Buradan çıkmalı, Amara'yı bulmalı ve ona tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemeliydim. *Onu* incitmek istemediğimi söylemeliydim. Ama Kath, lanet olsun ona, beni olduğu yerde tutuyordu, gülümsemesi çok parlaktı, kendinden çok memnundu.

"Ne yaptın lan sen?" Kulağına yakın bir yerden homurdandım.

"Mükemmel değil miydi, Lucas?" Sesi sanki az önce hayatımı etmemiş gibi şeker gibi tatlıydı. "Artık herkes tekrar birlikte olduğumuzu biliyor. Artık garip sorular ya da dedikodular yok. Her şey ortada."

Yalnız kalabilmemiz için onu yan odalardan birine sürükledim. Kolumu tuttuğu yerden çektim, bu ani hareket onu ürküttü.

"Aklından ne geçiyordu, Kath?" Tersledim. "Ben bunu kabul etmedim. Bunu ben istemedim."

Gülümsemesi durakladı ve bir anlığına gözlerinde bir korku parıltısı gördüm. Ama sonra bu korku kayboldu ve yerini her zamanki inatçı, çıkarıcı kararlılığına bıraktı. "Lucas, en iyisinin bu olduğunu biliyorsun," diye ısrar ederek bana doğru uzandı, "Biz birbirimize aitiz. Her zaman öyleydik."

"Hayır, Kath, yok." Kelimeler niyet ettiğimden daha soğuk çıkmıştı ama umurunda değildi. "Bana bu kadar yakın olmana izin vererek bir hata yaptım ve bu gece orada seninle durarak daha da büyük bir hata yaptım. Ama yanlış anlama, bu benim seçimim değildi. Beni pusuya düşürdün."

Ciddi olduğumu anlayınca gözleri irileşti ve yüzünde panik ifadesi belirdi. "Lucas, bunu kastetmiyorsun. Bir geçmişimiz var; bir geleceğimiz var. Anlaştığımızı sanıyordum-"

"Seninle işimin bittiği konusunda anlaşmıştık," diyerek sözünü kestim ve geri adım atarak aramıza mesafe koydum. "Tüm bu durumu bir çiftmişiz gibi göstermek için manipüle ettin, ki değiliz. Ve ne var biliyor musun? Benden bu kadar. Anlatıyı senin kontrol etmene izin vermekten bıktım. Yaşadığımız şey hâlâ önemliymiş gibi davranmaktan bıktım."

Yüz ifadesi buruştu ve bir an için neredeyse onun için üzüleceğimi hissettim. Neredeyse. Ama sonra Amara'nın yüzündeki ifadeyi, bana en kötü türden bir piçmişim gibi bakışını hatırladım. Ve burada acımaya yer olmadığını biliyordum. Artık yoktu.

"O sahneye geri döneceğim ve tüm dünyaya seninle ilişkimizin *bittiğini* söyleyeceğim. Ben Amara'yla birlikteyim... ya da en azından sen şımarık bir velet olmaya karar verene kadar bunun üzerinde çalışıyordum," diye bağırdım ona.

"Lucas, lütfen," diye yalvardı Kath, sesi titriyordu artık, tüm kabadayılığı gitmişti. "Bunu düzeltebiliriz."

"Neyi düzelteceksin, Kath?" Öfkemi zorlukla kontrol altında tutarak tısladım. "Bir oda dolusu insanın önünde beni zorladın. Amara yerine seni seçiyormuşum gibi görünmem için beni manipüle ettin. Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Tanrım! Amara'dan bıktım usandım," diye bağırdı. "*Kimse* tarafından karın olarak kabul edilmeyecek. Bunu göremiyor musun? Onunla birlikte olursan Charleston toplumu onu mahvedecek."

"O zaman Charleston toplumu siktir olup gidebilir," diye karşılık verdim. "Ben sevdiğim biriyle evlenmek istiyorum, toplumun uygun gördüğü biriyle değil."

"Beni incitiyorsun Lucas," diye fısıldadı gözlerinden yaşlar süzülerek. "Sadece mantıklı ol ve her şey eskisi gibi olsun."

"İşler asla eskisi gibi olmayacak," dedim, ses tonum sert, sözlerim kesindi. "Aramızda olmaz. Geçmişte yaşamayı ve beni de yanında sürüklemeyi bırakmalısın."

Umutsuzca elini uzattı ama ben başımı sallayarak geri çekildim. "Hayır, Kath. Seni sevmiyorum. Sevdiğimi de hiç sanmıyorum. Ben Amara'ya aşığım. Kendimi anlamam biraz zaman almış olabilir ama anlıyorum. Uyarı aldın. Bir daha böyle bir oyun oynarsan seni CFO'luktan kovarım."

"Hangi gerekçeyle?" Kath saniyeler içinde gözyaşlarına boğuldu ve ateş püskürtmeye başladı.

"Cinsel taciz. Yaptığınız şey tacizdir. Buna bir son vermelisin. Seninle bir ilişki yaşamakla ilgilenmiyorum ve bu konuda ısrarcı olman beni hem iş yerinde hem de iş dışında rahatsız ediyor."

"Bunu yapamazsın. İnsanlar ne der?"

"Biraz gururlu olmanız gerektiğini. Bir erkek seni istemediğini söylediğinde, konuyu zorlamayı bırak. Biraz onurlu ol."

Ondan uzaklaştım, kalbim küt küt atıyor, aklım Amara'yla ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu. Onu bulmam gerekiyordu. Ona bunların hiçbirinin bir anlamı olmadığını söylemeliydim. Benim için önemli olan tek şey onunla işleri yoluna koymaktı. Ardımdan gelen meraklı bakışları ve fısıltılı konuşmaları duymazdan gelerek kalabalığın arasından ilerledim.

Kapıya ulaştığımda Jax'in arabası çoktan uzaklaşmış, Amara da yolcu koltuğuna oturmuştu. Göğsüm sıkıştı, panik beni bir mengene gibi kavradı. Eğer şimdi giderse, bu gece hayatımdan çıkıp gitmesine izin verirsem, bunu düzeltmek için başka bir şansım olmayabilirdi.

Ve bu sefer, onu kaybetmeyi göze alamazdım. Kaybetmezdim.

Durmuş, Jax'in arabasının arka lambalarının Charleston gecesinde kayboluşunu izliyordum, yumruklarım iki yanımda sıkılıydı.

"Bu çok aptalcaydı," diye arkamdan büyükannemin sesini duydum. Yüzümü ona döndüm. "Bunu iyi idare edemedim."

"Batırdın, evlat."

"Lanet Kath."

Büyükanne başını salladı. "İçeri gel. Olan oldu ve Amara'nın olanları analiz etmesi için biraz zamana ihtiyacı var. Umalım da *tüm bunların* Kath'in işi olduğunu ve senin en büyük günahının bunu herkesin içinde yapmasına izin olduğunu anlasın."

"Başka ne seçeneğim vardı ki?"

"Çok. Sen sadece kötü bir seçim yaptın." Büyükanne her zamanki gibi bana doğruyu söyledi.

Bölüm 21

AMara

Lucas'ı yine telefonumdan engelledim ve kapıyı çaldığında da açmadım. Jax'e Rena'Lucas'a söylemesini söyledim (*iç çekiyorum, bunun çok yetişkinim*) geri çekilmemi söyledi. *İşim bitmişti*. Kath ona sahip olabilirdi.

Ben de istifamı verdim. Bobby, Basil ve Gemma mutsuzdu. Şimdi Şansölye ile bir toplantı ayarlamıştım çünkü görünüşe göre o da kararımdan memnun değildi.

İş arkadaşlarımdan kalmamı isteyecek kadar bana değer kendimi harika hissettirdi; aynı zamanda kendimi suçlu, zayıf ve zavallı hissetmeme neden oldu. Bir erkek yüzünden işini bırakan aşk acısı çeken bir kadındım. İçimdeki feminist bana hırliyordu. Kalbim ağrıyordu. Beynim düşünmekten yorulmuştu.

Babam bana kendime karşı sert olmayı bırakmamı söylemişti. "Eve, babanın yanına dönüyorsun. Duygusal olarak sağlıklı olmak için ara veriyorsun. Bu zayıflık değil. Kendine bakman gerektiğini kabul etmek güç ister. Ayrıca kızımın birkaç aylığına bana kalacak olması fikri de hoşuma gidiyor."

Babam o kadar destekleyiciydi ki Rena'nın söylediklerini düşündüm. Koşullarımız bizi tanımlıyordu. Ben sevgi ve seçim özgürlüğünün olduğu bir aileden geliyordum. Lucas ise görev ve zorunlulukların olduğu bir aileden geliyordu.

Tüm bunlar benim için ilişkimizin yürümesi için çok farklı olduğumuzu doğruladı. Ve dürüst olmak gerekirse, buraya bir adamın çocukluk sorunlarını çözmek için gelmemiştim. Ben Lucas'ın annesi *ya da* terapisti değildim; ben onun kız arkadaşıydım... yani eskiden öyleydim. Kimsenin yara bandı değildim, Lucas'ın bile, onu ne kadar seversem seveyim. Özleyeceğimi bildiğim bu güzel şehirden ayrıldıktan sonra aşkın geçeceğine karar verdim.

Şansölye Sharon Armstrong'un ofisine bir son duygusuyla girdim. Ona hayatıma devam edeceğimi, değişim istediğimi söyleyecektim.

"Amara, bana zaman ayırabildiğine çok sevindim." Şansölye Armstrong her zamanki gibi misafirperverdi. Şansölye olan ilk Afro-Amerikan kadındı ve uzun boylu, dengeli, ifade edilmesine gerek olmayan bir otorite havasına sahip, hükmedici bir duruşu vardı. Ofisi de bunu yansıtıyordu: zarif ama gösterişsiz, kitaplar ve ödüllere dolu, hayat boyu zor kazanılmış bir saygıya işaret ediyordu. Masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. "Oturun."

"Teşekkür ederim Şansölye," diye cevap verdim, oturup eteğimi düzeltirken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum.

"İstifa mektubunu aldım," diye başladı hiç vakit kaybetmeden. "ki Amara, hayal kırıklığına uğradım. Bu kurumun paha biçilmez bir parçası oldun ve İletişim Okulu'nu sensiz hayal etmek çok zor."

Bir suçluluk duygusuyla yutkundum. "Bunu takdir ediyorum, Şansölye. Kolay bir karar değildi ama benim için doğru olanın bu olduğunu düşünüyorum."

Şansölye Armstrong düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yeni bir başlangıç yapma ihtiyacını anlıyorum Amara. Ancak yaptığınız işe derinden bağlı biri olduğunuzu da biliyorum. Bu yüzden son kararını vermeden önce sizinle konuşmak istedim."

Kaşlarımı çattım, kararlılığımı rağmen merakım arttı. "Tamam."

"Düşünmeni istediğim bir proje var." Hafifçe öne eğildi, yüz ifadesi ciddiydi. "Bu sadece üniversite için değil, eyalet genelindeki kadınlar için de önemli bir proje. Güney Carolina Kadın Sağlığı Savunuculuk Ağı, özellikle marjinal topluluklarda kadın sağlığı ve beslenmesine odaklanan eğitim programları geliştirmelerine ve iyileştirmelerine yardımcı olmak için bize başvurdu. Amaç, anne ölüm oranlarındaki eşitsizlikleri gidermek ve bu topluluklardaki kadınların daha sağlıklı hamilelikler ve daha iyi genel sağlık sonuçları için ihtiyaç duydukları bilgi ve kaynaklara erişebilmelerini sağlamaktır."

Kalbim küt küt atmaya başladı, heyecanımı bastırmaya çalışmama rağmen heyecanım canlandı. Bu tam da her zaman yapmayı hayal ettiğim türden bir işti - uzmanlığımı insanların hayatlarında bir fark yaratmak için kullanmak.

"Kulağa inanılmaz geliyor Şansölye. Ama bunun için doğru kişi olduğumdan emin değilim. Ben gidiyorum."

Sömestr biter bitmez yola çıkacaktım, böylece Noel'i ve Yeni Yıl arifesini babamla geçirebilecek, sonra da hayatımda ne halt edeceğimi düşünürken onunla kalacaktım.

Rektör Armstrong gülümsedi, gözleri heyecanla parlıyordu. "NYU'nun sizin niteliklerinize sahip birini aradığını biliyorum. Bence böyle bir proje sizi onlar için daha cazip hale getirecektir."

Ayağa kalktım. NYU MU? Dünya standartlarında bir sağlık iletişimi laboratuvarları vardı.

"Sahadaki çalışmalarınız sizi diğerlerinden ayırıyor ve bu proje de tam sizin başarılı olduğunuz türden bir meydan okuma" diye devam etti Şansölye, artık tüm dikkatimi topladığından emin bir şekilde. "Eğer bu işi üstlenmeyi kabul edersen, planladığın gibi yıl sonunda ayrılabilirsin. Ama bu projede sana ihtiyacımız var. Bu hayati önem taşıyor."

"Derslerim ne olacak?"

Şansölye sırtıttı. "Eh, yetenekli Öğretim Asistanlarınız var. Onları çalıştırın. Başyazarlığınızı yapacağınız bu projeden mükemmel bir makale çıkaracağınızı düşünüyorum."

Bir akademisyen olarak, yayınladığınız hakemli makale sayısına göre yaşar ve ölürdünüz. Bu çok çekici bir teklifti.

"Bu savunuculuk grubunu hiç duymadım. Kim yönetiyor?" Zihnim olasılıklarla dolup taşsa da pratik kalmaya çalışarak sordum.

Şansölye Armstrong'un gülümsemesi derinleşti. "Bu yeni bir organizasyon; mevcut iklimi göz önüne alırsak, yeni ortaya çıktılar. Çok iyi finanse ediliyorlar. Savunuculuk ağı, yıllardır WIC ve diğer programlarla çalışan bir arkadaşımız tarafından yönetiliyor."

Kadınlar, Bebekler ve Çocuklar için Özel Ek Beslenme Programı (WIC), düşük gelirli kadınların, bebeklerin ve beslenme riski altında olan beş yaşına kadar olan çocukların sağlığını korumayı amaçlayan federal bir programdı.

"Bana sorduğun için gururum okşandı." Düşüncelerim dönüyor, bu projede nasıl çalışacağıma dair planlar yapmaya başlamıştım bile. "Bu projede benimle birlikte çalışan üniversiteden başkaları da olacak mı?"

"Tüm bilgilere sahip olduğunuzda ekibinizi bir araya getirebileceğinizi düşünüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Müdahale olmadan mı?" Dışarıdan finanse edilen bu tür projeler genellikle böyle yürümez.

"Evet, tabii ki savunuculuk grubunun başkanıyla birlikte çalışmanız gerekiyor ama bu insanlar da kadınlarla sağlıkları hakkında konuşmak konusunda en az sizin kadar tutkulu."

"Senin de çok iyi bildiğin gibi bu inanılmaz bir fırsat." Uzun zamandır ilk kez kendimi mutlu hissederek sııttım.

Kalbim kırıldıysa ne olmuş yani? İş hayatım hâlâ tıkr tıkr işliyordu, değil mi? Şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı. Elimden geldiğince bunun tadını çıkarmalı ve bir daha asla bir erkeği Lucas'ı sevdiğim gibi sevemeyeceğimi, hayatımın aşkını kaybettiğimi söyleyen içimdeki acıyı görmezden gelmeliydim. Benim gibi sıkıcı bir akademisyen için oldukça dramatik şeyler.

"Bu projeyi üniversite adına kabul ettiğinizi duymak beni çok heyecanlandırdı." Öne doğru eğildi ve dirseklerini masanın üzerine koydu. "Sende sevdiğim şey, meydan okumaktan çekinmemen, Amara. Sen bir ihtiyacı gören ve bunu karşılamak için adım atan birisin. Bu projenin sana ihtiyacı var."

Sözleri, her zaman bir amaç, bir fark yaratma ihtiyacı tarafından yönlendirilmiş olan yanımda yankı buldu. Gerçek şu ki, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp Charleston'dan sıvışmak, Lucas'la olan ilişkimin yarattığı karmaşadan kaçmak istemiyordum. Kendi şartlarımla, anlamlı bir şey başarmış olarak gitmek istiyordum. Ve bu proje tam olarak bunu sağlayabilirdi. "Bu bana verdiğin tam bir veda hediyesi." Kalbim Üniversiteden gördüğüm sevgi ve destek için minnettarım. "Planladığım gibi yıl sonuna kadar kalacağım ve bu proje ve gerekirse daha fazlası üzerinde çalışacağım. Uzaktan bir plan yapmak zorunda kalabilirim ama işi bitireceğim."

Şansölye Armstrong başını salladı, gözlerinde memnuniyet vardı. "Teşekkür ederim, Amara."

"Hayır, teşekkür , Şansölye." Ayağa kalktım ve elini sıktım.

Ofisinden çıkarken adımlarımda bir sıçrama vardı. Hemen Basil'i aradım ve ona projeden bahsettim.

"Kulağa harika geliyor. Biliyor musun, UCLA'da senin gibi biri için de yer olabilir" dedi. "Neden bana son CV'ni göndermiyorsun, ben de buraya göndereyim."

Kaliforniya taşınmak için hiç de fena bir yer değil.

*Ama gerçekten Charleston'dan taşınmak istemiyorsun, değil mi Amara?
Bir adamın seni sevdiğin bir yerden ve işten uzaklaştırmasına izin veriyorsun.*

"Bunu yapacağım."

Basil bana, "Hey, biliyorsun, bu projeden sonra fikrini değiştirirsen, üniversite istifa mektubunu yırtıp atmaktan mutluluk duyacaktır," diye hatırlattı.

"Beni kasabadan kovmasına izin veriyormuşum gibi hissediyorum." Basil güldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Bence Lucas muhtemelen seni Charleston'da tutmak için elinden geleni yapmayı planlıyor. Olanlar yüzünden kızgın olduğunu biliyorum ama bu onun hatası değildi."

"Ne zaman bu kadar Lucas hayranı oldun?" Suçladım.

"Burada adil olmaya çalışıyorum, Günişığı. Seni sevdiğimi biliyorsun, o yüzden bunu anlayışla karşıla; sen dünyadaki en bağışlayıcı insan değilsin. Çatışmadan *nefret ediyorsun*, bu yüzden işler zorlaştığında konuşmuyorsun; kaçıyorsun."

Adil bir değerlendirmeydi.

"Lucas ve ben dramdan başka bir şey değiliz."

"İkiniz de birbirinizi seviyorsunuz ve ikiniz de kafanızın içindesiniz. O iyi Covington olmak istiyor ve siz de ona söylemeden nasıl düşündüğünüzü ve hissettiğinizi bilmesini istiyorsunuz."

"Bu kadar mantıklı olmayı bırak," diye homurdandım. "Dersim var. Gitmem gerek."

Telefonu kapattım ama Basil'in sözleri aklımdan çıkmadı, her ne kadar rahatsız edici olsalar da. Saçmalıkları kesip atmanın, içimi görmenin bir yolunu bulmuştu ve kabul etmekten ne kadar nefret etsem de haklıydı. Çok bağışlayıcı biri değildim ve işler zorlaştığında kaçmak gibi bir alışkanlığım vardı. Ama bunu kabul etmek Lucas ve benim içinde bulunduğumuz karmaşayla yüzleşmemi kolaylaştırmıyordu.

Aşk gerçekten yeterli miydi?

Kampüste yürürken, adımlarımdaki önceki sıçrama duraksamaya başladı. Projenin heyecanı hâlâ damarlarımda dolaşıyordu ama alttan alta bir endişe de vardı -Lucas'la ilgili, Charleston'dan ayrılmakla ilgili, doğru şeyi yapıp yapmadığımla ilgili.

Ama sonra Basil'in isteyerek ya da istemeyerek yerleştirdiği başka bir düşünce içeri sızdı: *Ya Lucas'la işim bitmemişse? Ya içten içe bitmesini istemiyorsam?*

Kafamı salladım ve şüphelerimi uzaklaştırmaya çalıştım. Kendime bunun Lucas'la ilgili olmadığını hatırlattım. Bu projeyle ilgiliydi, umutsuzca ihtiyaç duyulan bir eyalette kadın sağlığı konusunda bir fark yaratmakla ilgiliydi. Yine de, bunu kendime ne kadar tekrarlarsam tekrarlayayım, altında yatan gerçeği inkâr edemiyordum: *Gitmek istemiyordum*.

Sınıfımın kapısına ulaştım, Basil'in sözleri zihnimde tekrarlanırken elim kapının kolunda geziniyordu. *İkiniz de birbirinizi seviyorsunuz ve ikiniz de kafanızın içinde kalmışsınız*.

Ahh! Lucas'ı düşünmek istemiyordum. Basil'in söylediklerini düşünmek istemiyordum.

Derin bir nefes aldım, kapıyı açtım ve sınıfa girdim. Öğrencilerim zaten oradaydı, kendi aralarında sohbet ediyorlardı, sesleri arka planda rahatlatıcı bir uğultuydu. Bir an hareketsiz durdum, her şeyin normalliğinin üzerimden geçmesine izin verdim, beni toprakladı.

Odanın önüne doğru yürüyüp çantamı yere bırakırken bir karar verdim. Lucas'ın beni şehirden kaçırmasına izin vermeyecektim ama kendimi de *ondan* kaçırmayacaktım. *Bizden*. Konuşmamız gereken şeyler vardı, söylenmesi gereken şeyler ve eğer Charleston'da kalacaksam bu konuşmaları yapmayı ikimize de borçluydum.

Ama bugün değil. Hazır değildim. Hazır olup olamayacağımı da bilmiyordum.

Kızım, çok korkaksın!

Bu içsel eleştiri üzerine öğrencilerimin dikkatini çekmek için ellerimi birbirine vurdum. "Pekala, Sağlık İnanç Modeline göre bir bireyin algılarını değiştirebilecek üç ana yapıyı bana kim söyleyebilir?"

Bölüm 22

LUCaS

B Asil, Amara'nın üzerinde çalışmaya karşı koyamayacağını bildiği bir projeye fon sağlama fikrini ortaya atmıştı. Bundan sonra geriye sadece büyükannenin eski bir dostu olan Şansölye'yi arayıp

Her şeyi.

Büyükannemin yılın başlarında kurduğu Güney Carolina Kadın Sağlığı Savunuculuk Ağı'nın sponsoru olan benimle vakit geçirmesi için Amara'yı manipüle ettiğime şüphe yoktu. Şansölye'nin ve aynı fikirde olan diğerlerinin desteğiyle, Büyükanne ayağa kalkmıştı ve kadın sağlığı iletişimi girişiminin ağın desteklediği bir proje olmasından çok memnundu. Hedef, araştırmanın önümüzdeki üç ay içinde tamamlanması ve Charleston Koleji'nin nasıl ilerleneceğine dair bir tavsiyede bulunmasıydı. Eğer Amara'yı şehirde tutmayı başarabilirsem, sadece araştırmayı değil, aynı zamanda projenin uygulanmasını da *ona* yaptıracaktık. Şansölye bu fikri çok beğenmişti; araştırmanın ötesine geçip öğrendiklerimizi eyaletimizdeki kadın ve kız çocuklarına yardım etmek için kullanacaktık.

Jax bana Kath'e çok fazla hareket alanı bıraktığımı ve bu fiyaskonun benim yüzümden olduğunu söylemişti. Bunu anladım. Bunu kabul ettim. Ama Kath ve ben birlikte büyüdük ve dürüst olmak gerekirse, galada yaptığı numarayı yapacağını düşünmemiştim.

Daha da kötüsü, Kath ile evlenmem için acımasızca uğraşan babası ve annemdi. Örnek olarak benim evime gelip

başımın etini yemek ve beni tehdit etmek için.

İşten geç çıktım, boş ve kimsesiz konağıma gelmek istemiyordum. İçeri girerken keşke bir yerde durup yemek yeseydim diye düşündüm. Hayat benim için monotonlaşmıştı. Çok çalışıyordum çünkü yapacak başka ne vardı ki? Mümkün olduğunca az evdeydim. Amara her şeyini yanında götürmüştü. Sanat eserlerini, yatak odasındaki eşyalarını, mutfak eşyalarını, hepsini özlemiştim. Hizmetçi her şeyi tertemiz tutuyor ve hatta her hafta taze çiçekler getiriyordu ama aynı şey değildi. Eve geldiğimde sıcak yemek kokuları yoktu. Beni gördüğünde kahkahalar . Beni bekleyen sarılmalar ve öpücükler yoktu. Üzgün bir köpek yavrusuydum.

Eve genellikle ondan sonra gelirdim ama bazı eşlerin yaptığı gibi bu konuda hiç sızlanmazdı. Hem erkek hem de kadın meslektaşlarım ve arkadaşlarım sık sık eşlerinin kendilerinin işkolik olduğunu düşündüklerinden bahsederlerdi. Her iki kişinin de uzun saatler çalıştığı çiftlerde, kimin işinin öncelikli olduğu konusunda sık sık tartışmalar yaşanırdı; bu gerginlik çocuk sahibi olduklarında daha da artardı.

Bu tartışmaların hiçbirini yapmamıştık. Kabul, çocuğumuz yoktu ama Amara'nın işi benim için en az benimki kadar önemliydi, ne kadar para kazandığımızdan bağımsız olarak.

Kanepeye çöktüm ve eskiden sanat eserleriyle kaplı olan ama artık pek bir şey kalmamış olan duvarlara baktım. Amara tüm renkleri yanında götürmüştü ve ben de kendi sanat eserlerimden hiçbirini çıplak duvarlara koymaya zahmet etmemiştim. Umurumda olacak kadar evde değildim.

Ev mi? Hayır, burası ev değildi. Amara gittiğinden beri uyuyacak bir yer haline gelmişti. Ona karşı ne hissettiğimi anlamayacak kadar nasıl aptal olabilirdim? Ondan yanıma taşınmasını istedim ve bu kesinlikle onu sevdiğimi göstermeliydi. Bunun yerine, annem Kath'in tekrar bekar olduğunu ve benimle birlikte olmak istediğini söylediğinde egomun ve gururumun beni ele geçirmesine izin verdim. En kötüsü de tüm bunlardan sonra Kath ile aramızın kötü olduğunu biliyor olmamdı. Çocukken bu zehirli durumdan kurtulabilirdik ama yetişkinler olarak bu, kimsenin tahammül edemeyeceği kadar büyük bir dramdı.

Kath'in neden benimle birlikte olmak istediğini anlamıyordum. Ona ve beni sevdiğini söyleyip durdu. Ona inanmamıştım.

Muhtemelen beni Mercer için terk ederek altın çocuk statüsünü mahvettikten sonra babasının gözüne tekrar girmek istiyordu.

Flynn hiçbir zaman Hugh'un veliahtı olmadı çünkü çok zeki değildi. Ona LPC'de yeterince iyi maaş veren bir pozisyon vermiştik, özellikle de

Kız kardeşimle evliydi. Bu bir satış göreviydi ve az çok iyi bir iş çıkardı. Müşterilere şarap içirip yemek yedirmeyi seviyordu ve zarar vermiyordu, ondan tek istediğim de buydu. Kath inanılmaz şeyler yapacak olan kişiydi ve öyle de oldu. Milyonlarca dolarlık bir şirket olan LPC'nin CFO'su ve üst düzey yöneticisiydi. Ama Hugh daha fazlasını istiyordu. Benimle evlenmesini istiyordu.

Kapı zili çaldı ve kapıya doğru hantalca yürürken iç çektim. Gelenlerin annem ve Hugh olduğunu görünce evde yokmuşum gibi davranmak istedim. Onları içeri almak için isteksizce kapımı açtım.

Annem yanağımdan öptü, beni selamladı ve beni ite kaka konağa soktu.

Hugh ile el sıkışıp kenara çekildim, kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar bitkin hissediyordum. Tam da Amara'yla ilerleme kaydettiğimi düşündüğüm anda - seks yaptığımız değil, gerçi bu muhteşem bir şeydi ama - nihayet benimle *konuşmaya* başlamıştı - her şey başa dönmüştü. Kath'in onu aşağılamasına izin verdiğim için beni suçluyordu. Ben de kendimi suçluyordum.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordum. Hugh ve annemin varlığını rahatsız edici buluyor olabilirdim ama yine de iyi bir Güneyli çocuktum.

Geldiler ve ben de Hugh ile kendime birer parmak viski, anneme de bir bardak Porto şarabı koydum. Görünüşe göre bazı arkadaşlarıyla akşam yemeği yemişler ve benimle konuşmak için uğramaya karar vermişlerdi.

Viskimi içtim ve bekledim. Hiç sükim kalmamıştı ve aynı eski şarkıyı ve dansı yapacaklarsa ikisini de evimden atmaya hazırdım, Güney misafirperverliği lanet olsun.

Hugh, "Oğlum, Kath ile ilişkinizi üniversitenin yardım gecesinde kamuoyuna açıkladığınızı duyduğuma çok sevindim," diye söze başladı.

"Kath, o zaman da onaylamadığım ve şimdi de onaylamadığım bir duyuru yaptı," diye açıkça ifade ettim.

"Ama şimdi herkes bir ilişkiniz olduğunu düşünüyor," dedi annem hoşgörüyle gülümseyerek. "Bu çok güzel, değil mi?"

İçimi çektim. "Hayır anne, bu güzel bir şey değil, bir şey."

"Lucas Jonathan Covington, sözlerine dikkat et," diye sanki on yaşındaymışım gibi beni azarladı.

"Sanırım dil konusunda endişelenmeyi geride bıraktık, anne," dedim. "Hugh, sana karşı açtım. Kath'e karşı da açtım. Benden bu kadar. Ortada bir ilişki yok. Ne nişan ne de düğün olacak. Kath ve ben

Bitti. Bunu senin için kaydedebilirim ve benimle bu konuşmayı yapmak istediğin zaman dinleyebilirsin, böylece zamanımızı boşa harcamamış oluruz."

Hugh'nun yüzü kıpkırmızı oldu. Kızgındı. Ben de öyleydim ve gidip kendini becerebilirdi. Herkesin çocuklarını kendi boktan şartlarına göre yaşatmaya çalışmasından çok yorulmuştum. Eskiden bunun benim görevim, yükümlülüğüm olduğunu düşünürdüm.

-Herkesin benden beklediği şey. Ama sevmediğim biriyle evlenmek geçemeyeceğim bir çizgiydi.

Hugh, "Evlat, sana söyledim, eğer bu işi batırırsan, hayatını mahvederim," diye homurdandı.

Anneme baktım, o da oğlunu tehdit eden ve küfürler savuran Hugh'a başıyla onay verdi. Annemin kimin tarafında olduğu belliydi.

"Kendini özgür hisset, Hugh."

Hugh bana ters ters baktı. "Yönetim kurulu üzerinde etkim var. Seni CEO'luk görevinden alacağım."

"Keyfine bak." Sonra ayağa kalktım. "Eğer konuşmak istediğiniz buysa, sizi kapıya kadar geçireyim."

"Kaba olma Lucas," diye azarladı annem.

"Hayır anne, evlenmeyeceğim. Sevmediğim bir kadınla, beni arkadaşım için terk eden bir kadınla -kesinlikle güvenmediğim ve hatta sevmediğim bir kadınla- evlenmek istemediğim için ikiniz de evime geliyorsunuz, işimi ve şirketteki pozisyonumu tehdit ediyorsunuz, *bu* kabalıktır." Hugh'nun gözlerinin içine baktım. "Benimle uğraşmak mı istiyorsun, Hugh? Devam et ve kimin kazanacağını gör."

"İşini kaybedeceksin, evlat."

Hugh'un kendini koruma duygusu olmadığı açıktı. Sahip olduğundan daha fazla nüfuza sahip olduğunu düşünen, kendini beğenmiş zengin beyaz adamlardan biriydi.

"Umurumda değil," diye bilgilendirdim onu. Hiçbir şey için endişelenmeden birkaç ömür boyu yaşayacak kadar param vardı. "Aslında, o nankör işi başkasına yaptır. Eminim yönetim kurulu beni görevlerimden azat ettiğin için sana teşekkür edecektir."

Yönetim kurulunun LPC'de önemli bir mali çıkarı vardı ve şirkete bu kadar refah getiren ve yatırımlarını önemli ölçüde artıran CEO'yu kaybetmek istemelerine imkân yoktu. Hugh beni tehdit edebileceğini düşündüğü bir hayal dünyasında yaşıyordu.

Annem ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Elini yanağıma koydu. "Lucas, tatlım."

Dokunuşundan uzaklaştım. "Anne, beni dikkatle dinlemeni istiyorum. İlişkilerim seni ilgilendirmez. Covington ailesinin işi *değil*. Bir daha hayatıma karışma."

Nefes nefese kaldı ve şok olduğunu biliyordum. Annemle hiç bu şekilde konuşmamıştım. Ben kibar bir evlattım, herkesi mutlu eden düşünceli biriydim. Bu bana ne kazandırmıştı? Uyuyabilmek için geceleri içen ve sevdiği ve kaybettiği kadını düşünemeyecek kadar yorgun olabilmek için bütün gün çalışan mutsuz bir orospu çocuğuydum.

"İkiniz de gitmelisiniz." Oturma odasından çıkıp ön kapıya doğru yürüdüm.

Hugh ve annem takip etti.

Hugh kızgındı. Annem incinmiş, gözyaşlarını siliyordu. Onu incitmekten nefret ediyordum, hatta herkesi incitmekten nefret ediyordum ama annemi ve kız kardeşimi korurken Amara'nın defalarca acı çekmesine neden olmuşum. Erkek gibi davranmalı ve kötü bir davranış gördüğümde bunu mazur göstermemeliydim.

Annem evden çıktı ama Hugh kapının eşiğinde bekledi. Daha yakına eğildi. "Benden daha iyi olduğunu düşünme. Seni yok *edeceğim*."

"Hani filmlerde ateş etmek istiyorsan ateş , konuşma derler ya? Eğer beni yok etmek istiyorsan, durma yap; yeter ki bu konuda konuşma." Köşeli şahin burnuna yumruk atmamak için ellerimi ceplerime soktum. "Bu arada Kath, profesyonel çizgiyi bir milimetre bile aşarsa, cinsel taciz ve uygunsuz davranış gerekçesiyle onu kovacağımı bilsin."

Hugh'un cevabını beklemedim. Kapıyı suratına kapattım. Ağır maun kapının onu bayılmasına yetecek kadar yakın olmaması çok kötüydü.

Koltuğa geri oturdum ve LPC Genel Danışmanı Gene Lombardi'yi aradım.

"Hapiste misin?"

Güldüm. "Hayır. Üzgünüm, geç olduğunu biliyorum." "Ne oldu?"

"Hugh beni CEO'luktan aldırmaq için çok gürültü çıkarıyor."

"Hugh rüya görüyor. Eğer hapse girersen yönetim kurulu üyeleri seni oylayabilir. -Ve sen ölürsen biri yönetimi devralabilir ama bunun dışında, Rena ve senin aranda, oy payın kimsenin seninle uğraşmayacağı kadar yüksek."

"Teşekkürler, Gene."

"Hugh neden bu kadar sert ?"

İçimi çektim ama bir şey söylemedim.

"Mercer tarafından terk edildiği için Kath'in peşinden koşmadığınız için üzgün mü?"

Sustum. "Bana onu terk ettiğini çünkü bir ilişkisi olduğunu söyledi."

"Hayır, dostum. Onu terk etti çünkü bunu öğrendi... *gerçekten* bilmiyor musun?" Gene'in sesi bundan rahatsız olmuş gibiydi.

"Hayır."

"Sanırım Mercer'la hiç konuşmadığınız için konuşmazsınız. *o zamandan beri.*"

Mercer geçmişte bana ulaşmaya çalışmıştı ama ben onu geri çevirmiştim. Kız arkadaşımı çalmıştı ve ben çok kızmıştım. Şimdi belki de ona sevdiği Küba puolarından gönderip teşekkür etmeliydim.

"Doğru tahmin ediyorsun," dedim.

"Siz Kath ile sarhoşken tek gecelik bir ilişki yaşadıklarını biliyorsun." Bilmiyordum ama konuşmaya devam etmesine izin verdim. "Hamile kaldı."

Nefes almayı bıraktım.

"Senin olmadığını biliyordu çünkü hep takım elbise giyyordun. Bu kadar çok şey bildiğim için özür dilerim. Mercer ve benim yakın olduğumuzu biliyorsun."

Hiçbir şey söyleyemedim. Çok şaşırmıştım.

"Birlikte oldular ve kadın düşük yaptı. Ama adam bir yıl kadar önce kadının kürtaj yaptırdığını öğrendi. Aldırmak zorunda kaldığını çünkü bebeğin ondan mı yoksa senden mi olduğunu bilmediğini söyledi."

Mide bulantısı içime doldu.

"Mercer öğrendiğinde çılgına döndü. İşte o zaman bir düğün olmayacağına karar verdi. Taşındı ve görüşmeye başladı-"

"Bir yıldan uzun süredir mi ayrıydılar?"

"Şey, danışmana gidiyorlardı. Ama sonra Lola'ya aşık oldu. Nişanlı ve bebekleri doğduktan sonra evlenmeyi planlıyorlar."

"Başka bir kadını mı hamile bıraktı?" Homurdandım.

Gene güldü. "Evet."

"Sence Hugh biliyor mudur?"

"Bundan şüpheliyim. Mercer'i kızıyla evlendirdi, av tüfeği falan."

"Kulağa tam bir karmaşa gibi geliyor." Koltuğa yaslandım. Kath hayatını berbat etmişti ve beni çıkış yolu olarak görüyordu. "Beni daha başarılı olduğu için terk ettiğini sanıyordum."

"Tabii ki yaptı."

Kıkırdadım. "Söylediğin için teşekkürler."

"Ben sadece... Amara'yla ayrıldığınızdan beri son aylarda seni görüyorum ve iyi görünmüyorsun Lucas." Gene uzun bir süre sessiz kalmış gibiydi. "Bak, bu beni ilgilendirmez ama Kath'le üniversitede birlikte olduğunuzu açıkladığında, onunla Mercer arasında neler geçtiğini bilmiyorsan bilmen gerektiğini düşündüm. Bilip bilmediğinden emin değildim. Belki Kath sana söylemiştir diye düşündüm."

"Ben bir bok duyurmadım. Kath yaptı."

"Evet, ama sanki *ikiniz* de öyle hissettiniz."

Amara'nın taşaklarımı boğazıma kadar tekmelemek istemesine şaşmamalı. "Beni pusuya düşürdü."

Gene, "Eğer durum buysa, sanırım uygunsuz davranışları nedeniyle ondan kurtulmak için gerekçeleriniz olabilir," diye beni bilgilendirdi. "Eğer gitmesini istiyorsanız ona cömert bir tazminat da verebiliriz."

"O noktaya gelebilir." Gene iyi bir avukat ve arkadaşı ve çok da zekiydi çünkü çay yapraklarını çok iyi okuyabiliyordu.

"Yasal olarak güvence altına alındığımızdan emin olacağım."

"Teşekkürler, Gene."

Kapattım ve telefonuma baktım. Hayatımı bu şekilde yaşamak istemiyordum. Amara'yla yaşadığım hayatı geri istiyordum - huzurlu, rahat olanını - alaycı bir şekilde yeterince *tüketici* olmadığını düşündüğüm hayatı. Sevgi ve şefkat istiyordum. Rahatlık istiyordum. Bebeklerim ve bir ailem olsun istiyordum... Amara'yla.

Bölüm 23

AMara

Tadın Savunuculuk Ağı'nın ofisi, Charleston'ın görkemli tarihi evlerinden birinde, Meeting Street'in hemen dışında yer alıyordu. Dış cephesi beyaz sütunlar, koyu renk panjurlu uzun pencereler ve yemyeşil eğrelti otları ve esintide usulca gıcırdayan sallanan sandalyelerle kaplı geniş bir sundurma gibi tarihle dolu bir şehirden bekleyebileceğiniz her şey vardı. Ancak ön kapıdan içeri adımımı atar atmaz, iç mekânın eski dünyanın cazibesinin sona erdiği ve modern amacın başladığı yer olduğu açıktı.

Fuaye, cilalı parke zeminler ile aydınlık ve havadar alanların bir karışımıydı. Duvarlar yerel sanat eserleri ve aktivizm ve değişim anlarını yakalayan siyah-beyaz fotoğraflarla süslenmiş, hepsi de evin orijinal mimarisiyle güzel bir tezat oluşturan şık, minimalist tasarımlarla çerçevelenmişti.

Bir resepsiyon görevlisi tarafından karşılandım ve beni koridordan geçirerek Savunuculuk Ağı Başkanı Jill Trotter'ın ofisine yönlendirdi. Ofisi koridorun sonundaydı ve oraya ulaştığımda kapı hafif aralıktı. Kapıyı hafifçe çaldım ve içeriden bir ses "İçeri gel!" diye seslendi.

İçeri girdiğimde Jill'i yemyeşil bir avlu bahçesine bakan geniş bir cumbanın yanında durmuş telefonunu kontrol ederken buldum. Kırklı yaşlarının ortasında, sıcak kahverengi tenli, kısa kesilmiş saçları olan zarif bir kadındı.

Beni hemen rahatlatan sessiz bir otorite. Gıcır gıcır beyaz bir bluz ve özel dikim bir pantolon giymiş, sade bir inci dizisiyle görünümünü tamamlamıştı.

Telefonunu yere bıraktı ve bana yaklaşıp elini uzattı. "Amara," diye selamladı beni gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle. Aksanı güneyliydi ama Doğu'daki büyük şehirlerde okuduğu ya da çalıştığı yıllardan kalma bir Yankee dokunuşu da vardı.

El sıkıştık ve bir sandalyeyi işaret etti. "Bize katılabildiğinize çok sevindim. Lütfen rahatınıza bakın."

"Teşekkür ederim Bayan Trotter," diye cevap verdim ve masasının karşısındaki rahat koltuklardan birine yerleştim.

"Bana Jill de," dedi ve masanın arkasındaki koltuğuna yerleşirken resmiyeti elinin tersiyle itti. Güzel bir parçaydı - sevgiyle restore edilmiş, ahşabı derin, sıcak bir parıltıyla cilalanmış bir antika. Kâğıtlar bir köşeye düzgünce yığılmıştı ve şık bir dizüstü bilgisayar önünde açık duruyordu. Bilgisayarı kapatıp kenara itti ve tüm dikkatini bana verdi.

"Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum," diye devam etti. "Çalışmalarınız hakkında harika şeyler duydum ve projemizin parçası olacağınız için çok heyecanlıyım."

"Aynı şekilde. Güney Carolina'da WIC ile harika işler yaptınız. Bu projede yer almaktan onur duyuyorum." Heyecandan uçuyordum. "Gerçek bir fark yaratmak için inanılmaz bir fırsat gibi görünüyor."

"Öyle olduğuna inanıyoruz," diye kabul etti Jill, yüz ifadesi artık ciddiye. "Kâr amacı gütmeyen savunuculuk faaliyetlerimize başladığımızdan bu yana bir yıldır Kadın Sağlığı ve Beslenme Girişimi'ni tartışıyoruz. Anne sağlığı konusunda, özellikle de marjinalleşmiş topluluklarda çok fazla eşitsizlik gördük ve bunları doğrudan ele almamızın zamanı geldi. Sağlık iletişimi alanındaki uzmanlığınız, bu bilgilere en çok ihtiyaç duyan kadınlara erişilebilir ve eyleme geçirilebilir bir şekilde ulaşmamıza yardımcı olma konusunda çok önemli olacak."

Başımı salladım, derin bir amaç duygusu hissettim. "Yardım etmek için elimden geleni yapmaya hazırım."

"Güzel." Jill sandalyesinde hafifçe arkasına yaslandı. "Bu proje için güçlü bir ekip kuracağınızdan eminim. Bugün sponsorlarımız da dahil olmak üzere bazı kilit oyuncularla tanışacaksınız. Elimizdeki kaynakların yanı sıra başarmaya çalıştığımız şeyin kapsamını anlamanız da önemli."

"Sponsorlar kim?" Merakımı uyandırmış olsa da ses tonumu nötr tutmaya çalışarak sordum.

"Birkaç tane var-"

O sırada telefonu çaldı ve açıp konuştu. "Evet, evet. Orada olacağız. Teşekkürler tatlım."

Ayağa kalkarak özel toplantımızın bittiğini işaret etti. "Konferans odasına gidelim. Diğerleri bekliyor."

Onu koridorda takip ettim. Rektör, elbette Jill ile birlikte çalışacağımdan ve aynı zamanda bu projeye fon sağlayan ana sponsorlarla da çalışacağımdan bahsetmişti. Akademide her zaman kaynak bulmak için çabalandık, bu nedenle bir proje için finansmanı güvence altına almak rahatlatıcıydı.

Jill ve ben konferans salonuna girdiğimizde tüm gözler bize çevrildi. Masa zaten bir dizi insanla doluydu - bazılarını tanıyordum.

Rena Covington masanın başında oturuyordu. Onun yanında Lucas oturuyordu ve ben içeri girer girmez bakışları benimkilere kilitlendi. Onu görünce kalbim huzursuzca çarptı ama bu hissi çabucak bir kenara ittim.

Covington ailesi sponsorlardan biriydi! Bilmem gerekirdi. "Amara, seni tekrar görmek harika, sevgilim." Rena'nın sesi sıcaktı ama Sanki hep bu odada, bu masada olacağımı bekliyormuş gibi emrediyordu. *Hiç şüphe yok!*

Konferans salonunun ortasında koyu renk ahşaptan cilalı bir masa bulunuyordu ve etrafı rahat, yüksek arkalıklı sandalyelerle çevriliydi. Ağır perdelerle çerçevelenmiş büyük pencereler odayı doğal ışıkla doldururken, soyut sanat eserleri mekana çağdaş bir dokunuş kattı.

Lucas'ın karşısındaki koltuğa oturdum ve gözlerini sürekli üzerimde hissettim. Bakışlarına karşılık vermemeye çalıştım, onun yerine odadaki diğer insanlara odaklandım.

Tanışmalar yapıldı.

Lucas'ın yanında, kariyerini yetersiz hizmet alan topluluklarda anne sağlığı sonuçlarını iyileştirmeye adanmış önde gelen bir halk sağlığı uzmanı olan Dr. Caroline Brooks vardı. Dr. Brooks'un karşısında ise iyi giyimli, rahat tavırlı bir adam oturuyordu. Kendisi, sağlık girişimleri konusunda eyalet yasa koyucularıyla yakın işbirliği içinde çalışan bir politika danışmanı olan Maury Tipton olarak tanıtıldı. Bir politika uzmanı!

Jill masanın diğer ucunda, Rena'nın karşısındaki yerine oturdu. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye söze başladı, ses tonu profesyoneldi ama aciliyet duygusuyla doluydu. "Bu proje sadece başka bir girişim değil. Anne sağlığı alanında göz ardı edilen eşitsizliklerin giderilmesi için gerekli bir adımdır.

çok uzun zamandır. Gerçek bir fark yaratacak uzmanlığa, kaynaklara ve azme sahibiz ve bu ekiple bunu başarabileceğimizden eminim."

Rena'ya baktı, o da bunu konuşmak için bir işaret olarak algıladı. "Çoğunuzun bildiği gibi, bu benim kalbime yakın bir konu. Güney Carolina, özellikle beyaz olmayan ve kırsal bölgelerdeki kadınlar arasında, ülkedeki en yüksek anne ölüm oranlarından bazılarına sahip. Bu nedenle ailemin vakfını bu işe dahil ettim ve bu amaca olan bağlılığımızı paylaşan ortaklardan ek fon sağladım."

Boğazımı temizledim. "Bu projenin nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsunuz? Bu basit bir iletişim çabası mı? Yoksa bir araştırma girişimi mi?"

Lucas hafifçe öne eğildi, araya girerken bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Amara, senin rolün çok önemli. Araştırmaya liderlik etmene, iletişimdeki temel boşlukları belirlemene ve ardından bu bilgiye en çok ihtiyaç duyan kadınlarda yankı uyandıracak iletişim stratejileri geliştirmene ihtiyacımız var. Bu sadece broşür dağıtmakla ilgili değil, kadınları sağlıkları hakkında bilinçli kararlar vermeleri için ihtiyaç duydukları bilgilerle güçlendirmekle ilgili."

Her şeye rağmen ona karşı bir saygı hissettim. Aramızdaki sorunlar ne olursa olsun, bu projeye inandığı açıktı. Bunu konuşma şeklinden, gözlerinin yoğunluğundan anlayabiliyordum. Sadece hareketleri yapmıyordu.

-Bir fark yaratmak için gerçekten yatırım yapmıştı.

Lucas ne yapmaya çalışıyor? Bu onun için başka bir ego olayı mı? Kath'i kaybetti ve onu geri istedi; sonra, ona sahip olunca, artık onu istemedi. Şimdi de beni kaybettiğine göre, ne yapmak istiyor?

Derin bir nefes aldım, kendimi toprakladım. "Bu ekibin bir parçası olmaktan onur duyuyorum. İhtiyacımız olan bilgileri ortaya çıkarmak için güçlü bir araştırma stratejisi oluşturduğumuzdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, böylece güçlü bir şekilde eğilebiliriz."

Çoğu zaman bu tür projeler ve girişimler araştırma yapmaya zaman ayırmadan doğrudan güzel broşürler ve mesajlar hazırlamaya girişiyor. Burada durumun böyle olmadığını görmek beni mutlu etti.

Dr. Brooks gülümsedi. "Dr. Gantz sizden övgüyle bahsediyor ve Rektör de araştırmaya yardımcı olacak bazı yetenekli Öğretim Asistanlarınız olduğundan bahsetti. Bununla birlikte, özellikle odak grupları veya nitel araştırma yapmayı planlıyorsanız, ben de desteğimi sunmak isterim."

Bu takımı gittikçe daha çok sevdim.

"Bence ortaya koyacağımız strateji hem niceliksel hem de niteliksel tedbirleri içerecektir."

Maury Tipton, "Anketleriniz konusunda size yardımcı olabilirim," diye teklifte bulundu. "Bir politika danışmanı olarak hayatımı bu tür şeylere gömülerek geçiriyorum."

Minnetle gülümsedim. "Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak. Ne tür bir zaman çizelgesi düşünüyoruz?"

Lucas bir dosyayı bana doğru itti. "İşte özet. Araştırmayı Noel'e kadar tamamlamayı ve analizleri ilkbaharın başında sunmayı ."

Alt dudağımı çiğnedim.

"Bu bir sorun mu?" Rena sordu.

Başımı salladım. Araştırma bittiğinde, babamın New York'taki evinde analiz yapabilirdim. Böylece oturup üzölmek yerine yapacak bir şeyim olurdu. Bu gerçekten işe yarayabilirdi.

"Daha sonra ekip olarak nasıl ilerleyeceğimize karar vereceğiz," dedi Jill bana. "Amara, müsait olup olmamana bağılı olarak, elbette senin de uygulamaya liderlik etmeni çok isteriz."

Boğazımı temizledim, Lucas'a bakmaktan kaçındım ve onun yerine Jill'e döndüm. "Aralık ayında Charleston'dan ayrılacağım için bunun mümkün olacağını sanmıyorum. New York'ta kalan işi tamamlayıp bulguları ve önerileri sunabilirim ama programı uygulayacak başka birini bulmanız gerekecek."

Jill içini çekti. "Şansölye de öyle dedi ama...."

Rena kararlı bir şekilde, "Yarımdan itibaren sorun çıkarmayalım," dedi, "Jill'in bize proje özetini anlatmasını istiyorum, böylece hepimiz aynı sayfada oluruz."

Lucas'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama kalbim hızla çarpmasına rağmen bunu görmezden geldim. Ve kadınlık organlarımın ağzı sulanıyordu. Vajinamın ciddi bir konuşmaya ihtiyacı vardı.

Lucas ve ben bittik! Bir iki gecelik ilişki için New York'ta seksi ve ateşli birini bulacağım. Dayan biraz, seni aptal amcık!

Vajinam bu ifademden etkilenmemişti ve gözlerim gizlice Lucas'ı sanki gezegendeki en lezzetli yemek oymuş ve ben günlerdir bir şey yememişim gibi açlıkla izliyordu.

Onunla bu kadar yakın çalışmanın zor olacağı açıktı ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye kararlıyım.

İyi şanslar, dedi vajinam kendini beğenmiş bir şekilde.

Cinsel organımla bir konuşma yapıyordum. Aklımı kaybediyordum.

Toplantı, masanın etrafındaki her bir kişinin uzmanlık ve fikirleriyle katkıda bulunmasıyla devam etti. Bu muazzam zorluğun üstesinden gelmek için bir plan zihnimde şekillenmeye başlarken dikkatle dinledim ve notlar aldım.

Toplantı sona ererken Jill sonraki adımlarımızı özetledi. Takvimlerimizde sonraki toplantıları ve toparlandık.

Lucas bana yetiştiğinde arabama doğru yürüyordum.

"Amara, konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Tereddüt ettim, kaçma içgüdüm bundan sonsuza kadar kaçamayacağımı bilmemle çelişiyordu. Basil haklıydı. Rahatsız edici durumlardan hoşlanmıyordum ve onlarla yüzleşmek yerine kaçıyordum. Bu bana Lucas'la ya da gelecekte, beni nereye götürürse götürsün, iyi hizmet etmeyecekti.

"Tamam," .

Bir an şaşırmış gibi göründü ve sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Savannah's köşeyi dönünce. Oraya yürüyebiliriz."

Bölüm 24

LUCaS

Savannah's, Broad Caddesi üzerinde küçük bir kafeydi. Tuğla dış cephesi yıpranmış ama çekiciydi, üzerinde elle boyanmış bir tabela vardı. Kapıda sadece Savannah's yazıyordu.

İçeride, taze demlenmiş kahvenin kokusu, hamur işlerinin kokusu ve her masadaki mumlardan gelen hafif vanilya kokusuyla karışarak havada asılı duruyordu.

Amara ve ben çıkarken buraya gelirdik ama uzun zamandır gelmemiştik. Muhtemelen altı ay önce ayrıldığımızdan beri, ki bu hayatımın en zor zamanlarından biriydi. Bir daha asla birlikte olamayacağımızı, hatalarımı düzeltemeyeceğimi düşünmek beni zayıflatıyordu. Bu kadını seviyordum - bunu daha önce hiç sahip olmadığım bir kesinlikle biliyordum. Muhtemelen onu başından beri seviyordum ama bunu kabul etmek ya da itiraf etmek istememiştim çünkü Amara'yla birlikte olmanın ailede kargaşaya yol açacağını biliyordum. Annem Amara'nın uyum sağlayamadığını söyleyip duruyordu ve sağlamadı da. *Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.*

Pişmanlık oyunu oynayabilirdim, keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim diyebilirdim ama bu kadını bana geri getirmeyecekti. Benim güzel, harika kadını, diye düşündüm onu izlerken. Pencere kenarında bir köşeye yerleşmiştik, dışarıdan gelen ışık Amara'nın saçlarındaki koyu kumral rengi vurgulamaya yetecek kadar içeri süzülüyordu. O günden beri beni büyülüyordu.

Onu ilk kez gördüğümde, onu tanımamamın mümkün olmadığını anlamıştım.

Muhteşem hayatımı nasıl böyle mahvedebildim?

Burası sessizdi, sadece birkaç müşteri etrafa dağılmıştı ve konuşmaları arka planda yumuşak bir mırıltı halindeydi. İhtiyacımız olan şey tam da buydu - iş baskısından uzak, samimi bir yer.

Amara da benim gibi sade kahve sipariş etti ve garson gittiğinde bir an sessizlik oldu. Aramızda her iki tarafa da gidebilecekmiş gibi bir gerilim vardı. Ama sonra Amara, her zaman dengemi bozmayı başaran o keskin, alaycı gülümsemesiyle bunu bozdu.

"Planın nedir? Şimdi de kahveyle mi özür dileyeceksin? Çünkü sana söylemek zorundayım, bunu düzeltmek için bir kafeinden daha fazlası gerekecek."

Dudaklarımı çekiştiren sırtışıma kontrol edemedim. "Şey, bir kruvasan vermeyi teklif edecektim ama zorluk çıkaracaksan..."

Gözlerini devirdi, parmakları seramik kupanın kenarında gezindi. "Ben zor biri *değilim*, asla."

"Elbette *Tesoro*," diyerek öne doğru eğildim ve onun ses tonuna uydum. "Sen her zaman bir zevk ve zevk oldun."

Bana baktı ve bir an için aramızdaki şakalaşma yerini daha ciddi bir tona bıraktı. Gözlerinde bir yumuşaklık ve kırılganlık titreşimi yakaladım, sonra bunu alaycı bir gülümsemeyle çabucak maskeleydi.

"Yağcılıkla benimle hiçbir yere varamazsın Covington," diye takıldı, ama sesindeki sertlik yumuşamıştı. "Bu yoldan daha önce de geçtik, hatırladın mı?"

"Seviyorum." İlk seferinde olduğu gibi bugün de beni büyüleyen o güzel mavi-gri gözlerine baktım. "Ben her şeyi mahvetmeden önce birlikte ne kadar iyi olduğumuzu da hatırlıyorum."

Hemen cevap vermedi. Bunun yerine kahvesinden yavaşça bir yudum aldı ve bakışları pencerenin dışındaki sokağa kaydı. "Bir aptallar cennetinde yaşıyorduk, sorunlarımızı görmezden geliyor ve her şey yolunda olmadığı halde yolundaymış gibi davranıyorduk."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Sözleri beni paramparça etmişti. Titreyen ellerime yapacak bir şey vermek için kahve fincanını aldım.

Yüzünü bana döndü ve gözyaşlarının süzüldüğünü gördüm. "Sadece ikimiz varken birlikte çok iyiydik," diye itiraf etti sonunda, sesinde bir

Kalbimi sızlatan bir hüznün. "Ama sonra dünya geldi ve... Ne olduğunu bile bilmiyorum, Lucas."

Kahvemi yere bıraktım. "Seni incittim; olan bu. Kendimi anlamam, seni sevdiğimi ve hayatımı seninle geçirmek istediğimi bilmem çok uzun sürdü."

"Peki Kath?"

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Lanet olsun, Amara! Ona karşı çocukken hissettiklerimin aynısını hissettiğimi düşünmek şüphesiz hayatımda yaptığım en büyük hataydı. Hissetmiyorum. Gerçek şu ki, sana tamamen aşkıttım ve öyleyim. Bağlıydım, aşkıttım. Bunu daha önce fark etmemekle aptallık ettim ama ben aptal bir adam değilim ve hatalarımdan ders aldım."

"Ne öğrendin?" Başını öne eğdi.

"İstediklerimi ve ihtiyaç duyduklarımı ailemin benden beklentilerinden ayırmam gerekiyor. Yapmak istemediğim şeyleri yapmam için bana baskı yapıldığında, sırf görev ve zorunluluk bana büyürken aşılandığı için boyun eğmemeli, uzaklaşmalıyım."

"Ben de kendim hakkında birkaç şey öğrendim," diye fısıldadı. "Sorunlarla yüzleşmek yerine kaçıyorum. Bazı şeyleri konuşarak halletmiyorum. Mesela... Taşınmak yerine sana annenle ne konuştuğunu sormam gerekirdi."

Başımı öne eğdim. "Ve senin için savaşmalıydım, en azından annem artık senin hakkında başımın etini yemeyecek diye düşünmek yerine."

"Annen değişmiyor," diye işaret .

Buna gülümsemek zorunda kaldım. "Bu onun işi. *Ben* değiştim. Büyüdüm. İtaatkar bir Covington olduğum bir hayat yaşamak istemiyorum. Hayatımı *seninle* yaşamak istiyorum. Sevgi ve şefkat istiyorum. Bana gülümseyerek uyanmak istiyorum. Seni becermek ve seninle sevişmek istiyorum. Seninle bebekler istiyorum ve
-"

"Dur," diye yalvardı, şimdi gözleri yaşlarla dolmuştu. Gözlerini kapattı ve derin nefesler aldı. "Senin yanında bu kadar duygusal olmaktan nefret ediyorum."

"Benim için farklı olduğunu mu düşünüyorsun?" Elini tuttum ve bana bakması için onu zorladım. "Sen yanımda olmadığın için sürekli dağılmadığımı mı sanıyorsun? Her gün her dakika bunu düzeltmeyeceğim... *bizi* düzeltmeyeceğim ve hayatımın aşkını kaybedeceğim diye korkmadığımı mı sanıyorsun?"

Gözlerini açtı ve yüzüne acı kazanmış bir şekilde bana baktı. "Bilmiyorum, Lucas. Bir dramdan başka bir şey değilmişiz gibi hissediyorum."

"Birbirimizi seviyoruz ve bu bizi savunmasız kılıyor." "Yani birbirimizi incitmeye devam mı edeceğiz?" diye inledi.

"Hayır! Sonunda kafamı kıcımdan çıkardım," diye açık açık cevap verdim. "İyi Covington olmaktan, herkesin beklediğini yapmaktan bıktım. Seninle birlikte olmak istiyorum Amara. Ve bunu sana kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Başını salladı ve yumuşak, esprisiz bir kahkaha attı. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun. Ama öyle değil. Bir gün Kath'i unuttuğuna karar verip aramızdaki her şeyin yoluna girmesini bekleyemezsin. Bu işler böyle yürümez."

"Kath'i yıllar önce bırakmıştım," diye itiraf ettim. "Onu gerçekten sevseydim, ilişkimiz bittikten sonra hemen onunla birlikte olmaz mıydım sanıyorsun?"

Dudaklarını yaladı. "O hafta sonu onunla yattığını sanıyordum... bilirsin, büyükannenin doğum günü."

"Hayır. Senden sonra kimse olmadı. Ve olmayacak da, beni geri almasan bile, uzun bir süre olmayacak. Ben..." Duygularımı kontrol altına almaya çalışarak uzun bir nefes verdim, "Hayatımda sen olmadan çok iyi işlev göreceğimi sanmıyorum."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi hayal kırıklığı içinde, elini benden çekerek. "Bilmiyorum işte. Ben de sensiz iyi çalışmıyorum. Ama geri döndüğümüzde beni tekrar incitmenden korkuyorum ve en kötüsü de sana söylemeyeceğim ve bunun iltihaplanmasına ve çürümesine izin vereceğim, böylece bir şans bulduğumda kaçıp gideceğim. Ben de öyle yapmadım mı? Annenin ve kız kardeşinin bana karşı iğrenç olduklarını ve beni savunup onlara hadlerini bildirmeni beklediğimi söylemek yerine, her şeyin yolunda olduğunu söyleyip durdum."

"Bu benim suçum. Senin suçun değil. İyi değildi ve ben bir aptaldım."

Gülümsedi. "Aptal değilsin," dedi ve omuz silkti, "belki birazcık." Bana şefkatle baktı. "Bunu nasıl geride bırakacağımı bilmiyorum. Seni nasıl affedeceğimi? Ve kendimi nasıl iyileştireceğimi."

İki elini de tuttum. "Zor olacak ama tüm ilişkiler zahmetlidir ve biz buna değeriz."

Ellerini tekrar çekti ve kahvesini aldı.

"Beni öylece affetmeni ve her şeyi unutmanı beklemiyorum. Bunu hak etmem gerektiğini biliyorum ve bunu yapmaya hazırım. Ama bu konuda ciddi olduğumu bilmeni istiyorum - bizim hakkımızda."

Kahvesini yudumlarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "İstifamı çoktan verdim ve Charleston'dan ayrılmayı planlıyorum. Yeni bir başlangıca ihtiyacım var,

Tüm bu karmaşadan uzak bir yerde."

Benden!

Sözcükler sert indi ama kendimi sakın kalmaya zorladım. Kendimi kaybetmek davama yardımcı olmayacaktı. "Eğer istediğin gerçekten buysa," dedim kısık sesle, "o zaman seni durdurmayacağım. Ama bence korktuğun için kaçıyorsun."

"Kesinlikle korku filmi korkusuyla bodrumda sıkışıp kaldım, Lucas," diye karşılık verdi, gözleri parlayarak. "Bana cehennemi yaşattın. Bana asla yeterli değilmişim gibi hissettirdin; Kath hayatına geri dönene kadar sadece bir yer tutucuymuşum gibi. Şimdi sana nasıl güvenebilirim ki?"

"Senden bir risk almanı istiyorum." Öne doğru eğildim ve hissettiğim çaresizliğin sesime sinmesine izin verdim. "Mükemmel değilim Amara, ama daha iyi olmak istiyorum. Senin için. Seninle birlikte."

Kendimi bir uçurumun kenarında durmuş, kaybetmek üzere olduğum her şeye bakıyormuş gibi hissediyordum.

Uzun bir süre bana baktı ve iç dünyasında verdiği savaşı görebiliyordum. Bana inanmak istiyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum ama kendini tutuyor, daha fazla incinmekten koruyordu. "Ben de mükemmel değilim."

"Tesoro-"

Konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. "Sadece... her seferinde bir gün alabilir miyiz?"

"Evet, her kötü şey olduğunda kaçmadığınız sürece.

Kath galada tam bir sürtüktü. Bunu biliyordun ama yine de-"

"*Böyle* şeylerin olmaya devam etmesini istemiyorum," diye haykırdı.

"*Tesoro*, sana haberlerim var. Her ilişkide boktan şeyler olur. Bununla nasıl başa çıkacağımız geleceğimizi belirler."

Bir ses çıkardı ve sönmüş gibi görünüyordu. "Haklısın. Ama çok fazla yükümüz yok mu?"

Kıkırdadım. "Bir çiftin ilişkisi ne kadar uzun sürerse, o kadar çok bavul sahip olacakları *şeyler*."

Sonra usulca güldü. "Bunu aceleye getirmek istemiyorum."

"Benimle seks yapmak istemediğini söylemenden başka ne anlama geliyor bu?" Arsızca sordum.

Dudaklarını büzdü ve gözlerini devirdi. "Şirinlik yapma."

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim, ama sana ikinci bir şansa değer olduğumu kanıtlayacağım."

"Öyle olduğunu zaten biliyorum," diye nefes aldı. "Tüm bunlardan sonra, bunun-"

"Şşş, sadece ikinci bir şansa değdiğime inanmakla kal... çalışmaya değer olduğumuza."

"Çok patronluk taslıyorsun," diye yakındı iyi bir mizahla.

"*Tesoro*, biz birlikteyken patron sensin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

O zaman güldü; temiz bir gülüştü ve kalbimi ısıttı. "Sen, Lucas Covington, iyi bir konuşmacısın. Tamam, şimdi bu proje hakkında konuşabilir miyiz?"

Sırıttım. "Evet, bunu yapabiliriz."

"Önce bir soru, bunun geri çeviremeyeceğim türden bir proje olacağını nereden biliyordun?" diye sordu ve ekledi, "Bunu seninle çalışmamı sağlamak için bir araya getirmemişsin gibi davranma."

"Yapmayacaktım." Yerimde zıplamak ve dünyaya kadınının bana bir şans vereceğini söylemek istiyordum. Ne isterse ve nasıl isterse alan Lucas Covington dizlerinin üzerindeydi ve benim kesinlikle hiçbir şikâyetim yoktu. Eğer bu onun tekrar benim olacağı anlamına geliyorsa, hayatımın sonuna kadar Amara'nın önünde saygıyla eğilirdim. "Basil fikir konusunda bana yardımcı oldu, sonra da zaten Jill'le bu konuyu düşünen büyükannem Şansölye'yle birlikte çalıştı."

"Gururum okşandı." Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Çok zahmete girmişsin."

"Senin için *Tesoro*, yeterince yüksek bir dağ yok."

Bölüm 25

AMara

I Hem profesyonel hem de kişisel olarak heyecan verici iki hafta olmuştu. İş açısından bakacak olursak, öğretim asistanlarım ve ben kadın sağlığı savunuculuğu projesi üzerinde çalışırken çok eğleniyorduk. Çok şey öğreniyordum ve hepimiz gerçek dünyada doğrudan uygulaması olacak bir şey üzerinde çalışmaktan heyecan duyuyorduk. Akademisyenler olarak bazen yaptığımız araştırmalar toplum için bir faydaya dönüşmüyordu ama bu farklıydı.

Şahsen, Lucas ve ben ilk çıkmaya başladığımız zamanki halimize geri dönmüştük. Ona özür dilemeyi bırakmasını söylemiştim. Bu kadarı yeterdi. İleriye bakma zamanıydı. Temelde, birbirini yeniden keşfeden iki insandık ve o kadar çok cinsel gerilim yaşıyorduk ki bu gerilimle titreşiyorduk. Ama ikimiz de bu adımı atmaya hazır değildik. Son kez yatağa gir, bu sadece işleri daha da bulanıklaştırmıştı.

Onu istiyor muydum? *Tabii ki* istiyordum. O beni istiyor muydu? *Kuşkusuz.*

Öpüşmenin ötesine geçmedik, gerçi bunlar oldukça hararetliydi. Kurduğumuz bu yenilenmiş ilişkinin neredeyse masum bir niteliği vardı.

Bir gece arabasında gençler gibi sarmaş dolaş olduğumuzda ona "Bu delilik," dedim.

Ellerinden biri göğsümü yoğuruyordu, diğeri ise elbisemin altındaki çıplak kalçamdaydı.

"Var olan en iyi tür, Tesoro." Beni tekrar öptü, yumuşak ve tatlı.

Elinin göbeğime dokunana kadar yukarı, yukarı, yukarı hareket etmesini beklemeye devam ettim. Onu umutsuzca istiyordum ve onun da istediğini biliyordum çünkü onu avuçladığımda kalın ve sertti.

"Pantolonumun içine boşalacağım Amara," diye homurdandı elimi çekerken. "Beni istemiyor musun?" Arzudan aklım başımdan gitmiş bir halde sordum.

"Nefes almak istediğimden daha fazla." Çene çizgime öpücükler kondurdu. "Hayal edebileceğinden daha fazla."

"Sonra?" Boynumu dişleyebilmesi ve orada zonklayan nabızı yalayabilmesi için başımı eğdim.

"Seni seviyorum," diye kulağıma fısıldadı ve beni ürpertti.

Sustum.

Başını kaldırdı; gözleri hüznüldü. "Bunu bana geri söyleyebildiğin zaman, seni öyle sert ve uzun süre sikeceğime söz veriyorum ki ertesi gün yürüyemeyeceksin."

Dudaklarımı yaladım, ona ne isterse söylemek istiyordum, böylece beni tam olarak söylediği şekilde becerecekti.

Ama kendime ve Lucas'a karşı dürüst olmaya karar vermiştim; nasıl hissettiğimi saklamayacak ve ona içimde neler olduğunu gösterecektim. "Korkuyorum."

Burnumu öptü. "Biliyorum. Henüz güvenini kazanamadım. Ama bir kez , beni sevdiğini söylemekten korkmayacaksın. Ve o gün geldiğinde, Tesoro..." Durakladı, duygularını kontrol altında tutmak için mücadele ederken gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "O gün geldiğinde, yaşayan en şanslı adam ben olacağım."

Her konuştuğumuzda onun hakkında daha çok şey öğrendiğimi hissediyordum ve beni daha iyi tanımasına izin veriyordum. İki yıldır birlikteydik, ama birbirimizi sadece ikimizin olduğu bir balonun içinde tanıdığımızı hissediyordum - ama şimdi içimizde ne olduğunu, dış dünyaya izin verdiğimizde bizi biz yapan şeyleri daha fazla görüyorduk.

*Lucas ailesiyle yaptığı konuşmalar konusunda daha açık olmaya başlamıştı. Bana Shelby ve Flynn'le bir, Kath'in babası ve annesiyle de birkaç kez hesaplaştığını söylemişti. Onu kurtaran tek şey, torununun kendi deyimiyle *bencilce* seçimler yapmasını ve bunu yaptığı için ona daha fazla güç vermesini istemekte kararlı olan Rena'ydı.*

*Birlikte çalışmak *ilginçti*. Mükemmel ortaklardık, iyi tartışıyorduk, birbirimize saygılıydık ve birbirimizin pantolonuna girmeyi *çok* istiyorduk.*

"İyi şanslar," diye fısıldadı Lucas ben odak grubunu yönetmeye hazırlanırken. Gözleri parlıyordu ve beni öpmek istediği belliydi ama izleyicilerimiz vardı.

Dr. Brooks, Jill, Maury ve öğretim asistanlarımdan biri bitişikteki odadaydı - araştırma tesislerine özgü steril, penceresiz alanlardan biri ve işlemleri gözlemlemek için iki yönlü bir aynası vardı.

Odak grup odasına girdiğimde büyük oval bir masanın etrafında her biri Güney Carolina'daki farklı bir hastane veya kliniği temsil eden altı doktor oturuyordu. Grupta kadın doğum uzmanları, aile hekimleri ve anne sağlığı uzmanları yer alıyordu ve hepsi de hamile kadınlarla, özellikle de marjinal topluluklardan gelenlerle iletişim kurma konusundaki deneyimlerini ve karşılaştıkları zorlukları paylaşmaya davet edilmişti.

"Bugün burada olduğunuz için hepimize teşekkür ederim" diye söze başladım ve tartışma için rahat ve güvenli bir alan yaratmayı amaçladım. "Sağlık iletişimde, özellikle de anne bakımında karşılaşılan zorluklar hakkında konuşmak için buradayız. Hemen konuya girelim - hastalarınızla karşılaştığınız en önemli engeller nelerdir?"

İlk sözü kırsal bir klinikte çalışan kadın doğum uzmanı Dr. Martinez aldı. "Sağlık okuryazarlığı önemli bir sorun. Birçok hasta tıbbi terminolojiyi tam olarak anlamıyor ve bu da bakım planları konusunda kafa karışıklığına yol açıyor. Cahil görüneceklerinden korktukları için genellikle soru sormaktan çekiniyorlar, bu da sorunu daha da kötüleştiriyor."

Charleston'dan bir aile hekimi olan Dr. Flynn başıyla onayladı. "Kültürel engeller de zorlayıcıdır. Bazı toplumlarda hamilelik ve doğumla ilgili kökleşmiş inançlar modern tıbbi uygulamalarla çatışıyor."

Chapel Hill'den bir anne sağlığı uzmanı olan Dr. Nguyen, "Güven inşa etmek bir başka engeldir. Özellikle yetersiz hizmet alan topluluklardan gelen pek çok kadın, sağlık sistemiyle ilgili olumsuz deneyimler yaşamıştır."

Onların görüşlerini özetleyerek başımı salladım. Bunlar tam da projemizde ele almamız gereken türden zorluklardı - tıp uzmanları ile onların bakımına en çok ihtiyaç duyan kadınlar arasındaki uçurumu nasıl kapatabileceğimiz.

"Bunların hepsi son derece değerli geri bildirimler." Konuşurken notlar aldım. "Sadece dili sadeleştirmeye değil, aynı zamanda kültürel açıdan hassas iletişim stratejileri geliştirmeye ve güven inşa etmeye de odaklanmamız gerekiyor gibi görünüyor

bu topluluklar içinde. Aranızda bu engellerin aşılmasında yardımcı olduğunu düşündüğünüz belirli yaklaşımlar var mı?"

Doktorlar fikir alışverişinde bulunarak görsel araçlar kullanma, toplum liderlerini sağlık eğitimine dahil etme ve yakınlık kurmak için konsültasyonlarda daha fazla zaman harcama gibi stratejileri tartıştılar.

Yaklaşık bir saat sonra oturum sona erdi ve katılımcılara zaman ayırdıkları ve katkı sağladıkları için teşekkür ettim. Onlar dışarı çıkarken ben de notlarımı topladım ve bitişikteki gözlem odasına girdim. Gözlerim Lucas'a takıldı ve bir an için takmakta olduğum profesyonel maske kaydı. Midemde kelebekler uçuştüğünü fark ettiğim bir duygu dalgalanması hissettim.

"Amara, bu mükemmeldi. Tartışmayı çok kolay bir şekilde idare ettin. Gerçekten çok değerli bilgiler edindik," diye Jill.

"Harika iş," diye araya girdi Dr. Brooks içtenlikle.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, Dr. Brooks'a odaklanmış olsam da Lucas'ın varlığının hâlâ farkındaydım. "Doktorlar yaşadıkları zorluklar hakkında gerçekten açık konuştular. Sanırım üzerinde çalışacak çok şeyimiz var."

Jill heyecanla başını salladı. "Konuşmayı yönlendirerek harika bir iş çıkardın."

Gülümsedim ama cevap veremedim Lucas bir adım öne çıktı. "Amara, bu çok etkileyiciydi. İnsanları gerçek meseleler hakkında konuşmaya ikna edebiliyorsun. Bu herkesin yapabileceği bir şey değil."

İltifatı yüzümü kızarttı ve kalbim yine o saçma çırpınma hareketini yaptı. "Teşekkürler, Lucas."

Başını salladı, gözleri benimkileri gereğinden uzun bir süre tuttu. Ona beni yutmak istiyormuş gibi bakmayı kesmesini söylemek zorunda kaldım. Muhtemelen herkes birbirimizle nasıl göz göze geldiğimizi görebiliyordu.

Dr. Brooks aramızda bakışarak, "Pazartesi günü bir sonraki adımları gözden geçirmek için yeniden toplanmalıyız," diye önerdi. "Bugünkü oturumdan çıkarmamız gereken çok şey var."

"Anlaştık." Onunla yüzleştim, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. "Bu gece notlarımı gözden geçireceğim ve bir sonraki toplantımız için bir rapor hazırlayacağım."

Birkaç hoşbeşten sonra Jill ve Dr. Brooks da asistanım gibi ayrıldılar ve beni loş gözlem odasında Lucas'la yalnız bıraktılar.

"Kes şunu," diye mırıldandım.

"Orada inanılmazdın. Daha önce bir odak grubu izlerken tahrik olduğumu hiç sanmıyorum."

Kollarımı kavuşturdum ve duvara yaslandım, nabzım hızla atmasına rağmen rahat görünmeye çalışıyordum. "Ne kadar tahrik oldun?" Meydan okudum.

Yanıma geldi ve kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yakınımda durdu. İş yerinde böyle flört etmek çok ayıptı ve külotum sıırıslıklam olmuştu.

"Taş gibi sert." Elimi tuttu ve ereksiyonunun üzerine koydu.

Arzusunu hissederek inledim.

"Lucas."

Kalçaları elimi itti ve bir an için gözlerini kapattı. Utangaç bir şekilde gülümsedi, elimi ağzına götürdü ve avucumu öptü. "Seninle sevişmeyi özledim, Amara."

Sözleri ve sesindeki gerginlik dizlerimin üzerine çöküp onu emmek istememe neden oldu.

Gözlerimde bunu görebiliyordu ve usulca inledi. "Ögle yemeğini atladım. Erken bir akşam yemeğine ne dersin?"

"Evet." *Sonra yatağıma gelip benimle sevişecek misin?*

"Ne düşünüyorsun?" diye merakla sordu.

Kızardım. "Bilmek istemezsin."

"Biliyorum, bebeğim. Söyle bana." Sesi boğuk ve baştan çıkarıcıydı. "Bu gece benimle eve gelir misin?"

Derin bir nefes aldı. "Evet."

"Benimle yatacak mısın?"

"Evet."

"Ama benimle seks yapmayacaksın." Yüzündeki kararlılığı görebiliyordum.

"Seni seviyorum, Amara." Sesinde özlem vardı ve ben neyi beklediğimi bilmiyordum. Adam özür dilemişti. Bana kim olduğunu göstermişti ama ben ona ihtiyacı olan kelimeleri verememiştim.

"Akşam yemeği için İtalyanca nasıl olur?" Nefes

aldım. "Kulağa mükemmel geliyor."

Beni zorlamadı. Verebileceğimden fazlasını istemedi. Bu Lucas için büyük bir adımdı; ağırdan alıyor, bir şey istediğinde genellikle yaptığı gibi buldozerle içeri girmiyordu. Ve beni istediğinden hiç şüphem yoktu; eğer istemeseydi hiçbir erkek benim saçmalıklarına katlanmazdı.

Ama bu saçmalık değil, Amara. Sen kendini koruyorsun. Kendine baktığın için suçlu hissetmeyi bırak.

Kendimizi eski bir favorimiz olan Le Farfalle'de bulduk. Gösterişli olmadan zarıftı. Tanıdık sarımsak kokuları, taze fesleğen ve kavrulmuş

Havaya karışan domateslere arka planda çalan cazın yumuşak notaları eşlik ediyordu.

Lucas bir şişe derin ve topraksı bir Süper Toskana şarabı sipariş etti. Kadehlerimiz dolarken, bunu yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim - sadece birlikte oturmuş, beklentilerimiz ya da çözülmemiş duygularımız bizi zorlamadan birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmıştık.

"İşte sana bakıyorum, *Tesoro*." Lucas kadehini bana doğru kaldırdı.

"Charleston'a her zaman sahip olacağız," dedim ve kadehimi onunkine dokundurdum. "Bu eğlenceli. Seninle olmak... güzel."

"Ben de öyle hissediyorum." Biraz şarap içtim ve ona tereddütle baktım.

"Ne?" diye iç geçirdi.

"Bir sorum var."

"Tamam."

"Geçen sefer seks hoşlandığını söylemiştin...bilirsin...." "Birlikte yatağa girdiğimizde mi?"

"Evet."

"Seks hayatımız... genel olarak hayatımız harikaydı, Amara. Sadece ailemi nasıl yönlendireceğimi bilmiyordum. Ne kadar üzgün olduğumu hayal bile edemezsin-"

"Artık özür dilemek yok," diye uyardım. "Birbirimizden özür dilemekten bıktık. Yeterince maceracı olmadığımızı düşünüp düşünmediğini bilmek istiyorum."

Lucas gözlerini kısmıştı. "Bunu beni tahrik etmek ve kontrolümü kaybetmemi sağlamak için yapıyorsun, değil mi?"

Geri çekildim ve ona en masum bakışımı attım. "Hayır. Gerçekten merak ediyorum." Durakladım ve ona göz kırptım. "Kontrolü kaybetme kısmı bir yan fayda."

Şarabını yudumlarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Birinin bizi yakalayacağından endişelendiğimiz bir zamanda seni herkesin içinde sikmek isterim. Mesela... bir restoranın tuvaletinde."

Yutkundum.

"Ya da üniversitedeki ofisinde ya da benimkinde. Çok sessiz olmamız gerekecek. Gürültü yapıyorsun, o yüzden," sesini alçalttı ve daha yakına eğildi, "ben içindeyken sessiz olman gerekecek. Bir parmağımı kışına sokacağım, sevdiğin şekilde ve içine gireceğim."

Tamam, bu işte benden daha iyiydi. Ben şakacı davranıyordum, o ise odanın içinde bir tur attı.

Neyse ki garson siparişlerimizi almak için geldi.

"*Bunu* özlemişim," dedi bana. "Sadece seninle olmayı, konuşmayı."

"Tartışmadan," diye kabul ettim. "Ya da kızgın, kırgın ya da suçlu olmadan." İçimde küçük bir heyecan uyandıran bir sesle usulca kıkırdadı. "Ama biz azdık."

"Kendi adına konuş." Gülümsemeye karşı koyarak bir kaşımı kaldırdım.

"*Tesoro*, ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum ve eğer bir elimi ipeksi kalçalarından yukarı kaydırıp amına dokunursam," diye mırıldandı, sandalyesinde arkasına yaslandı, ifadesi hararetti, "saniyeler içinde boşalırın."

Bu konuda haklıydı. Kendimi serinletmek için biraz su içtim.

"Birbirimizi biraz delirtiyoruz, değil mi?"

"Evet bebeğim, öyleyiz ve bu çok iyi hissettiriyor... sinir bozucu olsa da ve seni dizlerinin üzerinde düşünürken ellerim mastürbasyon yapmaktan yorulsa da."

Garson yemeklerimizi getirdi: benim için traşlanmış yer mantarlı balkabağı mantısı ve Lucas için makarna vongole.

"Peki, söyle bana," diye vites değiştirdim, "bugün odak grubunun nasıl geçtiğine dair dürüst görüşün nedir?"

"Ne kadar harika söylediğimde dürüst olmadığımı mı düşünüyorsun?" karşılık verdi.

"Size inanıyorum. Benim sorum, tartışmamızın *içeriği* hakkında ne düşündüğünüze odaklanıyor."

"Doktorlar, daha önce pek dikkate almadığım pek çok değerli görüşe sahipti. Günlük olarak zorluklar ve güçlükler gözlerimi açtı, bu da hastalarıyla ilgilenmelerini zorlaştırıyor."

"Katılıyorum. Önümüzdeki iki odak grubuna ve yaptığımız niteliksel araştırmaya dayanarak, önümüzdeki ay bir anket düzenlemeye hazır olacağımızı düşünüyorum" dedim. "O zaman analiz etmeye başlamak için ihtiyacımız olan tüm verilere sahip olacağız, ki biliyorsun bu benim en sevdiğim kısım."

"İşiniz konusunda bu kadar tutkulu olmanıza bayılıyorum. Sende her zaman hayranlık duyduğum şeylerden biri de bu; yaptığın işi çok önemsiyorsun. Bu ilham verici."

Yanaklarımın kızardığını hissettim ama ses tonumu hafif tuttum. "Teşekkürler, Lucas. Bunu söylediğinizi duymak benim için çok anlamlı."

Sohbetimiz kolayca aktı, işten daha hafif konulara, iş arkadaşlarımızla ilgili komik hikayelere ve günlük hayatlarımızdan küçük anekdotlara geçti. Gerginlik yoktu, çözülmemiş sorunların alt akıntısı yoktu. Sadece... *bizdik* - eskiden olduğumuz gibi *değil*, ama... *daha iyiydik*. Çok daha iyiydik!

Lucas bana LPC'de üzerinde çalıştığı bir projeden bahsetti - eski operasyonlarından bazılarını sürdürülebilir uygulamalar getirmeye yönelik yeni bir girişim.

Konuşurken gözleri parlıyordu, sesindeki tutku bana aşık olduğum adamı, en sıradan konuyu bile büyüleyici hale getirebilen adamı hatırlatıyordu.

"Kulağa inanılmaz geliyor." Gerçekten etkilenmişim. "Sürdürülebilirliğin daha önce pek aklınızda olmadığını biliyorum."

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Ama şirketi büyütmek için çalışıyordum ve tabiri caizse yeşil gündemle uğraşmak istemedim. Şimdi, keşke daha önce başlasaydım diyorum. Sürdürülebilirlik girişimlerimiz sadece şirkete fayda sağlayacak."

"Seninle gurur duyuyorum Lucas; her zaman da duyduğum."

Biraz mahcup bir şekilde gülümsedi ve bunu ne kadar özlediğimi fark ettim - onu böyle, açık ve samimi görmeyi, ikimizin de son birkaç aydır ördüğü duvarlar olmadan.

Yemekten sonra, kasım başının serin Charleston gecesine adım attığımızda Lucas elime uzandı. Dokunuşu sıcak ve tanıdıktı ve gitmesine izin vermek istemedim.

Bölüm 26

LUCaS

"W Sorun ne?" İşe gitmek için hazırlanırken Amara bana sordu. Şükran Günü'nden bir hafta önceydi ve yılın son LPC yönetim kurulu toplantısını yapıyorduk. Kendimi endişeli hissediyordum ve geçmişte

Amara'nın bunu görmesine izin vermezdi. Ama şimdi birbirimize karşı daha açıldık ve daha önce yapmadığımız şekilde yüklerimizi paylaşmaya başlamıştık.

Gittikçe daha fazla geceyi onun evinde geçiriyordum, yine de cinsel olarak birbirimizi sınırlendiriyorduk. Ancak dün gece kontrolümü kaybettim ve adımı haykırana kadar amını yedim. Bana yılların el işini yaptı, muhteşem göğüslerinin her yerine boşalmama izin verdi. Son adımı atmadan birbirimizin vücutlarını keşfediyorduk.

Bu bizi ne kadar acıktırdıysa, o kadar da erotikti.

"Hugh beni CEO'luktan attırmaya çalışıyor."

"Ne?" diye çığlık attı.

Dersi olmadığı için o gün evden çalışıyordu. Yoga pantolonu ve bol bir kazak giymişti. Saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı ve çok sevimli görünüyordu.

"Kızıyla çıkmadığın için mi?" diye sordu ve omuz silktiğimde gözleri öfkeyle parladı. "Orospu çocuğu. Bu profesyonelce bir davranış değil. Kızımın evlen yoksa seni mahvederim mi? Ne bu, ortaçağda mı yaşıyoruz?"

"Kızginken çok tatlı oluyorsun." Burnunu öptüm.

Elleriyle beni uzaklaştırdı. "Bunu yapmasına izin veremezsin." "Dürüst olmak gerekirse, Amara, umurumda değil. Yeterince param var ve eğer kurul-"

"Dur." Beni sabit tutar gibi ellerini kollarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Bu parayla ilgili değil. Biliyor musun, tanıştığımızda bana işinin ve LPC'yi yönetmenin en iyi yanının dünya çapında üç binden fazla insana istihdam sağlayarak onlara daha iyi bir yaşam şansı vermek olduğunu söylemiştin. Yaptığın işi bu yüzden yapıyorsun. Sen bir şirket fahişesi değilsin."

Keşke beni ne kadar çok sevdiğini itiraf etseydi çünkü gerçekten seviyordu. Benim için dünyayla savaşılan muhteşem Amara'm, ben de onun için aynısını yapardım. Hatalar yaptım ama bir daha asla yapmadım.

"Biliyorum, ama yoruldum-"

"Diğer yönetim kurulu üyeleriyle konuştun mu?" Benim üzerimden konuştu. "I-"

"Yönetim kurulu toplantısı ne zaman?" "Amara, bebeğim, beni dinle-" "Ne zaman?"

"Yarın saat 11'de."

Beni nazikçe itti ve yatağının başucundaki masadan telefonunu aldı. Sonra yatağa bağdaş kurup oturdu.

"Rena, hey, Lucas bana Hugh'un onu kovdurmak için saçma sapan şeyler yapmaya çalıştığını söyledi."

Gülümsedim ve onun benim adıma savaşmasını izledim. Sizi savunmak için savaşa gitmeye hazır bir kadından daha seksi bir şey olabilir miydi?

"Diğer yönetim kurulu üyeleriyle konuşmalı ve Lucas'a karşı gelirlerse onları tehdit etmelisin." Durakladı ve sonra güldü. "Sana güvенеbileceğimi biliyordum."

Büyükannemi dinlerken başını salladı ve tekrar güldü. "Kulağa harika geliyor. Duvarı bir sinek olmak isterdim."

Telefonu kapattı ve yüzünü bana çevirdi. "Neden bana bu işi çoktan hallettiğini söylemedin? Rena yönetim kurulunu zorladığını ve Hugh'un seni işe aldığı için üzüleceğini söyledi."

Hiçbir garantisi yoktu ama Hugh'nun tabutuna, hatta belki Kath'in tabutuna son çivileri çakmaya hazırdım. Babasıyla birlikte beni kendi aile işimden kovmak için çalıştığını biliyordum.

Yönetim kurulu. Yönetim kurulu üyelerinden birinden zaten bildiğim plan Kath'i CEO olarak yerleştirmekti. Bu boş bir hayaldi ve Hugh sınıfta kalmıştı. Ne olursa olsun, Amara'nın benim için savaştığını görmek çok iyi hissettirdi.

Önünde diz çöktüm. "Sana çok aşığım." Kızardı.

"Bu gece seninle sevişmek istiyorum." Her iki kaşı da havaya kalktı.

"Beni sevdiğini itiraf etmeye hazır ol ki sevişebilelim, tamam mı?"

"Birileri kendini beğenmiş hissediyor."

Sırıttım. "*Tesoro*, eğer Hugh şu anda senin karşında olsaydı, ona yeni bir tane atardın. Sen beni seviyorsun. Korkularından kurtulmanın zamanı geldi."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Ama... Hazır mıyım bilmiyorum."

"Bu gece seni becereceğim, *Tesoro*." Ona uzun, ıslak bir öpücük verdim ve kravatımı takmak için ayağa kalktım.

Boy aynasından beni izledi. "Gemma ve Basil'le Magnolia'da içki ve akşam yemeği için buluşacağız."

"Jax de katılıyor mu?" Ben sordum.

"Gelemez. Şehir dışında, Pebble Beach'te hayır amaçlı bir golf etkinliği var."

Sahne o kadar içten, o kadar tanıdık ve tekrar deneyimlemek o kadar rahatlatıcıydı ki, kafamı kıcımdan çıkarmama ve güzel kızımı kazanmama yardım ettiği için evrene hızlı bir teşekkür ettim.

Yatakta oturmaya devam ederken Amara'yı tekrar öptüm; beni sevdiğini itiraf etmesi hakkında söylediklerimi düşündüğümü biliyordum.

Kapıya geldiğimde peşimden koştu. Bana uzun uzun sarıldı ve uzaklaştı. "Ya daha fazla zamana ihtiyacım olursa?"

"O zaman sen daha fazla zaman ayır." Ona gülümsedim. "Baskı yok."

Kaşlarını çattı. "*Yani...* beni bu gece becerecek misin?"

Onu çok sevdiğimi düşündüm. "Beni sevdiğini söyleyecek misin?" "Argh!"

Beni kapıdan dışarı itti ve ben de ona doğru yürürken gülüyordum.

Arabam onun garaj yolunda.

İşe gittiğimde asistanım bana Mercer Haller'in telefonda olduğunu ve acil olduğunu söylediğinde hiç eğlenmedim. Mercer ve ben işletme okuluna beraber gitmiştik. Eskiden iyi arkadaştık. Kath'in ihaneti beni daha çok incitmişti çünkü yabancı biriyle değil, tanıdığım biriyle olmuştu.

"Ben Covington."

"Telefonuma cevap verdiğin için teşekkürler, Lucas."

Bu ofisini ilk arayışı değildi ama en son birkaç yıl önce aramıştı.

"Ah... Gene seninle konuştuğunu söyledi."

"Evet, konuştu."

"Onunla yatmak istememiştim, Lucas. Sarhoştuk ve...aptalcaydı. Ama sonra bana hamile olduğunu söyledi ve...siktir! Her şey berbattı."

Kath'in Mercer için beni terk etmesi ya da Mercer'in Kath için beni terk etmesi konusunda hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Umurumda bile değildi.

"Bu arama için bir sebebin var mı, dostum?" "Evet. Sana üzgün olduğumu söylemek istedim." "Kabul edildi."

Bir duraklama oldu. "Öylece mi?"

"Elbette. Bak, artık Kath ile şehvet ve gençlik görüşümü bulanıklaştırmadan zaman geçirdiğime göre, sana Küba ve teşekkür borçlu olduğumu hissediyorum." Ayağa kalktım ve kulaklığıma konuşurken pencerelere doğru yürüdüm. "Yaptığım çok boktan bir şeydi Mercer. Ama geçmişte kaldı."

"Sence tekrar arkadaş olabilir miyiz? Seni kendimle tanıştırmak isterdim-"

"Hayır, dostum. Böyle bir şey olmayacak," dedim ona dürüstçe. "Bitmiş olabilirim

ama gerçek şu ki ben de seni ve Kath'i aştım."

Derin derin nefes aldığını duyabiliyordum ve arka planda bir kadının sesini dinledim.

"Bu arada, tebrikler. Duyduğuma göre baba oluyormuşsun." "Evet.

Bu harika," dedi usulca.

"Aferin sana. Bak, Mercer, gitmem gerek, tamam mı?"

"Benimle konuştuğun için teşekkürler."

"Kendine iyi bak."

Görüşme sona erdikten sonra, neden bunca yıl kin tuttuğumu merak ettim. Buna değmezdi. Belki de Amara bana bir şans verdiği için o kadar mutluydum ki, onun da dediği gibi, onu kazanma şansım konusunda kendimi beğeniyordum ve Mercer, Kath ve o drama umurumda bile değildi.

Günüm yeterince berbat geçmediği için annem işe gelmeye karar verdi.

"Tatil hakkında konuşmalıyız."

Derin bir nefes aldım, ona kadar saydım ve öfkemi yatıştırmayı umarak yavaşça nefesimi verdim.

"Anne, seninle tatil hakkında konuşacak havada değilim."

Bana incinmiş bir bakış attı. Patsy Covington duygusal şantajı bir sanat haline getirmişti. Tüm hayatımı barışı korumak için ona istediğini vermeye çalışarak geçirdim. Ama sikim bitmişti!

"Şükran Günü'ne sadece birkaç gün kaldı."

"Bellamy'leri de davet etmişsiniz," dedim, "Hugh ya da Kath'i sosyal olarak görmekle ilgilenmiyorum."

Nefes nefese kalmıştı. "Onlar kız kardeşinin ailesi, Lucas; onlardan kaçamazsın." "İzle beni." İçimi çektim. "Anne, burası benim iş yerim ve meşgulüm."

"Seni kaybediyor muyum, Lucas?" Gözlerinde büyük bir hayal kırıklığı vardı. Sadece öfke değil de gerçek bir acı olsaydı belki biraz suçluluk hissederdim ama annemi tanıyordum ve bir ömür boyu etrafındaki her şeyi ve herkesi manipüle ettikten sonra dürüst bir duygunun neye benzediğini bildiğini sanmıyordum.

"Bana hiç sahip oldun mu?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Anne, senin görmek istediğin ve benim de dünya için olabileceğimi düşündüğüm versiyonum vardı. O versiyon Lucas'tan çok Covington."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

İçimi çektim. "Anne, ben bir Covington'dan daha fazlasıyım." Rahatsız bir şekilde güldü.

"Şey, evet."

"Şu anda olduğum ve olmaya devam etmek istediğim adam, eğer sen tatillerimi Hugh ve Kath ile geçirmeyi seçersen, tatillerimi seninle geçirmeyecek. Buna ne dersin? Anlamak için yeterince basit mi?" Ayağa kalktım, bu durmak bilmeyen dırdırdan bıkmıştım. Babamın balık gibi içmesine şaşmamalı -şu anda doğruca en yakın bara gitmek istiyordum.

"Bu olmaz," dedi annem kibarca.

"Tamam," diye omuz silktim. "Yine de Şükran Günü'nde ya da Noel'de yemek masanızda olmayacağım."

"Tatili nerede geçireceksin o zaman?"

Sonra genişçe gülümsedim. "Amara ve babasıyla birlikte."

"Lucas," diye bağırdı annem ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki oturduğu deri sandalyeyi yerinden oynatarak biraz sallanmasına neden oldu. Sandalyenin sağlamlığı düşünüldüğünde takdire şayan, diye düşündüm histeri krizlerini beklerken.

"Büyükanmem yarınki yönetim kurulu toplantısından sonra Hawaii'ye gideceğini söyledi. Belki Amara ve ben Noel için oraya gidebiliriz," dedim düşünceli bir şekilde.

Annemin yüzü düştü. "Rena Şükran Günü yemeğinde bize katılacak ve Noel'i malikanede geçirmeyeceği konusunda hiçbir şey söylemedi."

"Eminim asistanı size haber verecektir. Yerinde olsam ona sormayı ihmal etmezdim." Sabrım tükenmeye başlamıştı. "Anne, meşgulüm."

"Kes ," diye bağırdı. "Kesin şunu. O korkunç kadın ailemi parçalıyor."

Ofisimin kapısı açıldı ve iç çektim. *Bugün günümü başka kim mahvedecekti?*

"Bağırmayı kes Patsy, bütün kat seni duyuyor," diye uyardı büyükanmem yüksek topuklu ayakkabıları ve parlak kırmızı pantolon takımıyla yürürken. Bana baktı ve gülümsedi. "Ulaşamadığın son yönetim kurulu üyesiyle de konuştum, yarın için her şey yolunda."

Annem büyükanmeme ters ters baktı. "Şükran Günü'nü bizimle geçirmeyeceğini biliyor muydun?"

"Kim bu *biz*?" Büyükanne başını eğerek sordu. "Jamie sana ne Şükran Günü'ne ne de Noel'e katılamayacağımı söylemedi mi? Kauai'deki evde olacağım."

"Rena, biz *her zaman* ailece birlikte geçiririz." Annem dehşete kapıldı. "Ne ailesi?" Rena geri attı. "Hani şu senin bir süredir Oğlunu Hugh'un kızıyla evlenmeye mi yönlendirdin? Adamla yatıyor olman Patsy, onun emirlerini yerine getirmek zorunda olduğun anlamına gelmez."

Şimdi, ağzım açık kalma sırası bendeydi. Milyon yıl geçse de annemin Hugh ile yattığını düşünmezdim.

"Bu Kath ve beni üvey kardeş mi yapıyor?" Büyükanmemin onu bu şekilde ortaya çıkarmasının annemi korkuttuğunu bilerek düşündüm.

"Rena, bu çok yakışksız ve neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Annem kollarını kavuşturdu.

Büyükanne iç çekti. "Patsy, Hugh'la birlikte olduğunuzu herkes biliyor tatlım. Umurumda değil. Genç ve sağlıklısın ve eğer istersen bir erkekle birlikte olmanın tadını . Keşke daha iyi bir seçim yapsaydın ama bu beni ilgilendirmez. Demek istediğim, Hugh bir Covington değil ve son zamanlarda sadakatin aileden yana değil gibi görünüyor."

"Bunu nasıl söylersin?" Annem bağırdı ve arkasında bir baş ağrısının oluşmaya başladığını hissettim. "Ailem için yaptığım onca fedakarlıktan sonra! Senin

oğlum-"

"Kocan," diye sözünü kesti Rena. "Ve o kalemini tabiri caizse bulabildiği her hokkaya daldırmakla meşgulken bile onunla evli kalmayı seçtin. Bu *senin* seçimindi."

"Benim mi?" Annem önce Rena'ya sonra da bana baktı. "Ona inanabiliyor musun?"

İki elimi de kaldırdım. "Ben Paul. Bu ikinizin arasında." Dizüstü bilgisayarımı elime aldım. "Bir konferans odasından alacağım bir toplantım var. Ofisimi kullanmaktan çekinmeyin."

"Lucas." Annem önüme geçti. "Ailemizi dağıtma." "Anne, Şükran Günü'nü

Amara ve benimle birlikte

onun yerine. Aslında Shelby'ye de kapımız açık ve sanırım Flynn'e de katlanacağız, her ne kadar o adam kıcına tekmeyi basmaya hazırlanıyor olsa da."

"Ama bu çok saçma. Malikanede Şükran Günü yemeği yiyoruz."

"Seni benim olacağım yere davet ediyorum. Eğer önemseydiğiniz ailenizse hepimiz birlikte olacağız, tabii Hawaii'de olacak olan büyükannem hariç," diye belirttim.

Büyükanneme doğru yürüdüm ve yanağından öptüm. "Yarınki oylamayla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Büyükannem bana sırtıttı. "Bana güvenebilirsin evlat."

Kapıyı arkamdan kapattığımda annemin büyükanneme bağırdığını ve beni yoldan çıkardığı için onu suçladığını duydum. Asistanıma baktım ve omuz silktim. Yüzünü duygusuz tuttu ve bana sadece başını salladı.

Boş bir konferans odasına girdim ve on dakika önce katılmam gereken toplantıyı aradım. Toplantının yarısına geldiğimde telefonum biyledi.

Emily ve Ace bu gece Magnolia'da bize katılacaklar.

Ben: Kulağa *hoş geliyor*.

Amara: *Seni özledim*.

Sırttım ve kalbim sevinçle genişledi. Ben: *Ben de seni özledim, Tesoro.*

Ben de... tamam mı?

Eğlenerek başımı salladım.

Ben: *Boşalmak istiyorsun. Üç kelimeyi söyleyeceksin.*

Amara: *Seni sevdiğimi söylemem için seksi mi kullanacaksın?*

Mesajını iki kez okurken derin bir nefes aldım.

Ben: *Evet.*

Amara: *Tamam. Seni seviyorum.*

Zoom toplantısında sesimi kapattım ve Amara'yı aradım. "O da neydi öyle?"

"Meşgulüm, Lucas ve-" "Amara,"
diye homurdandım.

"Seni seviyorum, tamam mı? Artık gidebilir miyim?"

"Tekrar söyle, ve bu sefer güzelce. Bir dahaki sefere çıplak olmanı istiyorum."

Güldüğünü duydum. "Seni seviyorum, Lucas."

"Eğer şaplak atıyor , bunu bana yüz yüze söylemeyip bir korkak gibi önce mesajla, sonra da telefonla yaptığın için kışına tekmeyi basardım."

Uzun bir duraklama oldu.

"Şaplakla ilgilenebilirim."

Aletim bunu duydu ve yarı sertlikten tam sertliğe geçti. "Bunu hiç yapmadık."

"Belki... deneyebiliriz?" "Ne istersen, *Tesoro*."

"Lucas, bu işe yarayacak, değil mi?"

"Sen ve birlikte olduğumuzda Amara, dağları yerinden oynatabiliriz," diye söz verdim ona.

Bölüm 27

AMara

G Emma ve ben Magnolia'ya erken vardık ve diğerleri gelmeden önce arayı kapatmak için barda oturduk.

Magnolia's hem lüks hem de rahat olmayı başardı. Cilalı maun barı, loş aydınlatması ve yerel sanat eserleriyle bezenmiş duvarları ile hava, buranın doğru bir kokteylin nasıl yapılacağını bildiğinin kesin bir işareti olan burbon ve narenciye kokusuyla doluydu.

Pelüş deri taburelere tünedik ve uzun boylu, sakallı bir adam olan barmenin dikkatini çekmek için bekledik.

İçkileri karıştırırken bize sırtıttı. Yaka kartında Ritchie yazıyordu ve ancak yılların deneyimiyle elde edilebilecek bir rahatlıkla hareket ediyordu.

"Bu gece size ne ikram edebilirim hanımlar?" Ritchie sordu, sesi barın ambiyansına mükemmel uyum sağlayan derin bir gürültüydü.

"Ben bir French 75 alayım." Hafif ama etkili bir içkiye ihtiyacım vardı.

"Viski ekşi, ekstra ekşi," diye ekledi Gemma bana sırtarak. "Gerginliği korumak lazım."

Ritchie işe koyuldu, içkilerimizi karıştırırken çalkalayıcıda şingırdayan buzun sesi geliyordu. Soluk şampanya ve cin karışımını bir flütün içine dökmesini ve üzerine bir tutam limon sıkmasını izledim. Gemma'nın viski ekşisi

Ağır bir bardağa dökülen zengin kehribar rengi sıvının üzeri köpüklü yumurta akı ve tek bir maraschino kirazından oluşan bir garnitürle süslenmiştir.

"Ona onu sevdiğimi söyledim," diye itiraf ettim Basil'le birlikte Lucas'la ilişkimde olup biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenen Gemma'ya.

"*Hallelujah!*"

"Sanırım sonunda pes ettim çünkü çaresizim...." "Dick mi?" Gemma kaşlarını çatı.

Kızardım. Ritchie'nin bizi duymadığını varsaymak çok fazlaydı çünkü duymuştu. İçkilerimizi peçetelere yerleştirirken kocaman sırtıttı. "Buyurun hanımlar. Keyfini çıkarın."

Kadehi dudaklarıma götürdüm, French 75'in kabarcıklı tatlılığının tadına baktım ve büzülmeme yetecek kadar ekşi bir tat aldım. Gemma kadehini kaldırdı, gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

"Bu gece biraz almana." Ses tonundan eğlence damlıyordu. "*Her neyse.*"

Bardağımı onunkiyile tokuşturdum.

"Mutlu musun?" Gemma sordu.

Bunu düşündüm ve başımı salladım. "Ben... o gerçekten çaba gösterdi, biliyor musun?" "Biliyorum."

"Basil'in kadın sağlığı iletişimi projesi fikrinde ona yardım ettiğine hâlâ inanamıyorum." İçkimi döndürdüm ve baloncukların yükselişini izledim.

"Neden?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Lucas'ı sevdiğinizi sanmıyordum. O... bilirsiniz işte, bir akademisyen değil ve muhtemelen biraz şımarık."

"Jax gibi mi demek istiyorsun?"

Gemma söyledi. Gülümsedim.

"Sanırım. Hepimiz Jax'i severiz."

"*Ve* hepimiz Lucas'ı seviyoruz. Seni incitmesi hoşumuza gitmedi. Seni sevdiğinden şüphemiz yok, Amara. Sana kendi üzerinde nasıl çalıştığını anlatırken samimi olduğunu düşünüyorum."

"Ben de kendim üzerinde çalışıyorum." Bardağımı kaldırdım ve bir yudum aldım. "Ona nasıl hissettiğimi söyleme ve aklımı okuyabildiğini varsaymama konusunda daha iyiye gidiyorum."

Gemma, "İşte bu yüzden ilişki yaşamıyorum," diye açıkladı.

"Oh, lütfen." Gözlerimi devirdim. "Sen ve Basil bir ilişki içindesiniz."

"Biz seks yapan arkadaşlarız," diye itiraz etti.

"Bir ilişki içinde olmanın tanımı budur," dedim bıkkınlıkla.

Gemma bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım! Bu çok doğru."

Yılların arkadaşlığından sonra kolayca gelen her zamanki şakalaşmamıza yerleştik. Gemma bana en son yaşadığı *durumla* ilgili bilgi verdi - birlikte bir makale üzerinde çalıştığı bir meslektaşıyla yaşadığı mücadeleler için bulduğu bir terim. Erkek olan meslektaşı tüm işi Gemma'nın yapmasını bekliyordu ama baş yazar olarak kendi adının yazılmasını istiyordu. Dekan, başyazarın erkek olmasının makalenin dergiler tarafından daha kolay kabul edilmesini sağlayacağını söylemişti; ne kadar adaletsiz olursa olsun, bu bizim dünyamızın bir gerçeği.

"Bilmiyorum. Bazen yanlış üniversitede miyim diye merak ediyorum, anlıyor musun?" Gemma içkisini bitirdi ve yeniden doldurması için Ritchie'ye el salladı, o da başıyla onayladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizce Afro-Amerikan bir kadın olarak Kaliforniya'da mı yoksa New York'ta mı daha başarılı olurum? Belki Chicago?"

"Şansölyemiz beyaz olmayan bir kadın, Gemma. Nerede olursanız olun, akademide ve kurumsal dünyada kaçınılmaz mücadeleler vardır. Üniversitemizde ayrımcılık yokmuş gibi davranmayacağım, var. Ancak bizim gibi profesörler sayesinde değişim yaratıyoruz. Genç kadınlar bize bakıyor ve bir gün bizim işimize sahip olabileceklerini görüyorlar."

Gemma içini çekti ve Ritchie önüne taze bir içki koyduğunda ona teşekkür etti.

"Bugün kendimi bok gibi hissediyorum. Bu pislikle sürekli çatışma halinde olmaktan yoruldum."

"Bu konuda seni suçlayamam." Elimi omzuna koydum. "Ama en azından pes etmiyorsun. Bu çoğu insanın söyleyebileceğinden daha fazlası."

"Umalım da bunun için gösterecek bir şeyim olsun."

Tam cevap vermek üzereydim ki barın kapısı açıldı ve içeri serin bir akşam havası ve uzak durmayı umduğum iki kadın girdi.

Kath ve Shelby, sivri topuklu ayakkabıları ve daha keskin bakışlarıyla bara doğru ilerlerken midemin istemsizce gerildiğini hissettim.

Magnolia'da herkes herkesi tanırdı ve bu aşinalık bir lütuf ya da bir lanet olabilirdi. Bu gece ikincisiydi. Saatime baktım ve içimden sızlandım çünkü Lucas, Basil ve diğerleri yarım saat daha burada olmayacaklardı ki bu da akşam yemeği rezervasyonumuzun yapıldığı saatti.

Kath'in gözleri hemen bana odaklandı ve bize doğru gelirken Shelby'yi dürttü. Kath, kıvrımlarını saran şık siyah bir elbise giymişti ve Shelby de aynı derecede şık bir kıyafet içindeydi. Görünüşleri

Sanki bir moda dergisinden fırlamış gibiydiler ama etkilenmemem gerektiğini biliyordum. Parlak dış görünüşün altında ne olduğunu biliyordum.

"Amara, Gemma," diye karşıladı Kath bizi, bara yaslanırken sesinde sahte bir tatlılık vardı. "Sizi burada görmek ne güzel."

Shelby kıs kıs güldü, aramızda gezinirken gözleri kısıldı. "İkinizle karşılaşmayı beklemiyordum."

"Komik," diye karşılık verdi Gemma, sesi ısırgandı. "Biz de aynı şeyi söyleyebiliriz."

Kath'in gülümsemesi gözlerimin içine bakarken gözlerine ulaşmadı. "Ee Amara, hayat nasıl gidiyor? Hâlâ Jax'le mi oynuyorsun? Yoksa kendi liginde daha iyi bir şeye mi geçtin?"

"Ya da onun ayarında biri," diye espri yaptı Shelby.

"Tanrım, ikiniz de lisedeki kötü kızlar gibisiniz," diye tersledi Gemma. "Ciddi misiniz? Büyü artık amına koyayım."

Kath Gemma'ya ters ters baktı.

"Gidin hanımlar; sizinle çene çalmakla ilgilenmiyoruz." Sanki kovaladığım vahşi hayvanlarmış gibi onlara elimi salladım.

Kath'in gözleri öfkeyle parladı, ama bunu hemen sıkı bir gülümsemeye örttü. "Amara, sana acıyorum. Lucas'ın peşinden ne kadar koşarsan koş, ona asla sahip olamayacaksın. O bir Covington ve *benim*."

"Evet, evet, ." Bardağımı kaldırdım ve sahte bir kadeh kaldırdım.

Benim sinirleneceğimi umarak bir hesaplaşma bekliyorlardı. Ama gerçek şu ki, Gemma'nın da gibi, sadece kötü kızlar gibi davranıyorlardı. Ve ani bir sakinlikle beni rahatsız etmediklerini fark ettim. Lucas'la tanıştığımдан beri ilk kez onun ve bizim hakkımızda tamamen güvende hissediyordum. Ona güveniyordum. Yatağım dışında hiçbir yere gitmiyordu.

Shelby alay etti, belli ki etkilenmemişti ama gözlerinde bir tedirginlik vardı. "Lucas'la boyunu aşan işlere kalkışıyorsun."

"Belki," diye cevap verdim umursamazca. "Ama en azından acılarımın içinde boğulmuyorum."

Gemma Shelby'ye sırtıttı. "Flynn'in tenis koçuyla yattığını duydum. Bu kadar sadakatsizliğe nasıl dayanıyorsun?"

"Kapa çeneni," diye boğuldu Shelby. "O değil."

"Öyle." Gemma gösteriden keyif alıyordu, özellikle de Lucas'ın ailesi ve arkadaşları kötü davrandığında bana karşılık vermemi söylediğinden beri.

Kath'in ifadesi sertleşti. "Seni kaltak! Bu özgüvenin ne kadar süreceğini göreceğiz. Düştüğünde Lucas'ın seni yakalamak için etrafında olacağından şüpheliyim."

Kath'in gözlerinin kısılmasına neden olan yavaş ve memnun bir gülümseme takındım. "Yakalanmaya ihtiyacı olan ben değilim, Kath. Belki de kimin gerçekten sallantılı bir zeminde durduğunu düşünmelisin."

"Kath, Shelby," diye yumuşak bir sesle konuştu Lucas.

Kath ve Shelby erkek arkadaşımla yüzleşmek için döndüler. Keşke yüzlerini görebilseydim.

"Magnolia'da olay çıkararak kimseye iyilik yaptığını sanmıyorum."

Kath boğazını temizledi. "Biz de tam Amara ve Gemma'ya merhaba diyorduk ve onlar-"

"Seninle konuşmuyorum Kath; sen benim sorunum değilsin. Ama Shelby, eğer kız arkadaşımla -ve müstakbel karımla- az önce konuştuğun şekilde konuşursan, ikimizin şu anda olduğundan daha büyük sorunları olacak."

Shelby şaşırmıştı. Lucas onu *hiç* uyarmamıştı. O, küçük kız kardeşinin başıboş dolaşmasına izin veren hoşgörölü bir ağabeydi.

"Lucas, neyin var senin?" diye sordu titreyerek.

"Benim için her şey yolunda, sevgilim. şimdi, yakınlarda birkaç restoran var; gidip başka bir yerde yemenizde ısrar ediyorum."

"Bize söyleyemezsin-" diye başladı Kath ama Lucas ona sertçe bakınca sustu.

"Sesini alçalt," diye mırıldandı Lucas. "Benimle aranda ince bir buz var Kath, bu yüzden zorlama. Lütfen git, başka bir restoran bul."

Kath ve Shelby gittikten sonra Lucas yanıma geldi ve ağzıma bir öpücük kondurdu. "İyi misin?"

"Evet. Ben harikayım."

"Evet, öylesin, *Tesoro*."

Gemma içkisini kaldırdı. "İşte bu eğlenceliydi."

"Büyük bir içkiye ihtiyacım var," dedi Lucas cevap olarak ama geniş geniş gülümsüyordu.

Bölüm 28

LUCaS

"S "Tekrar söyle," dedim ağzım onunkine doğru hareket ederken. "Seni seviyorum Lucas," diye itaatkârca tekrarladı.

"Seni çok özledim." Onu yavaşça öperken acele etmedim. Dudakları yemekte içtiği şarabın tadına .

"Lucas." Kendini bana sürttü.

"Evet, *Tesoro*?" Ona bakmak için geri çekildim. Buna inanamıyordum. Onu geri kazanmıştım. O beni affetmişti. Artık birlikteydik ve onu *asla* bırakmayacaktım. Bu bir mucize gibiydi.

"Soyun."

Güldüm. "Bu gece acele etmeyeceğiz." Beni avuçladı ve içimden bir inilti çıktı.

"Gerçekten mi? O kadar kontrolün mü var?" diye sordu.

"Hadi öğrenelim," diye meydan okudum. Başımı eğdim ve ağzımı onunkine dayayarak susturdum, dilim onunkiyle düello ediyordu. Dudaklarını yutarken başının arkasını kavradım; diğer elimle de kalçalarını kavradım, böylece ereksiyonumu kalçalarının arasına yerleştirebildim.

Ona bakmak için başımı kaldırdığımda boynumun arkasından tuttu ve ağzımı ağzına doğru çekti. Nefes nefese, daha fazlasını isteyerek ayrıldık. Kalçaları benimkilere doğru hareket etti ve elbisesi ile külotunun arasından onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Çok seksisin Amara." Başparmağımla alt dudağında gezindim. Şişmiş ve yumuşaktı.

Öpüşürken birbirimizi soyduk, şakacı, yavaş. Yatağa çıkıp dizlerinin üzerine çökerek ağzını penisimin başına yaklaştırdığında her şey değişti. Sertleşmiştim ve ucunda ön spermeler parlıyordu.

"Amara," diye fısıldadım.

"Bakalım seni ağzıma aldığımda ne kadar yavaş gideceksin."

"Siktir," diye inledim ve dili ucumda gezinirken gözlerimi kapattım. Ağzı taşaklarıma doğru hareket edip onları ıslattığında gözlerim açıldı.

Beni okşama şekli kontrolümü kaybetmem için tasarlanmıştı.

Amara ağzını sikimden aşağı indirdi ve ellerim saçlarındaydı, onu sertçe kavırıyordu. Ağzı beni daha derine alırken tısladım. Boğazının arkasına vurduğumda yutkundu ve işte o zaman narin elleri taşaklarımı kavradı ve onlara masaj yapmaya başladı.

"Eğer bunu yaparsan ağzına boşalacağım," diye . Bana baktı, ağzı benimle doluydu.

"Siktir," diye nefes aldım. "Beni böyle alırken çok iyi görünüyorsun. Ağzını sikmemi ister misin *Tesoro*?"

Başını salladı, bu da beni biraz daha içine itti. Ağzına girip çıkarken başını tuttum.

"Ellerin amının üzerinde," diye .

İnlemeye başladı ve bu şimdiye kadarki en ateşli şeydi. Serbest kalmaya yaklaştıkça konsantrasyonunun azaldığını hissedebiliyordum. Bunu tek başına yapmasına imkan yoktu.

Çekip çıktım ve onu yatağa fırlattım. Kalçalarını ayırdım ve içine daldım.

"Lucas, *lütfe*," diye inledi.

Onun orgazmını tatmak istedim. Boşalırken onu hissetmek. Klitorisini dişlerimle ısırmaya başladığımda çığlık atmaya başladı, bunu dilimin etrafında dönmesiyle değiştirdim. İki parmağımı içine soktum ve işte o zaman patladı. Tüm vücudu salıverilmesiyle sarsıldı. Onun sularını yaladım, onun için açtım.

"Lucas, şimdi," diye sordu.

Daha fazla bekleyemezdim. Çok uzun zamandır onsuzdum.

Kıçını şilteden kaldırdım ve taşaklarına kadar içine daldım. İkimiz de rahatlama ve zevk içinde inledik.

Ona baktım. "Anlat bana."

"Seni seviyorum, Lucas."

"Evet, biliyorsun." Kendimi öldürmeden olabildiğince yavaş bir tempoyla içine girip çıkıyordum. "Seni çok seviyorum, Amara. Benim dünyam sensin."

"Biliyorum." Gözleri kesin bir ifadeyle parlıyordu. Bana güveniyordu. Bana her şeyini veriyordu. Her şeyini. Homurdandım ve ona vurmaya başladım. Tekrar boşalıyordu. Daha derine ittim, orgazmımı kovaladım. Serbest kaldıktan sonra bile ona girip çıktım, çıkardığımız sesleri, yatağında yarattığımız karmaşayı seviyordum.

İçinde kaldım ve başımı boynunun kenarına yasladım, onu yaladım, düzleşirken bile tadına baktım.

Elleri sırtımı okşadı. "Lucas, tatlım."

"Evet." Kokusunu severek tenine sokuldum. "Bana geri döndüğün için teşekkür ederim."

Sonra başımı kaldırdım. "*Her zaman* eve geleceğim, *Tesoro*." "Söz mü?"

"Kutsal olan her şey üzerine, Amara. *Her zaman* eve, *sana* geleceğim çünkü *sen* benim evimsin."

"Ve sen de benimsin," sözlerini tereddüt etmeden bana geri verdi.

Temizlenip yatağımıza döndükten sonra ona ofisimde annemle olayı anlattım.

Birbirimize bakabilmek için yan yatıyorduk. Geceye bu şekilde başladık ve sonra uyumaya hazır olduğumuzda, başını omzuma koyarak bana sarıldı. Gece boyunca güçlü bir şekilde uyur, yorganı kapar ve beni yataktan atardı.

"Eğer istersen Şükran Günü için annene gidebiliriz."

"Bunu önerdiğin için bile dünyanın en tatlı kadınısın, ama lanet olsun hayır." Şanslı bir orospu çocuğuydum. Annemin, Shelby'nin, Kath'in ve hatta Flynn'in ona davranışlarından sonra bile, eğer istediğim buysa tatili onlarla geçirmeye hazırdı.

"Rena tatillerde yalnız kalmayı sorun etmiyor mu?"

Kıkırdadım. "Yalnız değil. Hawaii'de onu ziyaret eden arkadaşları var. Düşünüyordum da belki sen, ben ve baban Noel'de oraya gidebiliriz."

"Gerçekten mi? Buna bayılırdı."

"Artık bana kızgın değil mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Belki biraz, ama bizi gördüğünde ve birbirimizi ne kadar sevdiğimizi anladığında her şey yoluna girecek. Neler olup bittiğine dair bazı detayları ona anlatıyorum."

"Amara, hâlâ Charleston'dan ayrılmayı düşünüyor musun?" Gitmemeyi umuyordum ama açıkça bir şey söylememiştii.

Bana gülümsedi. "Sen ne düşünüyorsun?" "Tahmin etmekten korkuyorum."

Kederle başını salladı. "Ben kalıyorum. Şansölye ile konuştum ve hiç istifa etmemiş gibi davranacağız. Babam bu konuda pek heyecanlanmadı ama anlayış gösterdi."

Yüzünün izini sürdüm ve evren bana isteyebileceğim her şeyi vermiş gibi hissettim.

"Amara, evlen benimle."

Nefes nefese kaldı ve doğrulup oturdu. "Ne?"

Ona katıldım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Yüzüğüm yok ama bir tane alacağım, söz veriyorum."

"Ne? Yüzük umurumda değil," diye tersledi.

"Biliyorum, ama bu bir gelenek." Ona karım olmasını teklif etme düşüncesiyle içimi derin bir haklılık duygusu kapladı.

"Peki, *Tesoro*'m, benimle evlenir misin?"

Bana şaşkınlıkla baktı ve içimden ilk panik dalgasının geçtiğini hissettim.

Kocaman gülümsedi. "Evet, Lucas, seninle evleneceğim."

Rahatlayarak iç çektim ve alnımı onunkine yasladım. "Bir dakika için...."

"Seni seviyorum. Seninle olmak istiyorum."

Ona sarıldım ve hayatımı yaşamaya değer kılan bu zeki, sevgi dolu, güzel kadını bana verdiği için Tanrılara şükrettim.

Bölüm 29

AMara

I bir rüyadaymışım gibi hissettim.

Lucas Covington'la nişanlanmıştım ve evlenecektik. Bunun olduğuna inanamıyordum. Kafamı bir türlü toparlayamıyordum.

Şükran Günü için şehirde olan Basil'i aradım ve ona söyledim. Gemma da yanındaydı, o yüzden sevinç çığlıkları attı.

"Şükran Günü için size katılmamızın bir sakıncası var mı?" Basil sordu. "Peki ya sizinkiler?"

"COVID."

"Ah, özür dilerim. İkisi de mi?"

"Evet. Çok fazla belirti göstermiyorlar ama test sonuçları pozitif çıktı, yani çalışamaz durumdalar."

Gemma Şükran Günü'nü Basil'le geçirmeyi planlamıştı çünkü ailesi bu yıl dağılmıştı ve Noel'e kadar bir araya gelemeyeceklerdi.

"Evet, tabii ki. gelin. Babam ikinizi de görmekten heyecan duyacak."

Bu konuşmadan sonra Lucas'a tekrar mesaj attım ve yönetim kurulu toplantısında ona iyi şanslar diledim. Hugh bir darbe planladığı için bunun zor bir toplantı olacağını biliyordum. Lucas'ın CEO'luk işini umursamıyor gibi görünmesi beni önce endişelendirmişti ama sonra onun sonunda işinden daha fazlası olduğuna karar verdiğini fark etmiştim. Hayatında işinden daha fazlası vardı.

LPC'yi yönetiyordu. Kimliğim akademisyen olmakla çok yakından bağlantılı olduğu için muhtemelen ondan öğrenmem gereken bir dersti.

Jax'i aradım ve Şükran Günü'nde ne yapacağını sordum. Görünüşe göre ailesini görmeye gitmeyecekti çünkü babasıyla kavga etmişti ve ailesiyle arası gergindi. Ben de onu davet ettim.

Tatil için dolu bir ev olacaktı, diye düşündüm neşeyle.

Şükran Günü en sevdiğim bayramlardan biriydi. Yemekler tabii ki çok çekiciydi ama diğer her şey de öyleydi. Ailenin bir araya gelmesi, futbol maçı izlemek, hindi ve et suyundan bıkana kadar artıkları yemek.

Geçen yıl Lucas Charleston'da kalırken ben New York'a babamın yanına gittim. Noel'de Lucas ve ben Noel arifesini benim eski evimde, Noel gününü de Lucas'ın ailesinin evinde geçirdik. Rena'yı çok sevmesine rağmen babam Covington'daki düzenimizden hiç hoşnut değildi. Bu yıl biraz sıcak havanın, kumsalın tadını çıkaracağı ve Noel'de masanın etrafında havasız Covington'lar olmayacağı için mutluydum.

Saate baktım ve gerginliğin tekrar içime sızdığını hissettim. Lucas'ın yönetim kurulu toplantısı başlamıştı.

Hızlıca hazırlandım, LPC'deki liderliği ile ilgili oylama nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, yönetim kurulu odasından çıktığında ofisinde olmaya kararlıydım. Rena bana endişelenmememi söylemişti ama elimde değildi. Lucas'ın uğruna bu kadar çok çalıştığı işini kaybetmesini istemiyordum. Bir parçam bunun benim yüzümden olduğu hissinden kurtulamıyordu. O Hugh ve Kath'i suçluyordu ama ben yine de kendimi sorumlu hissediyordum ve bu beni ona destek olmak için orada olmaya daha da kararlı kılıyordu.

Bölüm 30

LUCaS

T LPC yönetim kurulu odası büyük, heybetli bir odaydı ve omuzlarıma yüklenen aile isminin ağırlığını sürekli hatırlatıyordu. Zengin, koyu meşe panellerle kaplı duvarlar, onlarca yılın yankılarını içine çekmiş gibiydi - her konuşma, her karar Şirketin özünü oluşturdu ve onu bugünkü güç merkezi haline getirdi.

Uzun, cilalı maun bir masa odaya hükmediyor, yüzeyi sessiz ışığın altında pırıl pırıl parlıyordu. Etrafını çevreleyen yüksek arkalıklı deri sandalyeler destekledikleri mirasın yükü altında gıcırdıyordu. Uzak uçta, Charleston'ın tarihi bölgesine bakan uzun pencereler nöbet tutuyordu.

Havadaki gerilim dışarıdaki nemden daha yoğundu. Odanın kenarlarına yapışmış, köşelerde duman gibi kıvrılıyordu. Bu *sıradan bir* yönetim kurulu toplantısı değil, bir savaş alanıydı. Ve odadaki herkes bunu biliyordu.

Gene Lombardi, Genel Danışmanımız, solumda oturuyordu. Notlarını gözden geçirirken yüz ifadesinin nötr olduğunu biliyordum. Hugh'un yasal olarak şapkasından ya da başka bir yerden tavşan çıkaramayacağından emin olmak için çalışmıştık.

Eskiden için bir baba gibi olan günün adamı kendinden emin bir sırıtışla karşımda oturuyor, sabırsızlığını belli eden parmaklarıyla masaya hafifçe vuruyordu. Kath onun yanına oturdu, öyle görünmeye çalıştı

kontrol altındaydı ama çok gergindi. Masanın kenarını nasıl biraz fazla sıkı kavradığını görmemiz gerekiyordu. Mali işler müdürü olarak oy hakkı yoktu ama yönetim kurulu toplantılarında hazır bulunuyordu.

Büyükannem sağımda oturuyordu ve okuma gözlüğünü burnuna dayamış bazı belgeleri okuyordu.

Diğer üç yönetim kurulu üyesi -Arthur Jenkins, Marjorie Kane ve Michael Donovan- masanın etrafında oturmuş, yüz ifadeleri endişeden okunamaz hale gelmişti.

Yönetici Asistanım Diedra odanın en ucunda oturuyordu. Tutanakları o tutacağı için dizüstü bilgisayarı açık olan tek kişi oydu. Onu bugün havai fişekler patlayabileceği konusunda uyarmıştım ve o da bana bunun tam zamanı olduğunu söylemişti. Hugh ya da Kath'i hiç sevmezdi. Bir keresinde ona Kath'ten neden hoşlanmadığını sorduğumda basitçe "*O gerçek değil*" demişti.

Toplantının sahibi olarak odaya baktım ve bizi başlattım. "Haydi başlayalım. Bugün dolu bir gündemimiz var. Diedra, bize yol gösterebilir misin?"

Diedra ses tonunu değiştirmeden konuştu. "Üç gündem maddemiz var. İlk olarak Bay Bellamy'nin teklif etmek istediği bir önerge var; ardından Kath bize yılbaşından bugüne kadar olan mali tabloları sunacak; ve son olarak da Ocak ayında yapılacak yıllık başlangıç toplantılarını görüşeceğiz."

"Yer senin, Hugh," diye belirttim.

Hugh doğruldu, masanın etrafına bakarken alaycı tavrı tam bir gülümsemeye dönüştü. Belli ki bu işi çantada keklik gördüğünü, bugünün sonunda beni şirketten atacağı gün olacağını düşünüyordu. Muhtemelen bütün sabahı Kath'i benim koltuğumda hayal ederek geçirmişti ama bilmediği şey -bilmesi mümkün olmayan şey- planının çoktan suya düştüğüydü. Hugh, büyükannemi ve beni hafife almıştı ve daha da kötüsü, kendini abartmıştı.

"Evet, teşekkür ederim Lucas," diye başladı Hugh, sesinde sahte bir nezaket vardı. "Lucas Covington'ın LPC CEO'luğu görevinden derhal geçerli olmak üzere alınmasını teklif ediyorum."

Diedra'nın parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor, her kelimeyi kaydediyordu.

Sandalyemde arkama yaslanıp Hugh'yu soğuk ve hesaplı bir dikkatle izledim. "Peki bu önerinin gerekçesi nedir, Hugh?"

Hugh kötü niyetli bir zevkle gülümsedi. "Lucas, LPC'ye katkılarda bulunmuş olsan da, liderliğinin kişisel dikkat dağınıklığı ve gerçekten önemli olan şeylere odaklanamaman nedeniyle tehlikeye girdiği açık-

karlılık ve şirket büyümesi. Sizin yönetiminiz altında, sürdürülebilirlik gibi kâlfetli girişimlere doğru bir kayma olduğunu gördük; bu girişimlerin amacı asil olsa da LPC'nin temel iş çıkarlarıyla örtüşmüyor."

Kath'e bir bakış fırlattı, o da ona hafifçe, neredeyse belli belirsiz bir cesaret işareti yaptı.

Hugh devam etti, sesi giderek daha kendinden emin çıkıyordu. "Birkaç yönetim kurulu üyesiyle görüştüm ve LPC'yi yeniden rotasına sokmak için liderlikte bir değişikliğin gerekli olduğu açık. Bu nedenle, Lucas'ın istifa etmesini ve daha net bir vizyona sahip ve kârımızı artırmaya odaklanan birini atamamızı öneriyorum. Hepinizin gördüğü gibi Kath, CFO olarak bağlılığını ve kabiliyetini ortaya koymuştur ve inanıyorum ki iyi bir CEO olacaktır."

Oda sessizdi, herkes oylamayı beklerken gerginlik tırmanıyordu. Diğer yönetim kurulu üyelerinin tepkimi ölçen gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ama sarsılmamıştım. Bunun olacağını biliyordum. Ve onların bile fark etmediği şey, umurumda olmadığıydı - eğer atılırsam hayal kırıklığına uğrayacaktım, ama hayat devam edecek ve Amara ile dolu dolu yaşayacaktım.

Sakince masanın etrafına bakındım. "Önergeyi oylamaya sunalım."

Hugh'nun kendine güveni biraz sarsıldı çünkü benden hayal ettiği yanıt alamıyordu. "Evet, yapalım," diye tersledi.

Gözlerimi Hugh'dan ayırmadım ve onu rahatsız ederek kıvrandırdım.

Diedra, "Lucas Covington'ın CEO'luk görevinden alınmasını isteyenler lütfen ellerini kaldırsın," dedi ve sayar gibi odaya baktı.

Hugh'nun eli hemen havaya kalktı. Ancak saniyeler geçtikçe diğer kurul üyelerinden hiçbiri kıpırdamadı. Benden daha uzun süredir yönetim kurulunda olan Arthur ellerini masanın üzerinde sıkıca tuttu. Marjorie ve Michael kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra tiksinti olarak algılanabilecek bir ifadeyle başlarını salladılar.

Hugh masanın etrafına bakarken yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, farkına vardığı şey soğuk ve sert bir tokat gibi yüzüne çarptı. "Arthur? Marjorie? Michael? Ne haltlar dönüyor burada?"

Arthur boğazını temizledi ve hafifçe öne doğru eğildi. "Hugh, korkarım bu önergeyi destekleyemeyeceğim. Lucas yetenekli bir lider olduğunu kanıtladı ve aldığı her kararda hemfikir olmasak da, vizyonunun LPC için en iyisi olduğuna inanıyorum."

Marjorie başını salladı. "Katılıyorum. Lucas'ın liderliği LPC'yi sadece kârlılığımızı değil, itibarımızı ve mirasımızı da güvence altına alan bir yöne götürdü. Onun arkasında ve yanındayım."

Bir pragmatist olan Michael ekledi, "Lucas bazı zor kararlar verdi ve bunlar doğru kararlardı. Onu görevden almak için oy kullanmayacağım - ki bu konuda en son konuştuğumuzda da sana bunu söylemiştim."

"Dikkatli ol, Mike-"

Michael onun sözünü kesti. "Hayır, Hugh. İstedğin şeyi yapmam için bana şantaj yapamazsın. Dün gece karımla konuştum ve ilişki mi biliyor. Bunu pipona koy ve tüttür, göt herif."

Hugh'nun yüzü kıpkırmızı kesildi ve oylamanın istediği gibi gitmediğini anlayınca elini masaya bıraktı. Arthur ve Marjorie'yi ikna ettiğini düşünmüş ve Michael'ı tehdit ederek onu dize getirmeyi düşünmüştü.

Kath, babasının planının gerçek zamanlı olarak çözülmesini izlerken sapsarı kesildi.

LPC Yönetim Kurulu Başkanı Büyükanne hafifçe öne eğildi, sesinde kesin bir ifade vardı. "Lucas'ın CEO'luk görevinden alınmasına ilişkin önerge reddedilmiştir."

Hugh'nun gözleri öfkeyle parlayarak benden büyükanneme, oradan da kendisine ihanet eden yönetim kurulu üyelerine baktı. "Bu çok saçma. Hepiniz büyük bir hata yapıyorsunuz."

Sakinliğimi korudum ve kurula hitap ederken hafifçe öne doğru eğildim. "Konu liderlik ve LPC'nin çıkarları olduğuna göre, ben de kendi önerimi sunmak istiyorum."

Hugh'nun gözleri kısıldı, ifadesine şüphe karıştı.

"Hugh Bellamy'nin LPC yönetim kurulundan derhal azledilmesini teklif ediyorum," dedim, ses tonumu soğuk ve mesafeli tutarak - o kalleşe herhangi bir duygu görme tatminini yaşatacak değildim. "Bugünkü eylemleri şirketin çıkarları doğrultusunda değil, kişisel intikam duygusuyla yapılmıştır. LPC'nin liderliğini baltalamak için defalarca yaptığı girişimler göz önüne alındığında, yönetim kurulunda kalmaya devam etmesi bir çıkar çatışmasıdır."

Odadaki sessizlik sağır ediciydi ve gerginlik o kadar yoğundu ki boğucuydu. Bakışlarımı Hugh'ya kilitlemiş, yüzünde beliren öfke ve inançsızlığı izliyordum.

"Bunu oylamaya sunalım," dedim, sesim sert çıkıyordu.

Büyükanne hemen elini kaldırdı. Arthur, Marjorie ve Michael da şekilde ellerini kaldırdılar. Bu, yoruma yer bırakmayan hızlı ve kararlı bir oylamaydı.

Hugh'nun yüzü, yenilgisinin gerçekliği kafasına dank ettikçe şok ve aşağılanma donup kalmıştı. Tahta ona karşı dönmüştü ve artık yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bunu durdurmak için ne yapabilirim?

Diedra, "Hugh Bellamy'nin LPC kurulundan çıkarılmasına ilişkin önerge kabul edildi," diye duyurdu, sesi soğuk ve kesindi.

"Şu andan itibaren geçerli olmak üzere, Hugh, artık bu kurulun bir üyesi değilsin," Büyükanenin sesi hava durumu raporu okuyormuş gibi yumuşaktı.

Hugh'nun sandalyesi yere sürtünerek aniden ayağa kalktı ve yüzü öfkeyle buruştu. "Buna pişman olacaksın Lucas," diye tükürdü. "Hepiniz buna pişman olacaksınız."

Hışım la odadan çıktı, ayak sesleri onu takip eden sessizlikte yankılandı. Kath oturduğu yerde kaldı, masaya bakarken elleri hafifçe titriyordu. Bunun kendisi için de ne anlama geldiğini biliyordu.

Derin bir nefes aldım ve gerginliğin omuzlarımdan akıp gitmesine izin verdim. İş bitmişti. Hugh dışarıdaydı ve şirket güvendeydi, şimdilik.

"Desteyiniz için hepinize teşekkür ederim," diye kurula hitap ettim. "Bir sonraki gündem maddesiyle devam edelim. Kath? Bize mali tablolar hakkında bilgi verebilir misin?"

Kath bana baktı, gözleri irileşmişti, gözlerinde korku vardı. "Ah... Ben... Korkarım hazırlıklı değilim."

Başımı salladım. "Diedra, Aralık ayı için daha kısa bir yönetim kurulu toplantısı ayarlayabilir misin, böylece yılın mali durumunu ve gelecek yılın bütçesini gözden geçirebiliriz? Bu senin için uygun olur mu Kath?"

Heykel gibi oturmaya devam etti. Onu suçlamadım. Bu konuda babasının tarafını tutarak şirketteki kaderini mühürlediğini biliyordu.

"Kath?" Diedra sordu.

Kath EA'ma baktı ve başını salladı, gözleri hemen kucağında gevşekçe duran ellerine kaydı.

Daha sonra diğerlerine döndüm ve önümüzdeki yıla nasıl başlayacağımızı tartıştık.

Yönetim kurulu profesyoneldi ve Hugh ile aramızdaki tatsızlık unutulmuş gibi toplantımıza devam ettik. Öyle olmadığını biliyordum ama dedikleri gibi gösteri devam etmeliydi.

Tüm tartışmalarımız bittiğinde toplantıyı sonlandırdım.

Yönetim kurulu üyeleri başlarını salladılar, yerlerinden kalktılar ve odadan çıkarken eşyalarını topladılar. Büyükanem elini omzuma koydu ve sıktı, bu tüm toplantı boyunca yaptığı en duygusal şeydi.

Gene Lombardi, Hugh yasal olarak savunulamaz bir yola girmediği sürece sessiz kalacağını söylemişti. Bana kısa bir baş selamı verdi.

diğerlerini takip etmeden önce onayladı ve odada sadece Kath ve beni bıraktı.

Bana baktı ve dudaklarını yaladı, rahatsızdı. "Kath, otuz dakika içinde ofisimde buluşalım."

"Lucas-," diye başladı ama ben başımı salladım. "Seninle yarım saat sonra konuşacağım."

Ofisime girdiğimde kalbim ağırlaştı ve Amara'nın burada benimle olmasını diledim. Tam bu düşünce aklımdan geçerken, onun tanıdık kokusu havaya karıştı. Zihnimin bana oyun oynadığına ikna olmuşum ki...

"Hey."

Amara uzun pencerelerin yanında, kapıya dönük duruyordu.

"Buradasın," dedim şaşkınlıkla. Tanrı'ya şükür buradaydı. O yokken bile onu koklamaya başlamış olsaydım, bu aklımlı kaçırduğımın kesin bir işaretiydi - ve bununla başa çıkmak için bir terapistle ihtiyacım olacaktı.

İkimiz de hızla birbirimize doğru yürüdük ve odanın ortasında buluştuk. Ona sıkıca sarıldım. "Burada ne yapıyorsun, *Tesoro*?"

"Burada olmak istedim."

Başımı eğip yüzümü boynunun kıvrımına yasladım ve kokusunu içime çektim. Rahatlık, şefkat, sevgi... Amara'yla tanıştığımdan beri beni dengede tutan *her şey* buydu. Bunu gözden kaçırmıştım ama bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım.

"Hâlâ çalışıyor musun?" diye alay ederek sırtımı okşadı.

Kıkırdadım ve başımı kaldırdım. Sonra onu öptüm, dudaklarım dudaklarına değdi ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim.

"Evet, *Tesoro*, öyleyim."

Bana sarılmaya devam etti ve bu dünyadaki en güzel şeydi.

"Beni asla terk etme," diye fısıldadım, gözlerinin içine bakarak, benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlamak için çaresizce.

"Hey," diye nefes aldı.

Alnımı onunkine yasladım ve gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Onu neredeyse kaybediyordum; hayatımın aşkının gitmesine izin veriyordum. O zamanlar bilmediğim bir şeyi şimdi biliyordum: Amara olmadan bir daha asla mutlu olamayacaktım.

"Evet, aşkım."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Teşekkür ederim." Bana ikinci bir şans verdiği için, evrenin bana bir ilk verdiği için minnettar hissettim ve bu beni neredeyse dizlerimin üzerine köktürdü. "Seni seviyorum."

sen."

Beni öptü; bu sefer rahatlıktan, sevgi ve şefkatten daha fazlasıydı; cinseldi, güçlüydü.

Yumuşakça inledim, zor nefes alıyordum. Tek istediğim onu masamın üzerine yaymak ve dünyada en sevdiğim yer olan içinde olmaktı.

"Ben de seni seviyorum." Gülümsedi ve gözyaşlarımı sildi. "Bu kadar yeter. Ben buradayım. Sen de buradasın."

"Öyle mi?"

"Biz bir takımız, Covington."

Burnunu öptüm, kendimi dünyanın en şanslı orospu çocuğu gibi hissediyordum. "İçinde olabileceğim en iyi takım." Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. O kadar doluydu ki.

"Benim gitmem gerek, senin de bir toplantın var." Yanağımı okşadı. "Diedra bana birazdan Kath ve Gene'i görmen gerektiğini söyledi."

Derin bir nefes aldım. "Onu kovmak zorundayım."

"Öyle mi?" Bana meydan okumuyordu; sadece merak ediyordu. Başımı salladım ve ona toplantı odasında neler olduğunu anlattım.

"Seni hiç sevmedi, değil mi?" dedi sonunda ben bitirdiğimde. "Hayır, *Tesoro*, hiç sevmedi."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sen yapman gerekeni yap. Ben evde seni bekliyor olacağım."

Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!

Onu usulca, tatlı tatlı öptüm çünkü o benim hayatımın aşkıydı ve bunu hiç o an hissettiğim kadar güçlü hissetmemiştim.

Bölüm 31

LUCaS

I masamda oturmuş, Kath'e bakıyordum.

Gene onun yanında oturuyordu, avukat yüzü hiçbir şey belli etmiyordu ama onun da en az benim kadar bundan korktuğunu biliyordum.

Kath far ışığına yakalanmış bir geyik gibiydi; gözleri her şeyin nasıl sonuçlandığına inanamamakla doluydu, elleri tasarım blazer ceketinin etekleriyle oynuyordu. Onu kendinden emin, ağırbaşlı, hatta acımasız görmüştüm, ama şimdi? Şimdi sadece korkuyordu. Bu da bunu daha da gerekli kılıyordu.

Gene'e bakmaktan kaçındı ve gözlerimin içine bakarak oturdu. Şirketin genel danışmanının neden odada olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Kath, gitmene izin vermek zorundayız; bunu anlıyorsun, değil mi?" Sesimi soğuk ve profesyonel tuttum.

Muhtemelen konuşarak bu işten sıyrılmaya çalışmak için ağzını açtı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. Az önce toplantı odasında olanlardan sonra bahane ya da gerekçe bulacak havada değildim.

"Bugünkü eylemlerinizi sadece profesyonelce değildi, aynı zamanda bu şirketin istikrarına doğrudan bir tehditti. Liderliğimi baltalamak ve LPC'nin kontrolünü ele geçirmek için Hugh ile komplo kurdunuz. Michael'a şantaj yapmasına, seninle evlenmem için bana baskı yapmasına ortak oldun."

"Lucas," diye konuşmayı başardı sonunda, sesi titriyordu, "şirket için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum. Biz-"

"Şirketim için en iyi olanı mı kastediyorsun?" Sesim sertleşerek araya girdim. Gözleri yaşlarla doldu ve bir an için tamamen yıkılacakmış gibi göründü. Ama omuzlarını dikleştirerek kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı. "Lucas, beni öylece kovamazsın. Seni dava ederim."

Öne doğru eğildim, ellerimi masanın üzerine koydum ve gözlerimi onunkilere kilitledim. "Dava açmak için herhangi bir gerekçesi var mı, Gene?"

Gene kısa ve öz bir şekilde, "Hayır," diye yanıtladı.

"Seni seviyorum," diye . "Bunu seni sevdiğim için yaptım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Saçmalık."

Dudaklarını yaladı. "Ben... Seni başka nasıl tutacağımı bilemedim. Birlikte olmamız gerektiğini göremiyor musun?"

"Profesyonel bir ilişki sırasında kişisel konuları gündeme getirmeniz burada yaptığım şeyi daha da önemli kılıyor." *Bizi tartışmak için onun tarafından yemlenmeyi reddettim.*

"Ama... *onu* benim için terk ettin ve-"

"Dur," diye araya girdim. "Geçmişteki kişisel ilişkimizin profesyonel kararlarını gölgelemesine izin veriyorsun."

Kath başını iki yana salladı. "Neden korkuyorsun Lucas? Seni tekrar inciteceğimden mi? İncitmeyeceğim. Söz veriyorum. Aptaldım ve-"

"Mercer'la konuştum." Bunu yumuşak bir şekilde söyledim.

Gözlerini kırptırdı ve elini ağzına götürerek itirazını bastırdı. Ne olduğunu, ne yaptığını, kim olduğunu bildiğimi biliyordu.

"Gene, lütfen Kath'in iş akdinin derhal feshedilmesi için İK ile birlikte çalış. Güvenlik tarafından dışarı çıkarıldığından emin olun. Bu işin kitabına uygun yapılmasını istiyorum." Gene başını salladı, yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. "Yapacağım, Lucas."

Kath'in gözleri, içinde bulunduğu durumun ciddiyeti tam olarak kavrandığında şok içinde açıldı. Bu şok saniyeler içinde yerini öfkeye bıraktı. "Yani, bir hata yaptım. Herkes hata yapar. Beni öylece değiştirebileceğini mi sanıyorsun? Ben harika bir CFO'yum ve beni işten çıkarmaya hakkınız yok."

"Aslında var," diye yanıtladı Gene yumuşak bir sesle. "Sözleşmenizi gözden geçirebiliriz ve tüm sorularınızı yanıtlayabilirim. Her şeyi avukatınıza götürebilirsiniz ve tekrar görüşebiliriz."

"Teşekkürler Gene," dedim kesin bir ifadeyle ve bu görüşmenin bittiğini belirttim.

Kath öne doğru eğildi, ellerini sanki bir şekilde aramızdaki uçuruma uzanabilecekmiş gibi uzattı. "Lucas, bu kadar ileri gitmesini istememiştim. Seni asla incitmek istemedim."

Ona en iyi kurumsal gülümsememi verdim. "Yıllarca verdiğin hizmet için teşekkür ederim, Kath. Gelecekte sana en iyisini diliyorum."

Kath sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi duraksadı ama Gene ayağa kalkarak bu konuşmanın bittiğini belli etti. "Kath," dedi, sesi resmi ama kaba değildi, "sana insan kaynaklarına kadar eşlik edeceğim."

Kath yavaşça ayağa kalktı ve Gene onu takip ederken her zamanki neşesi olmadan yürüdü.

Kapı onların ardından tıkırdayarak kapandı ve ardından gelen sessizlik sağır ediciydi. Uzun bir nefes aldım ve kalan gerginliği üzerimden atmaya çalışırken bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Kalktım ve uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissederek eşyalarımı toplamaya başladım. Eve, nişanlımın yanına gidiyordum ve bu harika bir şeydi.

Bölüm 32

AMara

Meviniz *canlıydı*.

Lucas bana kulübede yaşamak istediğini söylemişti. Jax kararından memnundu çünkü şehir evine taşınacaktı. Bir otel odasında kalmaktan bıkmıştı.

Gizliden gizliye heyecanlanmıştım. Şehir evi ne kadar muhteşem olsa da, gerçek şu ki beni rahatsız ediyordu. Pahalı, özenli ve gösterişliydi. Yazlık, sadece benim maaşımla bütçeme uygundu ve çocuklarımız olduğunda daha büyük bir yere ihtiyacımız olacaktı ama acelem yoktu. Daha yeni bir araya gelmiştik; zamanımız vardı.

"Yemekler harikaydı, evlat." Ben mutfakta dururken babam kolunu bana doladı.

Ana yemeği yeni bitirmiştik ve masanın üzerine dağılmış hindi, dolma ve tüm süs eşyalarının kalıntılarını temizliyorduk.

Kahkahalar havayı dolduruyor, şarap kadehlerinin şingirtısına ve balkabağı baharatının kokusuna karışıyordu. En son ne zaman bu kadar neşe, sevgi ve saf, filtresiz mutlulukla dolu hissettiğimi hatırlayamıyordum. Beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor, güvende ve huzurlu hissettiriyordu.

Basil'in birkaç yıl önce ailesinin mutfağını yanlışlıkla ateşe verdiği felaket bir Şükran Günü hikayesini anlatmasını izledim

bir hindiyi kızartmaya çalışıyordu. Yanında oturan Gemma o kadar gülüyordu ki neredeyse şarabını dökecekti, Jax ise sırtarak başını salladı.

"Teşekkürler baba." Ona doğru eğildim. "Burada olman çok güzel."

"Lucas ve ben konuştuk," dedi usulca.

Lucas bana babamla iyi geçineceğini, kendini açıklayacağını ve babamın hayatının geri kalanında ondan nefret etmemesini umacağını söylemişti. Babam *öyle* bir adam değildi. Kin tutmazdı, bu yüzden endişelenmemiştim ve Lucas'ın endişelenmesinin çok hoş olduğunu düşünmüştüm.

"Ve?" Ben sordum.

"Görünüşe göre ahmağın tekiymiş ama ben bile büyüdüğünü görebiliyorum." Babam başımın yan tarafını öptü. "Biliyorsun, hiç kimse kızım için yeterince iyi olamaz, ama senin güvenini ve saygını *kazanmak* isteyen ve bu işi yapmaya hazır olan bir adam buna yaklaşıp."

"Evet," diye kabul ettim.

"Yine de bunu ona söylemedim," diye devam etti babam. "Ona zor anlar yaşattım. Ona suçlu muamelesi yaptılar."

Babama nazikçe dirsek attım. "Kaba olma."

"Ben emekliyim; bir yerlerde bir şeyler yapmalıyım." Babam derin bir nefes aldı. "Aradığın kişi o, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Nesilden nesile geçen servet saçmalığını saymazsak, o iyi biri."

Güldüm. Sadece babam Lucas'ın eski ve çok paralı bir aileden gelmesini sorun ederdi.

"Seni anlıyorum baba. *Düzenli* parası olsaydı daha kolay olurdu. Onunki gibi bir aile serveti... birincisi hak edilmiyor, ikincisi de ilişkileri bozuyor. Baksana annesi ve kız kardeşi aile yerine Georgia sosyetesinin çizgisini takip etmeye karar vermişler."

"Rena bunu yapmıyor. Bu çok sert bir kadın."

Lucas'ın büyükannesi bugün erken saatlerde yüzünde bir gülümseme ve elinde bir şişe pahalı şarapla kapıma gelerek bizi şaşırttı. Hawaii'ye gittiğini sanıyorduk ama Şükran Günü'nü ailesiyle, yani bizimle geçirmek istediği için ertesi gün gideceğini söyledi. Onun varlığı bu günü mükemmel kılan son dokunuş oldu.

"Hawaii'de Noel hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bu konuda harika hissediyorum." Babam sırtıttı. "Rena, Covington'daki evin su üzerinde olduğunu söyledi. Bana resimlerini gösterdi."

Özel plajı ve şefi olan ucube bir malikane. Tatil köyünde olmak gibi bir şey olacak. Bana uyar."

"Senden hoşlanıyor," diye mırıldandım.

"Senin harika biri olduğunu düşünüyor evlat ve Lucas'la seni birlikte görmekten çok memnun. Bana iyi bir kadının bir erkeğin hayatını değiştirebileceğini ve iyi bir erkeğin de bir kadınıkini değiştirebileceğini söyledi. Oğlunun daha iyi biriyle evlenmesini dilerdi ama Patsy oldu!"

Babam dolaba doğru yürüdü ve bir su bardağı çıkardı. Buzdolabından doldurdu.

"Sence Lucas annesi ve kız kardeşiyle ilişkisini zorladığım için pişman olacak mı? Bunun için beni suçlayacak mı?"

Babam arkamda birinin olduğunu anlamak için kaşlarını ve çenesini kaldırdı. *Onu* kokladım ve eğlenerek başımı salladım.

Lucas yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. "Pişman olacak bir şey yok *Tesoro*. Onlar kendi seçimlerini yaptılar ve benim kararımın seninle hiçbir ilgisi yok, her şey *benimle* ilgili. Onların ya da benim seçimlerim için seni asla suçlayamam. Sen benim hayatımın aşkıydın, neşemsin."

"Tanrım! Bir dahaki sefere senin için şiir yazacak," dedi babam alaycı bir tiksintiyle. "Ben gidip komik konuşmayan insanlarla konuşacağım."

"Komik konuşmuyorum, efendim. Ben sadece aşık bir adamım." Lucas dudaklarını benimkilere değdirdi ve babamın ona PDA'ya dikkat etmesini çünkü "*o hâlâ benim kızım*" dediğini duydum.

Ama babam şaka yapıyordu. Bizi tekrar bir arada gördüğü için mutluydu çünkü Lucas'ı ne kadar çok sevdiğimi biliyordu.

"Çok güzel bir Şükran Günü oldu, şimdiye kadarkilerin en iyisi." Lucas bana sarıldı. "Bunu bu kadar özel kıldığın için teşekkür ederim."

Lucas bütün akşam mükemmel bir ev sahibi olmuş, herkesin kadehini dolu tutmuş, yemeklerin gelmesini sağlamış ve bu sırada zahmetsizce yakışıklı görünmeyi başarmıştı. Rahat ve çekiciydi ve beni ona yeniden aşık edecek kadar rahattı.

"Tatlı zamanı mı?" Lucas sordu.

"Evet, hadi yapalım."

"Hayır, bana bırak. Sen git Basil'le otur; seninle hiç vakit geçiremediğinden yakınıyor."

Lucas'ın önerdiği gibi yaptım. Basil bana UCLA'da çok eğlendiğini ama evini özlediğini söyledi.

Lucas döndüğünde elinde balkabağı turtası dilimleriyle dolu bir tepsi vardı. Onları teker teker dağıtmaya başladı, her bir dilim üzerine bir top krem şanti ile mükemmel bir şekilde düzenlenmişti.

Basil'in önüne bir dilim koydu, o da hemen içine daldı. "En iyi turtaları Amara yapar," diye açıkladı ağzı doluyken.

Gemma, "Çiğnemezsen boğulacaksın ve ben Heimlich yapmıyorum," diye uyardı.

"Ben yaparım," diye araya girdi babam, "Sen sadece gulu gulu gulu, Basil." Lucas herkesin önüne turta dilimleri koydu.

Sonunda yanıma geldi ve sonuncusunu da küçük bir süslemeyle yere bıraktı. "Ve senin için, aşkım." Gözleri kalbimi yerinden şekilde parıldıyordu.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. Eğilip başımın üstünü öptü ve ben de çatalımı alırken sııttım.

İlk ısırık mükemmeldi; zengin, baharatlı dolgu dilimde eriyor, tereyağı kabuk tam kıvamında ufalanıyordu. Ama ikinci ısırığı almak üzereyken çatalım sert bir şeye çarptı. Kaşlarımı çattım, ne olduğunu görmek için çatalı geri çektim ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Orada, balkabağı turtası diliminin ortasında bir yüzük vardı; güzel, pırıl pırıl bir elmas yüzük.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadan Lucas önümde diz çökmüştü. Gözleri benimkilerle kilitlendi ve o kadar büyük bir sevgiyle doluydu ki gözyaşlarına boğulmak istedim.

"Amara, sana ilk evlenme teklif ettiğim zaman mükemmeldi. Hatırlatmak için söylüyorum, *yüzük olmadan*, sana yaşattığım onca şeyden sonra bile evet demiştin."

Uzandı ve yüzüğü yavaşça turtadan aldı, bana uzatmadan önce bir peçeteyle silerek temizledi. Elmas ışığı yakaladı ve pırıl pırıl parladı.

"Ama bu sefer," diye devam etti, sesi şimdi daha yumuşaktı, "yüzük bende, *Tesoro*. Amara, evlen benimle. Karım ol."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama umurumda değildi. Gülümsemeden duramıyordum, dünyanın en şanslı kadını olduğumu hissetmeden duramıyordum. Bu adam -bu inanılmaz, kusurlu, harika adam- benimdi. Ve ben de onun.

"Evet," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Evet, seninle evleneceğim. Senin karın olacağım."

Oda alkış ve kahkahalarla inledi. Babam yüksek sesle alkışlarken Basil haykırdı ve Gemma gözlerindeki yaşları sildi. Rena'nın gülümsemesi sanki bunu en başından beri bekliyormuş gibi sıcak ve bilmişti.

Lucas yüzüğü parmağıma geçirdi ve sanki her zaman oraya aitmiş gibi mükemmel bir şekilde oturdu. Ayağa kalktı, beni kollarının arasına aldı ve geri kazanmak için çok uğraştığımız tüm o aşk ve tutkuyla öptü.

Ayrılırken odanın içinde sevdiğim, ailem olmuş insanların yüzlerine baktım ve kalbimin mutluluktan patlayacağını hissettim.

Yüzüğümü herkese gösterdim ve onlar da uygun sesler çıkardılar. Lucas kollarını arkamdan bana doladı, arkadaşlarımızın ve ailemizin etrafımızdaki kutlamalarını izlerken çenesini omzuma .

"Şükran Günü sürprizini beğendin mi *Tesoro*?" diye sordu, ağzı kulağıma değerken.

"Hem de çok," diye cevap verdim, ona doğru eğilerek. "Peki, Noel için ne gibi bir sürpriz planlıyorsun?"

Lucas'ın Noel'de Amara'ya nasıl sürpriz yaptığını öğrenmek ister misiniz?

Bonus bölümü okuyun: **Bu Noel** www.MayaAlden.com adresindeki web sitemde.

Bu kitabı beğendiyseniz **Yanlış Nişanlı**'ya göz atın: Hawaii'de geçen **bir Milyarder İkinci Şans Romantizmi**.

Book Excerpt: Best Kept Secret

ABILIOfiüiesur r0rsiDDenRonans Yükseliyor

Sırlar hakkındaki gerçek nedir? Her zaman çözülürler.

Ben Beau Bodine, ve birisi benden çok büyük bir sır saklıyor.

Mira Sen bir anda ortaya çıktı ve bir bomba patlattı: Son iki buçuk yıldır kızımı -yeğenini- o büyütüyordu. Varlığından bile haberdar olmadığım bir kız. Öfkelenmem gerekirdi ve öfkelenmem gerekirdi de, ama Mira'nın yakın zamanda vefat eden kız kardeşi onu çocuğumla hiçbir şey yapmak istemediğime ikna etmişti.

Mira ve kızım yanıma taşındı ve ben farkına bile varmadan bir aile olduk. Küçük kızıma çok aşık oldum. Teyzesi de beni çok etkiledi. Aramızdaki yaş farkı, kız kardeşiyle olan geçmişim... Bunların hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor. Derinlere daldım ve hayatımda ilk kez beyaz çitlerin hayalini kurmaya başladım.

Ancak Mira'nın muhafazakâr ve nüfuzlu ailesi torunlarının velayeti için neden mücadele ettiklerini anlatınca her şey altüst oldu. Bana Mira'nın bebeğime fiziksel olarak zarar verdiğine dair kanıt gösterdiler. Tereddüt etmedim. Mira'ya evimden ve hayatımdan defolup gitmesini söyledim.

Sonra gerçek ortaya çıkıyor ve her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. *Büyük bir hata.*

Mira'yı bulduğumda, öngöremediğim ve hayal bile edemeyeceğim şekilde kırılmıştı. Benim hatam olduğunu biliyorum. Bunu düzeltmeliyim. Ama o içine kapandı ve zar zor tanıdığım birine dönüştü. Şimdi onu tekrar bir araya getirip getiremeyeceğimi bilmiyorum.

Best Kept Secret, çok satan Savannah's ***Best*** serisinin dördüncü kitabıdır ve en sevdiğiniz tüm mecazları içerir:

- ✓ Gizli Bebek
- ✓ Kız Kardeşinin Erkek Arkadaşı & Bebek Babası
- ✓ Tek Ebeveyn
- ✓ Zorla Yakınlık
- ✓ Yasak Aşk
- ✓ Diğer Kadın Draması
- ✓ Yaş Aralığı (12 yıl)
- ✓ Yanlış Anlaşılmış ve Ezilmiş
- ✓ Overheard & Uncovered
- ✓ İhanet & Yaltaklanma
- ✓ Hintli Kahraman
- ✓ Hile Yapmak Yok
- ✓ Komple Bağımsız

*Best Kept Secret*¹ Amazon'dan alın.

Chapter I

Beau

T Mira Sen'i son gördüğümde taşaklarım kız kardeşinin içindeydi. Ne zaman oldu bu? İki ya da üç yıl önce mi? Daha mı uzun? O zamanlar daha çocuktum ve kimin ne düşündüğünü umursamadan istediğimi yapan ben bile, beni paylaştıkları dairenin mutfağında Asha'yı korkuturken bulduğu için üzülmuştüm.

"Mira, her şey yolunda mı hayatım?" Mırıldandım ve dışarı baktığımda garaj yolunda eski püskü bir Toyota Corolla gördüm, güvenlik görevlisi çok rahatsız görünüyordu çünkü kapıdan seslendiğinde onu içeri almasını söylemiştim.

Dudaklarını yaladı ve arabasına bakmaya devam etti. Muhtemelen eskiden bordo renkliydi ama şimdi seçilemeyecek kadar tozluydu. Arabanın tüm kapıları açıktı ve tahminimce kliması yoktu, ki bu da Savannah'da Haziran ayında sıcak çarpmasına davetiye çıkarmak demekti.

Zayıf görünüyordu ve kıyafetleri daha iyi günler görmüştü. Yüzü makyajsızdı ve bitkin görünüyordu.

"Merhaba Beau. Böyle uğradığım için çok özür dilerim."

"Sorun değil. İçeri gelmek ister misin, sevgilim?" Kapıyı ardına kadar açtım ve o başını salladı.

Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğundan emindim.

"Asha'ya onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylediğini biliyorum. Anlıyorum. Ama çaresizim. Ben...ailem...zaten onun bütün

Para. Onu istemediğini biliyorum ve bu sorun değil. Ona bakmak zorunda değilsin. Ben bakarım. Her şeyi yaparım. Ama mahkemeye mücadele edemem. Yani ben sadece... Asha bana her şeyi imzaladığını söyledi ama bir arkadaşım ile konuştum ve bunun.... o anlama gelmediğini söyledi." Salata kelimesini kusarken sesi titriyordu.

Ne dediğini anlamaya çalıştım. Birincisi, hızlı konuşuyordu. İkincisi, pek tutarlı değildi.

"Mira, tatlım." Elimi omzuna koydum, evimin güvenliğine ve rahatlığına sürüklemek ve ona sarılmak için güçlü bir istek duydum.

Tutmak mı? Seni pislik, o daha bir çocuk.

Sağ omzumdaki şeytan, beynime hükmeden şeytan, hemen dikkatimi çekti: *O daha bir çocuktü. Şimdi muhtemelen yirmi iki yaşındadır.*

"Lütfen, Beau." Gözleri yaşlarla dolmuştu ve ben de onları akıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Ağlayan kadınlarla aram pek iyi değildi. "Asha'nın hatırı için."

"Elbette, evet, onun neye ihtiyacı varsa, senin de ona ihtiyacın var." "Gerçekten mi?"

Ben cevap veremedenden biri "*Miramashi*" diye seslendi.

Mira arabasına doğru koştu ve kocaman gülümsedi. Yüzündeki tüm korku kaybolmuş, yerini büyük bir sevinç almıştı. Arabaya doğru eğildi ve ben de Asha olup olmadığını merak ederek arabanın içinde kimin olduğunu görmek için ona doğru yürürken olduğum yerde durdum.

Mira'nın kollarında bir çocuk vardı.

Küçük kız başını Mira'nın omzuna yasladı. Bir elinde kulağından tuttuğu doldurulmuş bir tavşan vardı. Pembe bir elbise giymişti, saçları pembe ipek fiyonklarla atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Çok sevimliydi. Ve Mira'ya kıyasla daha iyi giyinmiş, daha iyi beslenmiş ve daha sağlıklıydı.

Bana gülümsedi ve gözlerini kırıştırdı. "Meyve suyu," diye emretti.

"Evet, *Shona*'m. Bende biraz var ve... Beau, onu tutabilir misin?" Mira küçük kızı bana doğru itti ve ben de otomatik olarak onu kucağıma aldım. Arkadaşlarımın ve akrabalarımın çocuklarını kucağıma almaya alışkındım.

Kollarımdaki kız sırtıttı ve burnumu dürttü. Tekrar yaptı ve kıkırdadı. "Ben yaptığımda ding dong demelisin! O zaman kapı zili olursun!"

Burnumu tekrar dürttüğünde otomatik olarak *ding dong* dedim ve o da güldü. Dünyanın en güzel sesiydi.

Yakından bakınca gözlerini görebiliyordum; büyük, mavi ve yeşil benekli. Geri kalan her şeyi Mira'ya, daha doğrusu Asha'ya benziyordu. Sütü çikolata teni, tombul yanakları, koyu renk saçları ve sevimli düğme burnu onun bir Sen olduğunun göstergesiydi.

Ama o gözler? Bana onun saf Bodine olduğunu söylüyorlardı. Ve evren *benimle* dalga geçmiyordu, çünkü onun *benim* olduğundan emindim.

"Bu meyve suyu ne zamandır sıcak arabanın içinde?" Mira meyve suyu kutusuna bir pipet sokarken kızımı yakınımda tuttum.

"Bu sabahtan beri bagajda bir soğutucuda tutuyorum."

Küçük kız onu almak için tehlikeli bir şekilde benden uzaklaştığında meyve suyu kutusuna şüpheyle baktım. Tavşanını düşürdü, Mira da onu aldı.

Kız pipeti ağzına soktu ve emmeye başladı, gözleri benimkilerdeydi. Kardeşim Trev'in, babamın *ve benim* gözlerimin aynısıydı. Daha birkaç ay önce, babamın kalemini annemin olmayan mürekkebe batırması sayesinde bir üvey kız kardeşim olduğunu öğrenmiştim ve şimdi bir kızım varmış gibi görünüyordu. Benim de kafamda bir ton soru vardı ama Mira yıkılmaya hazır görünüyordu ve bu çocuk kocaman bir güneş topu gibi, mutlu ve çekici görünüyordu, bu yüzden ona bakan kadın için endişelendiğimden daha az endişelendim.

İçerken burnumu tekrar dürttü. Parmağı meyve suyunu tuttuğu için soğuktu. "Ding dong," diye tekrarladım ve homurdanarak yüzüme portakal suyu püskürttü. Gülmekten kendimi alamadım ve böylece hayatımda ilk kez aşık oldum.

Chapter 2

Mira

I Beau ve ben konuşurken oynayabilsin diye Pari'nin oyuncaklarını önüne koyduktan sonra kanepeye yığılıp kaldım. O benim son çaremdi... nihayetinde, benim *tek*.

Açlıktan ölüyordum.

Kahve sayılmazsa son bir gündür pek *bir şey* yememiştim. Beau'nun evine gitmek için benzin alacak ve Pari için süt, meyve suyu, meyve ve yiyecek bulunduracak kadar param vardı. Eğer beni geri çevirirse ne yapacağımdan emin değildim. Atlanta'dan ayrıldığımda kız kardeşimin ve hatta Beau'nun isteklerine karşı geldiğimi biliyordum. Bana Beau'nun bir çocukla yükümlü olmak istemediği için ebeveynlik haklarından vazgeçtiğini söylemişti. Kız kardeşimle çıkarken tanıdığım Beau ile bunun bağdaşmadığını düşündüm. Ama yine de Beau Atlanta'da tanınmış bir playboydu, bu yüzden eğer çocuk istemediğini söylediyse, bu o kadar da uzak bir ihtimal değildi.

"En baştan alalım, olur mu hayatım?" Beau bana bir bardak su uzattıktan sonra önerdi.

Keşke meyve suyu isteseydim de içime biraz şeker girseydi çünkü biraz başım dönüyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu. Son üç yıldır ona ve Pari'ye bakmak için işimi ve hayatımı bırakmak zorunda kaldığım için kız kardeşim bize bakılmasını sağlamıştı. *Ama* ailem bir yargıcı onun mirasını ya da sigortasını bana vermemesi için ikna etmeyi başarmıştı ve bunun için mücadele ediyorlardı.

Pari'nin velayetini almasına kesinlikle izin veremezdim. Bu yüzden gelip Beau'yu bana yardım etmesi için ikna etmeye karar vermiştim. Pari'yi büyütmek istemeyebilirdi, ki bu sorun değildi. Bunu yapardım ama çocuğun babası olarak hak iddia ettiği sürece ailem onu benden alamazdı.

"I..." Ne diyeceğimi, yukarıdan almanın ne anlama geldiğini bilmiyordum, bu yüzden su içtim.

Cümleleri bir araya getirmedeki beceriksizliğimi sezen Beau sabırla, "Adı ne?" diye sordu.

"Pari." Gülümsedim çünkü yeğenimle ilgili her şey beni mutlu ediyordu. "Bu melek demek... bir peri."

Beau'nun gözleri kahkahayla kırıştı.

Asha'nın tüm erkek arkadaşları arasında, ki birkaç tane olmuştu, en yakışıklısı oydu ve ben de ona aşık olmuştum. Beau hariç birlikte olduğu diğer erkekler bizim gibi Hintliydi ve ne olduysa oldu, ondan hamile kaldı.

"Çok güzel bir isim. Asha nerede?"

"Asha öldü, Beau." Su bardağını sehpanın üzerine bıraktım.

Uzun bir süre donup kaldı ve acaba daha iyi, daha farklı bir şekilde mi söylemeliydim diye düşündüm. Sonra sanki acı çekiyormuş gibi başını salladı ve bana sarılarak beni şaşırttı.

"Çok üzgünüm, Mira. Hem de çok üzgünüm." Onun katı sıcaklığına yaslandım.

Teselli edilmek çok iyi hissettirdi.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca sarılıp kucaklayabileceğim tek kişi Pari'ydi. Tüm ailemiz bizi terk etmişti. Asha'nın gayrimeşru bir çocuk sahibi olması Hint toplumunda küçümseme ile karşılanmıştı. Başlangıçta restorandaki arkadaşlarım ama Asha'nın hastalığı devam ettikçe ve Pari doğdukça insanlara ulaşmaya bile daha az zamanım oldu, bu yüzden onları da kaybettim.

Bana baktı ve gözlerimden süzülen yaşları sildi. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Ben daha konuşmadan Pari koşarak yanıma geldi. "Çiçe ihtiyacım var, *Miramashi*."

Beau'ya baktım ve bana tuvaletin yolunu gösterdi. Pari'yi içeri aldım ve çişini yaparken durmadan konuştu. İyi bir kızdı ve iki buçuk yaşında tuvalet eğitimi almıştı ki bu bir mucizeydi. Geceleri uyumak için hala beze ihtiyacı vardı ama gün içinde, üzgün olmadığı sürece neredeyse hiç kaza yapmıyordu.

Ellerimizi yıkadıktan sonra onu Beau'nun telefonda mesajlaştığı oturma odasına geri götürdüm. Bize baktı ve gülümsedi.

Pari halının üzerindeki Lego bloklarına geri döndü ve ben de tekrar kanepeye oturdum. Çok yorgundum. Asha'nın hamileliğinin son üç ayından bu yana üç yıldır neredeyse hiç uyumamıştım; Asha'nın vefatından bu yana geçen aylar ise daha da üzücüydü.

"Beau," demek istemedim ama kendimi baygın hissediyordum, "Sence yiyecek bir şeyler alabilir miyim?"

İki kaşını da kaldırdı.

"Ben... Dünden beri bir şey yemedim ve-"

"Elbette," diye sözümü kesti Beau. Telefonuyla tekrar mesajlaştı. "Yemek istediğin özel bir şey var mı?"

"Herhangi bir şey," dedim ısrarla. "Bir elma bile ."

"Tavuklu sandviçe ne dersin?"

Ağzımın suyunu akıtmamayı başardım.

"On dakika. Hizmetçim yolda. Bahçenin sonundaki kulübede yaşıyor."

Sonra mutfağa gitmek için yanımdan ayrıldı.

Geniş kafe pencerelerinden dışarı baktığımda yemyeşil bir bahçeden başka bir şey göremedim.

Çok güzel bir evi vardı. Varlıklı olduğunu biliyordum ama bu çok çılgın bir paraydı. Bu, filmlerde gördüğünüz türden bir malikâneydi; İspanyol yosunlarıyla kaplı yüksek meşe ağaçları, sonsuza dek gibi görünen uzun araba yolunu kaplıyordu. Evin kendisi de beyaz sütunlar ve büyük kemerlerle süslü, iki yanında mükemmel bakımlı bahçeleri olan geniş bir malikaneydi. İçeride, parıldayan parke zeminlerden, tavandaki küçük elmaslara benzeyen kristal avizelere ve bir müzeye aitmiş gibi görünen antika mobilyalara kadar her ayrıntı lüksü haykırıyordu. Devasa pencereler, tesisin etrafından kıvrılan Savannah nehrinin manzarasını çerçeveliyor, su uzaktan parıldıyordu. Dolambaçlı merdivenleri, muhtemelen sayısız odası ve her yerde yankılanan zenginliğin sessiz uğultusuyla burası bir evden çok özel bir tatil köyüne benziyordu.

Beau bir bardak içinde smoothie'ye benzeyen bir şeyle geri geldi. "İç," diye talimat verdi.

İçtim ve sıvının tadını zar zor aldım. Yeğenimin babasıyla yapmam gereken zor konuşmayı yapabilecek kadar yenilenmiş hissetmek için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Asha'ya ne oldu?" diye sordu.

"Peripartum kardiyomiyopati teşhisi kondu. PPCM. Bu, hamileliğinin son üç ayında ortaya çıkan nadir bir kalp yetmezliği türüdür. PPCM kalp kaslarını zayıflattı ve iki yıl boyunca bununla mücadele etti ama sonra... vücudu dayanamadı...."

Beau düşünceli bir şekilde başını salladı. Sakinliğini koruyordu. Bu yönünü seviyordum. Nasıl karşılanacağımdan emin değildim ve gidip kendimi becermemi isteyeceğinden endişeleniyordum.

"Bana Pari'den bahsetmek ister misin?" diye sordu.

Yeğenimin adını bu kadar iyi telaffuz edebildiği için çok heyecanlanmışım. "Asha bana onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi ve-"

"Mira, Asha bana Pari'den hiç bahsetmedi."

Sanki bana Dünya'nın düz olduğunu söylemiş gibi ona baktım. "Ne?"

Üzgün görünüyordu ve başını salladı. "Bana hamile olduğunu hiç söylemedi. Eğer öyle olsaydı, inanın bana, onun için, sizin için, kızım için orada olurum."

Pari'yi öyle bir sevgiyle izledi ki bana doğruyu söylediğini anladım.

"Ebeveynlik haklarından vazgeçtiğini söyledi." Ama bana hiçbir evrak göstermemişti. Avukat tutacak param yoktu ve ailem bana avukatlarını gönderdiğinde, Beau baba olmak konusunda ne hissederse hissetsin, Asha'nın istediği gibi Pari'yi yanımda tutmama yardım edeceğini umarak toparlanıp Atlanta'dan ayrıldım.

"Pari'yle ilgileniyor muydun?"

Gülümsedim; elimde değildi. Güzel bebeğimi her düşündüğümde içimdeki her şey aydınlanıyordu. "Asha yapamadı. İşimden ayrıldım ve aramız iyiydi. Gerçekten iyiydik. Asha'nın birikimleri ve hayat sigortası vardı. Ama ailem bunlara erişmeme izin vermedi. Şimdi Pari'nin velayetini istiyorlar ve Asha özellikle Pari'nin vasisi olarak beni gösteren bir vasiyet bıraktı."

"Asha ne zaman vefat etti?"

"Altı ay önce; Pari'nin ikinci doğum gününden bir hafta sonra."

Beau iç çekti. "Ailen neden Pari'nin velayetini almaya bu kadar kararlı?"

Dudaklarımı yaladım ve omuz silktim. "Onlar... Asha'nın bekâr bir anne olmasını takdir etmediler. Onun... bilirsin işte." *Kürtaj* kelimesini söyleyemedim. Kadınların kendi seçimlerini yapmalarına karşı değildim ama güzel yeğenim buradaydı ve ailemin onun daha doğmadan gitmesini istemiş olması düşüncesini aklım almıyordu. "Ama Asha doğduktan sonra

Gittiler, torunlarını istediler. Ona çok iyi bakıyorum Beau. Söz veriyorum. I-"

"Bunu görebiliyorum, sevgilim." Elini benimkinin üzerine koydu. Bir yerde bir kapı açıldı ve irkilerek elimi ondan çektim.

"O sadece Roxy, hizmetçim."

Bir kadın elinde bir tepsiyle oturma odasına girdi ve Pari'ye baktı, o da elinde kırmızı bir Lego bloğu olan yabancıya baktı.

Roxy'nin gümüş telli saçları omuzlarına gevşekçe dökülüyordu. Sıcak, toprak ana bir havası vardı ve bir çiftçi pazarından yeni çıkmış gibi görünmesini sağlayan dökümlü, boho tarzı bir elbise giymişti. Renkli kıyafetleri ve kat kat takılarıyla rahatlatıcı bir enerji yayıyordu.

"Vay be Beau, annene benziyor... bilirsin, sadece daha koyu." Roxy tepsiyi oturduğumuz kanepenin önündeki sehpaye bıraktı ve Pari'nin önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Merhaba , ne kadar güzelsin. Ben Roxy." Pari

dudaklarını büzdü. "Ben, Pari."

Roxy önce Beau'ya sonra da bana baktı.

"Pari," diye yavaşça tekrarlardım ki telaffuzu anlayabilsin.

"Melek demek," diye açıkladı Beau.

"canına, çok güzel bir isim." Roxy bana gülümsedi. "Peki senin adın ne tatlım?"

"Merhaba Roxy, ben Mira," diye kendimi tanıttım. Sandviçlerin kokusu midemi gıdıklıyordu. "Pari, sen de bir şeyler yemek ister misin?"

Pari başını salladı. "Bisküvi ve reçel yedim." Sonra Roxy'ye baktı. "Bütün meyve suyumu içtim."

"İşte bu iyi bir kız." Roxy çok etkilenmişti ve onu suçlamıyordum. Pari çok tatlıydı. Dünyadaki en şirin çocuk.

"Neden yemiyorsun, hayatım?" Beau yarım sandviçi tabağa koydu ve bana uzattı.

Aç hissetmek için çok fazla; bitirdiğimi söylediğimde küçük sandviçi zar zor bitirebildim ve daha fazla suya uzandım.

"Daha iyi mi?" Beau sordu.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Çok."

"Dot, tatlım, Pari'yi dışarı çıkarıp-" O zaman ayağa kalktım. "Hayır." Beau bir kaşını kaldırdı.

"Ben... seni... onu tanımıyorum. Pari'yi öylece bırakamam...." Kendimi aptal gibi hissediyordum. Beau Pari'nin babasıydı ve ben bir helikopter anne gibi davranıyordum.

Roxy bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Hemen dışarıda oynamaya ne dersin?" Oturma odasının hemen yanındaki üstü kapalı verandayı işaret etti. "Bizi her zaman görebilirsin, değil mi? Çok sıcak olmaması için dışarıda bir vantilatör var."

Beau yumuşak bir sesle, "Roxy'ye güveniyorum," dedi.

Pari'nin yanındaki halıya oturdum. Bunun zor olacağını fark ettim. Yirmi dört-yedi yaşındayken onunla ilgilenen tek kişi olmaya o kadar alışmışım ki, başkalarının içeri girmesine izin vermek biraz zaman alacaktı.

Beau bana katıldı ve Pari'nin küçük elini kendi eline aldı. "Tatlım, Roxy seninle oynayacak. Sorun olur mu?"

"Tamam," dedi Pari ciddiyetle ve sonra benden izin ister gibi bana baktı.

"Roxy ve sen çok eğleneceksiniz." Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyen en geniş gülümsememi verdim. Çocuklar stresi hisseder, bu yüzden Pari'nin türbülansını hissetmesine izin vermemek için elimden geldiğince dikkatli davrandım.

"Senin adın ne?" Pari başını eğdi ve Beau'ya baktı. Elimi alnıma vurmak üzereydim. Onu Beau'yla tanıştırmamıştım.

"Ben Beau."

Boş gözlerle ona baktı.

"Pari, o senin baban." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Pari'nin bir babası vardı, onu isteyen biri. Dünyada onu sevecek tek kişi ben değildim.

Pari, babasının ne demek istediğini anlayamayacak kadar küçüktü.

"Bodaddy?" Beau bir parmağıyla yanağını okşadı. "Bodaddy çalışıyor."

Roxy ve Pari dışarı çıktığında Beau rahatlamış, sanki artık daha rahat konuşabiliyormuş gibi görünüyordu. Pari iki buçuk yaşındaydı. Konuştuğumuz şeylerin yarısını anlayacak gibi değildi.

"Babalık testi yapmam gerekecek," dedi.

"Asha onun senin olduğundan emindi." *Ve kız kardeşim etrafta yatıp kalkmazdı.*

"Ben de oldukça eminim, ancak velayeti talep edebilmek için ebeveynliği göstermem gerekiyor."

Kendimi aptal gibi hissettim.

Tabii ki o hissetti. "Şimdi kaç yaşındasın, Mira?"

Dudaklarımı yaladım. "Geçen hafta yirmi iki yaşıma bastım."

Kederle başını salladı. "Ve sen de doğaçlama bir anne olup Asha'nın tek bakıcısı mı oldun?"

"Onun gibi bir şey."

"Aşçılık okuluna gitmeyi planladığını sanıyordum?"

Hatırladı ve gururlandım. "CIA'e girdim ama ertelemek zorunda kaldım. Asha yatalaktı ve bebeği doğurduktan sonra... şey, ben gidemedim."

Amerika Aşçılık Enstitüsü'ne gitmek benim hayalimdi; ama hayat bazen yolunuza çıkıyor ve değiştirmek zorunda kalıyorsunuz. Pari için bunu yaptım ve hiç pişman olmadım; keşke o ön lisans diploması cebimde olsaydı da iyi bir hayat kazanıp yeğenime bakabilseydim.

"Kızım Mira'ya bakmak için hayatını askıya aldın. Sana minnettarım."

İçimdeki her şeyin gerildiğini hissettim. Beni gönderecek miydi? Artık kızı olduğuna göre bana ihtiyacı yok muydu? Çok parası vardı. Bir dadı ordusu tutabilirdi. Korkunun içime işlediğini hissettim.

"Ben onun koruyucusuyum. Asha benden onun olmasını istedi... Ben onun kişisiyim." Zor nefes alıyordum ve her an hiperventilasyon geçirmek üzere olduğumdan emindim.

"Hey, hey, sakın ol." Beau bir kolunu bana doladı. "Her açıdan Mira'nın ebeveyni sensin hayatım ve bunu kimse değiştiremeyecek. Tamam mı?"

Dudaklarının başımın yan tarafına değdiğini hissettim ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

Her şeye, Pari'ye, onu güvende ve ailemizden uzak tutmak için çok sıkı tutunuyordum. Asha'ya ve biri öldüğünde yapmanız gereken her şeye bakmak zorundaydım. Asha'nın evinden atıldığım ve hesapları dondurulduğu için artık onlara erişemediğim son bir aydır doğru düzgün nefes alamamıştım. İki yakamı bir araya getirmekte zorlanıyordum ve sonra hiç görüşmediler. Sonra ailemin o yalaka Hintli avukatı gelip Pari'yi benden alacaklarını söyledi. Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Ondan sonra her şey yerle bir oldu.

Her şeyin stresi aniden dayanılmaz hale geldi, sanki bir barajın patlaması gibi. İçimde bir basınç oluştu ve gözlerimden yaşlar süzülürken görüşüm bulanıklaştı. Nefes nefese kaldım ama odada yeterli oksijen yokmuş gibi hissediyordum. Ellerim kontrolsüzce titremeye başladı ve ne olduğunu anlayamadan hıçkırmaya başladım - yüksek sesle, denesem bile tutamayacağım düzensiz çığlıklar. Dünya dönüyordu ve uzun zamandır gömdüğüm tüm acı, korku ve yorgunluk dışarı fırlıyor, beni eziyordu. Çözülüyormuşum, düşüyormuşum gibi hissettim.

ve hiçbir şey kalmamıştı... Beau dışında hiçbir şey.

Best Kept Secret'ı Amazon'dan alın.

Kitap alıntısı: Yanlış Nişanlı

KİTAP TANITIMI

Bir Gerçek +Bir Yanlış =Bir Destansı Fiyasko!

Dean Archer, ailesinin küresel sanat ve antika imparatorluğu ile entelektüel açıdan kendisine denk bir nişanlıya sahip olmak için hayatını titizlikle düzenlemiştir.

Yeni nişanlısının ailesiyle tatil yapmak için Kauai'deki lüks bir tatil köyüne vardığında, odasını temizlerken bulmayı beklediği son kişi Erika Hamlet'tir - bir zamanlar dünyasını ve yatağını ateşe veren kadın. Ve evrenin hınzır bir mizah anlayışı olduğu için, aynı zamanda nişanlısının kuzenidir.

İlişkileri, Erika'nın Dean'in arkadaşına bir kaçamak için eğlenceli olduğunu, ancak eğitimsiz bir otel hizmetçisi olarak entelektüel açıdan eşit olmadığını söylediğine kulak misafiri olmasıyla kötü bir şekilde sona ermiştir. Öte yandan Dean'in nişanlısı, istediğini düşündüğü her şeydir; zeki, güzel, mükemmel bağlantılara sahip ve kâğıt üzerinde kusursuzdur.

Ancak Dean, vahŖi ve büyüleyici Erika ile daha fazla zaman geçirdikçe, yanlış kuzenin peŖinden gittiğini fark eder.

Dean neden olduğu hasarı telafi edip deėiŖtiğini kanıtlayabilir mi? Yoksa Erika onu yanlış niŖanlı seçiminin sonuçlarıyla y zleŖmek zorunda bırakarak çekip gidecek mi?

Yanlış NiŖanlı, milyarder bir ikinci Ŗans küçük kasaba romantizmi; ve en sevdiğiniz tüm mecazları içeriyor:

- ☐ İkinci Ŗans
- ☐ Diğer Kadın Draması
- ☐ Zıt Kutuplar Birbirini eker
- ☐ Küçük kasaba/ada
- ☐ Overheard
- ☐ Hile Yapmak Yok
- ☐ Komple Bağımsız

Bölüm 1

Dekan

O Dünyadaki tüm tatil köylerindeki tüm sütler arasında o benimkine girdi... hem de hizmetçi üniformasıyla. Bir an için onu görmezden gelip görmemiş gibi mi yapsam diye düşündüm ama bu aptalca bir hareket olurdu. Sırf yeni nişanlımla lüks bir tatil köyündeyim ve eski sevgilim odamı temizliyor diye Oda, hafızasını kaybetmiş birine dönüşmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ben balkondaydım, o da elinde bir toz bezi ile dışarı çıkmıştı ki beni görünce dondu kaldı.

"Elika," diye gülümsedim ona.

Bana baktı ve ben de dört yıl önce olduğu gibi onun ne kadar çarpıcı olduğuna vuruldum. Yüzünden uzakta bağlanmış koyu renk saçları, güneşin öptüğü pürüzsüz karamel teni ve sanki içimi görebiliyormuş gibi sessiz bir yoğunluğa sahip koyu kahverengi gözleri. Sade otel hizmetçisi üniforması içinde bile hareket edişinde doğal bir zarafet vardı, sanki hiçbir iş -ne kadar önemsiz olursa olsun- taşıdığı sessiz gücü ve güzelliği köreltmezdi. Dolgun dudakları, nötr bir çizgi halinde bastırılmış olsa da, hatırladığım sıcaklığı ve kahkahayı ima ediyordu. Ama şimdi, başka bir şey vardı - yorgunluğun bir kenarı.

Kaç yaşındaydı, hatırlamaya çalıştım? Benden yaklaşık üç dört yaş küçüktü, yani benim otuz yaşına karşılık o muhtemelen yirmi altı falan yaşındaydı.

"Dean," diye yanıtladı ve küçük bir gülümsemeyle başını salladı.

"Vay canına! Ben... seni burada görmek sürpriz oldu." Ama şaşırmış gibi görünmüyordu ve bu da burada olacağımı bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu.

"Hale Moana Resort'a hoş geldiniz," dedi bana şirketin hazır cümlesini söyleyerek. *O zamanki* kahkahasının kaybolduğunu fark ettim.

"Honolulu'dan buraya ne zaman taşındınız?" Ona sordum.

"Bir süre önce." Beni geçip yatak odasına doğru yürüdü. Süitte, aslında bir bungalovda, iki yatak odası, bir oturma odası, bir mutfak, bir havuz ve uğruna ölünecek bir manzara vardı.

Kauai'nin el değmemiş sahil şeridi boyunca uzanan, her biri yemyeşil tropik bahçelerin arkasına gizlenmiş ve beyaz kumlu plajların özel uzantılarına bakan lüks bungalovlardan oluşan gizli bir yerleşim bölgesi olan tesis cennetten başka bir şey değildi. Bungalovlar, Pasifik esintisinin içeri süzülmesini sağlayan tavandan tabana pencereleri, zengin tik ağacından kaplamaları ve okyanusun üzerinde yüzüyormuş hissi veren büyük boy lanaileriyle ustalıkla tasarlanmıştır. Nişanlımın ailesi Felicity'nin her yıl yaptığı gibi, buraya aylarca gelen zenginler için inşa edilmişlerdi.

Burası eski paranın zenginliğini yansıtıyordu; bağırarak yerine fısıldayan, abartısız bir lüks. Felicity'nin ailesi bu bungalovlardan yarım düzinesine sahipti ve onlarca yıldır buraya geliyorlardı. Her kış haftalarını adada geçirir, işle eğlenceyi birbirine karıştırır, en önemli müşterileri için sessiz, özel toplantılara ev sahipliği yaparlardı.

Felicity ile tanışmamın nedeni aile şirketi Thatcher Art Consulting işinin benimkiyle mükemmel bir uyum içinde olmasıydı. Ben Archer's Art & Antiquities için Asya'yı yönetirken - kıtadaki en nadir ve değerli parçaların satın alımları, müzayedeleri ve ekspertizleriyle ilgilenirken - Thatcher'lar özel küratörlük ve seçkin müze danışmanlığına odaklandılar. Dünyanın en zengin koleksiyoncuları ve kurumları için provenans araştırması, kimlik doğrulama ve sergi küratörlüğü konularında uzmanlaştılar.

Felicity de benim gibi tarih alanında doktora yapmıştı ve şimdi ülkenin en ünlü müzelerinden bazılarında küratör olarak çalışıyordu. Onun aile şirketi ile bizimki sorunsuz bir şekilde iç içe geçmiş, aile ve ticaret, tarih ve kâr arasındaki çizgiler bulanıklaşmıştı. Nişan, kârlı bir aile ittifakının mantıksal sonucu gibi neredeyse kaçınılmaz hissettirdi. Mesele sadece iş değildi; Felicity'den hoşlanıyor, arkadaşılığından keyif alıyor ve onu bilgili buluyordum. Çok seksiydi. Tepeden tırnağa muhteşemdi. Tam da hayatımı birlikte geçirebileceğimi düşündüğüm türden bir kadındı.

İyi eğitimli, zeki, sanat dünyasının içinde ve sofistike biriydi.

Nişan henüz yeniydi. Sadece birkaç haftalık bir nişan olmasına rağmen Felicity'nin annesi, sanki planlanması ve yürütülmesi gereken kurumsal bir birleşmeymiş gibi mekânlar ve davetli listeleri hakkında sorular sormaya başlamıştı bile.

Bungalovun balkonunun cilalı parmaklıklarına yaslanmış, aşağıdaki kıyıya vuran dalgaları izliyor ve buranın aynı anda hem nefes kesici hem de boğucu olabileceğini düşünüyordum. Kravatım daha önce yaptığımız toplantıdan dolayı hâlâ boynumda gevşekti - müzayede programları ve adadaki özel bir koleksiyoncu için potansiyel satın almalar hakkında konuştuk. Şimdiden oradan çıkmak için bir bahane aramaya, daha gerçek, daha az küratörlü bir şeye kaçmak için can atıyordum.

İçeri geri döndüm ve Erika'nın eğildiğini, yatağın çarşaflarını düzelttiğini, hızlı ve etkili bir şekilde hareket ettiğini gördüm, sırtı bana dönüktü. Bu manzara mideme bir yumruk gibi indi. Gözlerimi kırıştırdım, sıcaktan mı yoksa uzun uçuşun kafamı karıştırmamasından mı diye düşündüm ama hayır, oydu. Nişanlıyken başka bir kadına bakmamalıydım; bir tatil köyünde hizmetçi olarak çalışmış ve hâlâ çalışmakta olan, karım olmaya hiç de uygun olmayan bir kadına. Ne hakkında konuşacaktık ki? Yani, seks sıradanlaştığında -başlangıçta nasıl olursa olsun- entelektüel bir eşitlik, bunun bir ilişkinin başarısı için önemli olduğunu her zaman biliyordum. Aileye saygı duyduğumuz bir aileden geliyordum, için ölürdük. Birbirimizin büyümesine yardımcı olduk ve birbirimize baktık-boşanmak benim için bir seçenek değildi. Birlikteliğin sıcaklığı geçtiğinde en çok ortak noktaya sahip olabileceğim biriyle evlenmek istedim.

Yakın zamanda kardeşlerimin evlendiğini görmüştüm. Damian, sanat restoratörü olarak tanınan ödüllü bir sanatçı olan Emilia ile evlenmişti. Duncan ise Cordon Blue ve Amerika Aşçılık Enstitüsü'nde eğitim almış bir fırıncı olan Elsa ile evlenmişti. Birbirlerine aşık olmuşlardı -ki bu beni şaşırtmıştı. Ben aşka pratik olarak bakardım. *Doğru* kadına aşık olmak istiyordum. Felicity doğru kadındı.

Öyleyse, neden karşınızdaki kadınla sevimsiz bir hizmetçi üniforması içinde sevişmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorsunuz?

Şehvet. Hatırlanan şehvet.

Erika omzunun üzerinden baktı ve beni onu izlerken yakaladı. Gözlerimiz buluştu ve ben mahcup bir şekilde gülümsedim. Burada olacağımı biliyormuş gibi neden bu kadar rahat görüldüğünü tekrar merak ettim.

"Nasılsın, Elika?" Bir duvara yaslanarak sordum.

"*Aloha*." Ayağa kalktı ve odanın etrafına bakındı. "İsterseniz, ne zaman isterseniz o zaman gelebilirim-"

"Hayır, değil. Sadece takım elbisemi çıkarıp mayomu bulmaya geldim."

Honolulu'da özel bir plajda dizlerinin üzerine çöküp bana sakso çekerken ellerinin mayomu aşağı doğru ittiğini hatırlıyorum. Bir sanat müzayedesine için oradaydım ve onunla tanışmıştım. Çok iyi anlaşmıştık ve ona doyamadığım için çalıştığı tatil köyünde yaklaşık iki hafta kalmıştım.

Ama ayrılma vakti geldiğinde, vedalaşmak için onu bulamadım. Ona arkadaşlığı için teşekkür eden bir not ve içinde birkaç yüz dolar bahşiş olan kapalı bir zarfı resepsiyona bıraktım.

Bana maddi yetersizlik nedeniyle okulu bıraktığını söylemişti ama ona inanmamıştım. Bahane gibi gelmişti ve dürüst olmak gerekirse, yüksek öğrenimi kaldırabilecek bir tip olduğunu düşünmüyordum. Yine de paranın yardımcı olacağını düşündüm. Ve şimdi haklı olduğumu görebiliyordum. O zaman da otel odalarını temizliyordu, şimdi de öyle yapıyordu.

Yüz ifadesi değişmedi. "Siz üstünüzü değiştirirken ben de balkonu temizleyeyim. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Kabul ediyorum, onu o kadar uzun zamandır tanıımıyordum. Yine de Elika'yı tutkulu, ateşli ve hatta biraz pervasız olarak hatırlıyordum ama bu Elika kesindi. Kontrollüydü. Her hareketinin, her jestinin bir amacı vardı.

"Beni gördüğüne şaşırmaşa benzemiyorsun," diye ağzımdan kaçırdım. "Burada olacağımı biliyor muydun?" Beni aramak için odama mı gelmişti? Lanet olsun. Onu hayal kırıklığına uğratmak zorundaydım. Ben nişanlıydım ve aldatmadım.

Boğazını temizledi. "Seni gördüğüme şaşırmadım."

"Hey, neler oluyor?" Kaba bir şekilde balkona doğru yürümeye başladığında talep ettim.

Durup bana baktı. "Ne hakkında?" Gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"Arkadaş değilsek bile tanıdık olduğumuzu sanıyordum. Dört yıl önce olduğunu biliyorum ama yine de bana bir arkadaşmışım gibi davranıyorsun...."

"Misafir mi?" Ses tonunda hiç sıcaklık yoktu. Düzdü. Cansızdı. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Elika'dan bu şekilde ayrılmamıştım. O kadın mutlu, neşeli ve meraklıydı.

"Evet," diye karşılık verdim.

"Ben burada çalışıyorum," dedi basitçe, "ve sen de bir misafirsin."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı.

"Ama burada olacağımı biliyordun," diye sordum. "Beni aramak için odama mı geldin?"

Kaşlarını kaldırdı ve gözlerinde eğlence gördüm. "Bay Archer, sizi çok az tanıyorum. Birkaç yıl önce birlikte biraz zaman geçirmiştik. Gerçekten nişanlınızın adına rezerve edilmiş bungalovda sizi aramaya gelecek kadar büyük bir etki bıraktığınızı düşünüyor musunuz?"

Gözlerimi kıptım. Nişanlı olduğumu biliyordu.

"Ah...." Kendimi aptal gibi hissederek elimi saçlarımda gezdirdim. O haklıydı. Beni hatırladığını düşünerek kendimi beğenmiştim. Genç ve güzeldi. Muhtemelen o da benim kadar çok tatil aşkı yaşamıştı. Hepsini hatırlamıyordum. Ama Erika farklıydı. Bunu o zaman anlamıştım. Eğer daha gösterişli olsaydı...belki.... O zaman bile iyi seviştığimizi biliyordum. Yine de, Japonya'nın Edo döneminin en eksantrik ve parlak sanatçılarından biri olan Kawanabe Kyōsai gibi biri hakkında benimle sohbet edemezdi - grotesk, hicivli eskizleri başyapıtlardı. Yine de sanat dünyası dışında çok az kişi onun adını biliyor. Şimdi Felicity bana Kyōsai'nin Meiji Restorasyonu'nun siyasi kargaşasını eleştirmek için şeytanları ve ruhları nasıl kullandığının kesin sembolizmini anlatabilirdi - çoğu tarihçinin gözden kaçıracağı kadar belirsiz bir ayrıntı, ama o bunu ezbere bilirdi.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," diye itiraf ettim sonunda. "Bu bir sürpriz."

Doğruldu, taşıdığı zarafeti azaltmayan hizmetçi üniformasının içinde dimdik duruyordu. "Anlıyorum," dedi, sesi düzgün ve duygusuzdu. İki yıldır Kauai'de yaşıyorum."

Başımı salladım. "Sizi gördüğüme sevindim." "Evet, Bay Archer."

"Erika, Dean, lütfen."

"Seni tekrar görmek de güzeldi." Azıcık bile olsa bunu kastetmiş gibi görünmüyordu.

Bölüm 2: Erika

Sonunda odadan çıktığında, içimdeki her şeyin titrediğini hissederek banyonun zeminine çöktüm. Dean Archer'ı görmüştüm ve içimin derisi yüzülmüş gibi hissetmeme rağmen hayatta kalmayı başarmıştım. Ama geçen iki yıl bana o kadar çok şey yaşatmıştı ki Dean endişelerimin en küçüğüydü, daha doğrusu endişelerimin en küçüğü olmalıydı ama yine de sinsice yaklaşıp en üst sırayı almayı başarmıştı.

Dean'le tanıştığım yıl, kısmen onun yüzünden, çoğunlukla da kaza yüzünden hayatım değişti. Kendime olan güvenimi yıkmıştı ama babam bir araba kazasında öldüğünde ve kız kardeşimin gece gündüz bakıma ihtiyacı olduğunda hayallerim de yok olmuştu.

Noe'ye bakmaktan başka seçeneğim yoktu. Eskiden üniversite fonum olarak adlandırdığım tüm birikimimi harcamıştım, çünkü ailemin benim için bir fonu yoktu. Babam alkollü araba kullandığından ve Noe'nin durumu da daha iyi olmadığından, sigorta ödemesi yapılmamıştı - önümüze çıkan dağ gibi faturaları ve Noe'nin durumu nedeniyle artık yaşaması gereken bakım tesisini karşılayacak hiçbir şey yoktu.

Ciddi bir omurilik yaralanması geçirmiş, kısmen felç olmuş ve hareket kabiliyeti kısıtlanmıştı. Kazayı takip eden yıl içinde durumu daha da kötüleşerek kronik ağrıya, kas atrofisine ve motor fonksiyon ve koordinasyon güçlüğü gibi ikincil komplikasyonlara yol açtı. Ancak doktorları, yoğun fizik tedavi, gelişmiş tedaviler ve Kauai'deki gibi kontrollü bir iklim sayesinde Noe'nin hareket kabiliyetinde ve yaşam kalitesinde iyileşmeler görebileceğine inanıyor.

Ka Pono Rehabilitasyon Merkezi, sinir rejenerasyonunu ve kas iyileşmesini teşvik etmek için tasarlanmış fizik tedavi, su terapisi ve yeni teknolojilerin bir kombinasyonunu kullanarak en son nörorehabilitasyon tekniklerinde uzmanlaştığı için buraya taşınmamızın nedeni buydu. Noe, hareketlerinin kısmen iyileşmesi veya en azından semptomlarının daha iyi yönetilmesi için umut veren uzun vadeli bir rehabilitasyon programına kaydolmuştu. Adanın sıcak havası da Noe'nin yaşadığı kronik ağrı ve tutukluğa iyi geliyor.

Durumu hâlâ ciddiyetini koruyor ve gece gündüz bakım gerektiriyor olsa da, zaman, özveri ve doğru tedavilerle Noe'nin bağımsızlığını yeniden kazanma ihtimali vardı. Ancak, süreç yavaş ve zahmetliydi ve Noe'nin yaralanmasına verdiği duygusal tepki - hayal kırıklığı, öfke ve depresyon - iyileşmesine yardımcı olmadı. Ancak Noe'nin hak ettiği hayata sahip olabilmesi için küçük bir şans bile olduğunu varsayalım. Bu durumda, ne gerekiyorsa yapardım ve bu zengin insanların banyolarını temizlemek için fazla mesai yapmak ve sanat galerisi yöneticisi olma hayallerimden vazgeçmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Kendimi yaşlı hissederek banyodan kalktım.

Dean ile tanıştığımda üniversiteyi bitirmek ve Hawaii Üniversitesi'nde sanat tarihi diploması almak için para biriktirmek amacıyla tam zamanlı çalışıyordum. Tanrım.

Temizlemem gereken klozete bakarken üzüntüyle ne kadar da safmışım diye düşündüm; hiçbir zaman gerçekleşmeyecek hayallerle doluydum.

Klozeti mekanik bir hassasiyetle ovaladım ve hareketlerin beni göğsümdeki ağırlıktan uzaklaştırmasına izin verdim.

Temizlediğim bungalovlar lükstü, benim karşılayabileceğim her şeyin çok ötesindeydi. Yine de buradaydım -hayal bile edemeyeceğim bir dünyada yaşayan insanların arkasını temizliyordum- ama bunun benim hayatım olacağını da düşünmemiştim. Çok şey istememişim.

Tezgâhları sildim, yerleri süpürdüm ve son yıllarda ustalaştığım bir verimlilikle havluları düzelttim.

Her yanımda ağrıyordu, ama rutin tanıdıktı, akılsızlığıyla neredeyse rahatlatıcıydı. Sanat tarihi diplomamı bitirme, belki galerilerde küratörlük yapma ya da dünyayı gezme hayallerim artık başkasınınmış gibi geliyordu - başka bir kızın tutkuları, yükümlülükler ve faturalar arasında kaybolmuştu. Pencereleere doğru ilerledim, camları parlattım, okyanusun sonsuz ufkuna baktım, ne zaman ileriye bakmayı bırakıp sadece hayatta kalmaya çalışmaya başladığımı merak ettim.

Bunların hiçbirisi olmadı, Erika. Acı çekmenin anlamı yok. Bunu neden yaptığına odaklan. Kalbini temiz tut, bebeğim. Hayatı olduğundan daha zor hale getirme. Şimdi, memeler dışarı, çene yukarı ve yüzüne bir gülümseme koy.

Kulaklıklarımı taktım ve Dean'in bungalovundan çıkarken Taylor Swift'in benden *Shake It Off*'u istemesini dinledim. Sadece Dean'in değil, onun ve Felicity'nin de. Lanet olası kuzenim. Evrenin hastalıklı bir mizah anlayışı vardı.

Babam Felicity'nin babasının üvey kardeşiydi. Yakın olmadığımızı söylemek hafif kalır. Onlar benim varlığımı biliyordu, ben de onların bildiğini biliyordum. Babam Samuel Amca'ya karşı çok sertti ve mirasını bizimle paylaşmayı reddetmişti. Para büyükbabamındı ve eğer her şeyin annemin ailesine değil de Samuel Amca'ya gitmesine karar verdiyse, o zaman her şey bitmişti.

Annemiz ben on bir yaşındayken ölmüştü - hayatım ilk kez değiştiğinde ve geri dönülmez bir şekilde öyle kaldığında. Noe o zaman on üç yaşındaydı ve akrabalarımızın sahip olduklarına sahip olamadığımız için en az babam kadar acı çekiyordu. Thatcher ailesi malikanelerde yaşarken biz orta sınıf bir hayat sürüyorduk. Hiç de fena değildi. Honolulu'da, Waikiki'nin hemen dışında, yeterince dinlediğinizde okyanusun sesini duyabileceğiniz sakın bir mahallede mütevazı bir evde yaşıyorduk. Evimiz küçük ama rahattı - ta ki annem ölene kadar. Ondan sonra her şey değişti. Babam içmeye başladı ve

Evimiz yavaş yavaş buharlaştı, yerini ödenmemiş faturaların gerginliği ve Noe'nin asla Thatcher'lar gibi yaşayamayacağımıza dair artan kızgınlığı aldı. Bir zamanlar sığınağımız olan evimiz, kaybettiklerimizin bir başka hatırlatıcısı haline gelmişti.

Bungalovdan dışarı adımımı attım, kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı ve telefonum öttü. Ekranı baktım ve patronum Leilani'den gelen mesajı gördüm.

Her şey mi? Bungalov 10 ile yaptın mı?

Ben: *Evet. Evet.*

İçimi çektim, bir an için parmaklıklara yaslandım ve okyanus esintisinin boynumdaki teri serinlettiğini hissettim. Dean'ın bungalovunu temizleyeceğim için gergin olduğumu biliyordu. Kuzenimin Dean Archer'la nişanlı olduğunu öğrendiğimde ona her şeyi anlatmıştım. Kim olduğunu biliyordum. Onunla iki haftadır yatarken bilmiyordum ama sonradan anlamıştım: Archer Arts & Antiquities'in Dean Archer'ıydı. Kulak misafiri olduğum benim hakkımdaki yorumları mantıklıydı.

"O iyi bir arkadaş. Bir ilişkiye uygun değil."

Dean, iki haftanın her gecesini yatağında geçirdiğim Honolulu'daki tatil köyünün sahibi olan arkadaşıyla barda oturuyordu. Bir yere gideceğimizi sanmıştım. Nazik, tatlı, zarif ve komik biriydi. Bana kendimi özel hissettirdi. Seks inanılmazdı ve çok dikkatliydi. Aptalca bir şekilde, benimle kalmak için seyahatini iki kez uzatmasının bir anlamı olduğunu düşünmüştüm.

"On gün önce Hong Kong'da olman gerekirken hala burada olman ne kadar iyi bir şey?"

Sadece bacaklarımın arasına indirgenmiş olduğum için .

İşimi kaybedeceğimden emindim. Dante Giordano adaların ve dünyanın dört bir yanında tatil köylerine sahipti. Aslında, şu anda çalıştığım Hale Moana Resort da onun mülküydü. Yani beni bir misafiri becerdiğim için kovmamıştı. Ama belki de kim olduğumu fark etmemişti bile.

"Dediğim gibi, Dante, o iyi bir arkadaş."

"Damian burada kaldığın için sana çok kızgın. Bu kıza aşık mı oldun?"

Nefesimi tutarak cevabını bekledim. *Dean*

gülmüştü. "O bir otel hizmetçisi, Dante." "Ve?"

Dante sordu.

"Entelektüel olarak eşit olduğumuzu düşünmüyorum, sence?"

"Senin bu kadar züppe olduğunu hiç düşünmemiştim. Peki, o ne? Sadece iyi bir sikiş mi?"

"Temelinde, evet. Ama yatak dışında da bana eşlik etmesinden hoşlanıyorum." Dante, "Dean, onu sadece senin odandayken görüyorsun," dedi.

Dean kıkırdadı. "Dışarıydık, tamam mı? Ben bir centilmen oldum. Onu yemeğe çıkardım ve...."

"Ama çoğunlukla onu beceriyordun."

"Evet, çoğunlukla seviştik ve bu inanılmazdı, ama o hâlâ bir otel hizmetçisi," diye kabul etti Dean. "Her neyse, yarın gidiyorum ve bu sefer o uçağa bineceğim. Eğer binmezsem Damian muhtemelen buraya gelecek ve beni Hong Kong'a sürükleyecek."

"Peki onu özlemeyecek misin?" Dante sordu. "Verdiği o müthiş kafayı özleyeceğim."

O gece onu görmemişim. Görüşemedim. Aşağılanmışım. Ona meşgul olduğumu ve gelemeyeceğimi mesajla bildirmiştim. Israr etmedi, sadece ertesi sabah gideceğini söyledi ve *ben de birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkardım.*

Aynı sözleri tatil köyünün not defterine de yazmış ve bahşiş olarak ya da cinsel hizmetlerinin karşılığı olarak bin dolar bırakarak hakarete hakaret eklemişti; kim bilir? Bir yanım o parayı onun suratına fırlatmak istiyordu. Ama o gittikten iki gün sonra babam arabasıyla kaza yaptı ve ben parayı sokağa atacak durumda değildim; ihtiyaçlarım gururumdan daha büyüktü. Aslında, hayatınız bir çukura *düştüğünde*, ilk giden şey gururdur çünkü o ne faturaları öder ne de sizi besler.

Zayıf anlarımda Dean hakkında bilgi arardım. Google bana onun Asya Sanat Tarihi alanında doktora yaptığını ve klasik Çin mürekkep resimleri ve Japon Edo dönemi tahta baskıları konusunda uzman olduğunu söylemişti. Sadece en zengin koleksiyoncuların alabileceği nadir, tarihi parçalar konusunda uzmanlaşmıştı.

Ve?

Hızlıca bir cevap yazdım.

Ben: *Onu gerçekten görmeyi beklemiyordum.*

Noktalar neredeyse anında belirdi ve ardından Leilani'nin yanıtı geldi.

Leilani: *AMAN TANRIM! Konuşmak ister misin?*

Tereddüt ettim, bungalovun ötesindeki dalgalara baktım. Göğsümdeki gerginliğin arttığını hissedebiliyordum, o tanıdık düğümün

Onu tekrar gördüğüm an. Dört yıl sonra Dean aniden dünyama geri dönmüştü ve bununla başa çıkmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Elika, başarana kadar numara yap. Onu unutmuş gibi davranmaya devam edersen, unutacaksın.

Gerek yok. Ben iyiyim. Sadece vardiyamı bitirmem gerekiyor.

Leilani'nin kaşlarını çatarak telefonuna baktığını hayal edebiliyordum, muhtemelen daha sonra kahve ve sorularla beni nasıl köşeye sıkıştıracağını düşünüyordu.

Leilani: *Bu gece içki var. Ve başım ağrıyor demeyi aklından bile geçirme.*

Güldüm.

Ben: *Siz evli kadınların kocalarınızı becermemek için kullandığınız bahanenin bu olduğunu sanıyordum.*

Kızım, sen benim göbeğimi gördün. Onu her zaman beceririm. Ama çalışmak zor.

Ben: *LOL. Hala yapamam. Ke Kai'de vardiyam var.*

Bunu düşünmek iç çekmeme neden oldu. Haftada üç gün, altıdan gece yarısına kadar tatil köyündeki restoranda çalışıyordum. Bunlar benim uzun günlerimdi. Ancak Noe'nin masrafları sigortasının karşılayabileceğinin ötesine geçtiğinden, o karşılayamadığı için ekstra yükleri ben taşıyordum. Neyse ki benim sağlık sigortam tatil köyü tarafından ödeniyordu, bu yüzden ek bir masrafım yoktu ama Noe'nin tüm primlerini üstlenmek zorundaydım. Tatil köyünün kenarında, çalışanlar için inşa edilmiş bir dizi kulübenin bir parçası olarak kiraladığım küçük bir evim vardı. Ama çok sade bir yerdi; bir yatak odası, ancak dönecek kadar yer olan küçük bir mutfak ve muhtemelen inşa edildiğinden beri orada duran mobilyalar. Fazla bir şey değildi ama işe yakındı ve Noe için ihtiyacım olan kısımdan ödeyebilirdim.

Özellikle uzun bir vardiyadan sonra duvarların üzerime kapandığını hissettiğim geceler olurdu, bu yüzden sahilde oturur, ılık sularda yüzmeye gider ve Pasifik Okyanusu'nun endişelerimi alıp götürmesine izin verirdim.

Hawaii'de yaşamayı seviyordum. Başka bir yerde yaşayamazdım. Ruhum bu güzel adalara aitti.

Bölüm 2

ELIKa

W *Sonunda* odadan çıktığında içimdeki her şeyin hissederek banyonun zeminine çöktüm. Dean Archer'ı görmüştüm ve derim yüzülmüş gibi hissetsem de hayatta kalmıştım. Ama geçen iki yıl bana o kadar çok şey yaşatmıştı ki Dean endişelerimin en küçüğüydü ya da daha doğrusu endişelerimin en küçüğü olmalıydı ama yine de sinsice yaklaşıp en üst sırayı almayı başarmıştı.

Dean'le tanıştığım yıl, kısmen onun yüzünden, çoğunlukla da kaza yüzünden hayatım değişti. Kendime olan güvenimi yıkmıştı ama babam bir araba kazasında öldüğünde ve kız kardeşimin gece gündüz bakıma ihtiyacı olduğunda hayallerim de yok olmuştu.

Noe'ye bakmaktan başka seçeneğim yoktu. Eskiden üniversite fonum olarak adlandırdığım tüm birikimimi harcamıştım, çünkü ailemin benim için bir fonu yoktu. Babam alkollü araba kullandığından ve Noe'nin durumu da daha iyi olmadığından, sigorta ödemesi yapılmamıştı - önümüze çıkan dağ gibi faturaları ve Noe'nin durumu nedeniyle artık yaşaması gereken bakım tesisini karşılayacak hiçbir şey yoktu.

Ciddi bir omurilik yaralanması geçirmiş, kısmen felç olmuş ve hareket kabiliyeti kısıtlanmıştı. Kazayı takip eden yıl içinde durumu daha da kötüleşerek kronik ağrıya, kas atrofisine ve motor fonksiyon ve koordinasyon güçlüğü gibi ikincil komplikasyonlara yol açtı.

Ancak doktorları, yoğun fizik tedavi, gelişmiş tedaviler ve Kauai'deki gibi kontrollü bir iklimle Noe'nin hareket kabiliyetinde ve yaşam kalitesinde iyileşmeler görebileceğine inanıyor.

Ka Pono Rehabilitasyon Merkezi, sinir rejenerasyonunu ve kas iyileşmesini teşvik etmek için tasarlanmış fizik tedavi, su terapisi ve yeni teknolojilerin bir kombinasyonunu kullanarak en son nörorehabilitasyon tekniklerinde uzmanlaştığı için buraya taşınmamızın nedeni buydu. Noe, hareketlerinin kısmen iyileşmesi veya en azından semptomlarının daha iyi yönetilmesi için umut veren uzun vadeli bir rehabilitasyon programına kaydolmuştu. Adanın sıcak havası da Noe'nin yaşadığı kronik ağrı ve tutukluğa iyi geliyor.

Durumu hala ciddiyetini koruyor ve gece gündüz bakım gerektiriyor olsa da, zaman, özveri ve doğru tedavilerle Noe'nin bağımsızlığını yeniden kazanma ihtimali vardı. Ancak, süreç yavaş ve zahmetliydi ve Noe'nin yaralanmasına verdiği duygusal tepki - hayal kırıklığı, öfke ve depresyon - iyileşmesine yardımcı olmadı. Ancak Noe'nin hak ettiği hayata sahip olabilmesi için küçük bir şans bile olduğunu varsayalım. Bu durumda, ne gerekiyorsa yapardım ve bu zengin insanların banyolarını temizlemek için fazla mesai yapmak ve sanat galerisi yöneticisi olma hayallerimden vazgeçmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Kendimi yaşlı hissederek banyodan kalktım.

Dean'le tanıştığımda üniversiteyi bitirmek ve Hawaii Üniversitesi'nde sanat tarihi diploması almak için para biriktirmek amacıyla tam zamanlı çalışıyordum. Tanrım, ne kadar da safmışım, diye düşündüm üzüntüyle, temizlemem gereken klozete bakarken - hiçbir zaman gerçekleşmeyecek hayallerle doluydum.

Klozeti mekanik bir hassasiyetle ovaladım ve hareketlerin beni göğsümdeki ağırlıktan uzaklaştırmasına izin verdim.

Temizlediğim bungalovlar lükstü, benim karşılayabileceğim her şeyin çok ötesindeydi. Yine de buradaydım -hayal bile edemeyeceğim bir dünyada yaşayan insanların arkasını temizliyordum- ama bunun benim hayatım olacağını da düşünmemiştim. Çok şey istememişim.

Tezgâhları sildim, yerleri süpürdüm ve son yıllarda ustalaştığım bir verimlilikle havluları düzelttim.

Her yanım ağrıyordu, ama rutin tanıdıktı, akılsızlığıyla neredeyse rahatlatıcıydı. Sanat tarihi diplomamı bitirme, belki galerilerde küratörlük yapma ya da dünyayı gezme hayallerim artık başkasınınmış gibi geliyordu - başka bir kızın tutkuları, yükümlülükler ve faturalar arasında kaybolmuştu. I

Pencerelere doğru ilerledim, camları parlattım, okyanusun sonsuz ufkuna baktım, ne zaman ileriye bakmayı bırakıp sadece hayatta kalmaya çalışmaya başladığımı merak ettim.

Bunların hiçbirisi olmadı, Elika. Acı çekmenin anlamı yok. Bunu neden yaptığına odaklan. Kalbini temiz tut, bebeğim. Hayatı olduğundan daha zor hale getirme. Şimdi, memeler dışarı, çene yukarı ve yüzüne bir gülümseme koy.

Kulaklıklarımı taktım ve Dean'in bungalovundan çıkarken Taylor Swift'in benden *Shake It Off*'u istemesini dinledim. Sadece Dean'in değil, onun ve Felicity'nin de. Lanet olası kuzenim. Evrenin hastalıklı bir mizah anlayışı vardı.

Babam Felicity'nin babasının üvey kardeşiydi. Yakın olmadığımızı söylemek hafif kalır. Onlar benim varlığımı biliyordu, ben de onların bildiğini biliyordum. Babam Samuel Amca'ya karşı çok sertti ve mirasını bizimle paylaşmayı reddetmişti. Para büyükbabamındı ve eğer her şeyin annemin ailesine değil de Samuel Amca'ya gitmesine karar verdiyse, o zaman her şey bitmişti.

Annemiz ben on bir yaşındayken ölmüştü - hayatım ilk kez değiştiğinde ve geri dönülmez bir şekilde öyle kaldığında. Noe o zaman on üç yaşındaydı ve akrabalarımızın sahip olduklarına sahip olamadığımız için en az babam kadar acı çekiyordu. Thatcher ailesi malikanelerde yaşarken biz orta sınıf bir hayat sürüyorduk. Hiç de fena değildi. Honolulu'da, Waikiki'nin hemen dışında, yeterince dinlediğinizde okyanusun sesini duyabileceğiniz sakın bir mahallede mütevazı bir evde yaşıyorduk. Evimiz küçük ama rahattı - ta ki annem ölene kadar. Ondan sonra her şey değişti. Babam içmeye başladı ve evimizin sıcaklığı yavaş yavaş buharlaştı, yerini ödenmemiş faturaların gerginliği ve Noe'nin asla Thatcher'lar gibi yaşayamayacağımıza dair artan kızgınlığı aldı. Bir zamanlar sığınağımız olan evimiz, kaybettiklerimizin bir başka hatırlatıcısı haline gelmişti.

Bungalovdan dışarı adımımı attım, kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı ve telefonum öttü. Ekranı baktım ve patronum Leilani'den gelen mesajı gördüm.

Her şey mi? Bungalov 10 ile yaptın mı?

Ben: *Evet. Evet.*

İçimi çektim, bir an için korkuluklara yaslandım ve okyanus esintisinin boynumdaki teri serinlettiğini hissettim. Dean'in bungalovunu temizleyeceğim için gergin olduğumu biliyordu. Kuzenimin Dean Archer'la nişanlandığını öğrendiğimde ona her şeyi anlatmıştım. Onun kim olduğunu biliyordum. Onunla iki hafta boyunca yattığımda bilmiyordum ama sonradan *anladım*.

Archer Arts & Antiquities'den Dekan Archer. Kulak misafiri olduğum benimle ilgili yorumları anlamlıydı.

"O iyi bir arkadaş. Bir ilişkiye uygun değil."

Dean, iki haftanın her gecesini yatağında geçirdiğim Honolulu'daki tatil köyünün sahibi olan arkadaşıyla barda oturuyordu. Bir yere gideceğimizi sanmıştım. Nazik, tatlı, zarif ve komik biriydi. Bana kendimi özel hissettirdi. Seks inanılmazdı ve çok dikkatliydi. Aptalca bir şekilde, benimle kalmak için seyahatini iki kez uzatmasının bir anlamı olduğunu düşünmüştüm.

"On gün önce Hong Kong'da olman gerekirken hala burada olman ne kadar iyi bir şey?"

Sadece bacaklarımın arasına indirgenmiş olduğum için .

İşimi kaybedeceğimden emindim. Dante Giordano adaların ve dünyanın dört bir yanında tatil köylerine sahipti. Aslında, şu anda çalıştığım Hale Moana Resort da onun mülküydü. Yani beni bir misafiri becerdiğim için kovmamıştı. Ama belki de kim olduğumu fark etmemişti bile.

"Dediğim gibi, Dante, o iyi bir arkadaş."

"Damian burada kaldığın için sana çok kızgın. Bu kıza aşık mı oldun?"

Nefesimi tutarak cevabını bekledim. Dean

gülmüştü. "O bir otel hizmetçisi, Dante." "Ve?"

Dante sordu.

"Entelektüel olarak eşit olduğumuzu düşünmüyorum, sence?"

"Senin bu kadar züppe olduğunu hiç düşünmemiştim. Peki, o ne? Sadece iyi bir sikiş mi?"

"Temelinde, evet. Ama yatak dışında da bana eşlik etmesini seviyorum."

Dante, *"Dean, onu sadece senin odandayken görüyorsun," dedi.*

Dean kıkırdadı. *"Dışarıdaydık, tamam mı? Ben bir centilmen oldum. Onu yemeğe çıkardım ve...."*

"Ama çoğunlukla onu beceriyordun."

"Evet, çoğunlukla seviştik ve bu harikaydı ama o hâlâ bir otel hizmetçisi," diye kabul etti Dean. "Her neyse, yarın gidiyorum ve bu sefer o uçağa bineceğim. Eğer binmezsem Damian muhtemelen buraya gelecek ve beni Hong Kong'a sürükleyecek."

"Peki onu özlemeyecek misin?" Dante

sordu. "Verdiği o müthiş kafayı

özleyeceğim."

O gece onu görmemişim. Görüşemedim. Aşağılanmışım. Ona meşgul olduğumu ve gelemeyeceğimi mesajla . O gelmemişti.

ısrar etti, bana sadece ertesi sabah ayrılacağını söyledi ve *birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım.*

Aynı sözleri tatil köyünün not defterine de yazmış ve bahşış olarak ya da cinsel hizmetlerinin karşılığı olarak bin dolar bırakarak hakarete hakaret eklemişti; kim bilir? Bir parçam o parayı onun suratına fırlatmak istemişti. Ama o gittikten iki gün sonra babam arabasıyla kaza yaptı ve ben parayı sokağa atacak durumda değildim; ihtiyaçlarım gururumdan daha büyüktü. Aslında, hayatınız bir çukura *düştüğünde*, ilk giden şey gururdur çünkü o ne faturaları öder ne de sizi besler.

Zayıf anlarımda Dean hakkında bilgi arardım. Google bana onun Asya Sanat Tarihi alanında doktora yaptığını ve klasik Çin mürekkep resimleri ve Japon Edo dönemi tahta baskıları konusunda uzman olduğunu söylemişti. Sadece en zengin koleksiyoncuların alabileceği nadir, tarihi parçalar konusunda uzmanlaşmıştı.

Ve?

Hızlıca bir cevap yazdım.

Ben: *Onu gerçekten görmeyi beklemiyordum.*

Noktalar neredeyse anında belirdi ve ardından Leilani'nin yanıtı geldi.

Aman Tanrım! Konuşmak ister misin?

Tereddüt ettim, bungalovun ötesindeki dalgalara baktım. Göğsümdeki gerginliği, onu tekrar gördüğüm anda oluşan o tanıdık düğümü şimdiden hissedebiliyordum. Dört yıl sonra Dean aniden dünyama geri dönmüştü ve bununla başa çıkmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Elika, başarana kadar numara yap. Onu unutmuş gibi davranmaya devam edersen, unutacaksın.

Gerek yok. Ben iyiyim. Sadece vardiyamı bitirmem gerekiyor.

Leilani'nin kaşlarını çatarak telefonuna baktığını hayal edebiliyordum, muhtemelen daha sonra kahve ve sorularla beni nasıl köşeye sıkıştıracağını düşünüyordu.

Leilani: *Bu gece içki var. Ve başım ağrıyor demeyi aklından bile geçirme.*

Güldüm.

Ben: *Siz evli kadınların kocalarınızı becermemek için kullandığınız bahanenin bu olduğunu sanıyordum.*

Kızım, sen benim göbeğimi gördün. Onu her zaman beceririm. Ama çalışmak zor.

Ben: *LOL. Hala yapamam. Ke Kai'de vardiyam var.*

Bunu düşünmek iç çekmeme neden oldu. Haftada üç gün, altıdan gece yarısına kadar tatil köyündeki restoranda çalışıyordum. Bunlar benim uzun günlerimdi. Ancak Noe'nin masrafları sigortasının karşılayabileceğinin ötesine geçtiğinden, o karşılayamadığı için ekstra yükleri ben taşıyordum. Neyse ki benim sağlık sigortam tatil köyü tarafından ödeniyordu, bu yüzden ek bir masrafım yoktu ama Noe'nin tüm primlerini üstlenmek zorundaydım. Tatil köyünün kenarında, çalışanlar için inşa edilmiş bir dizi kulübenin bir parçası olarak kiraladığım küçük bir evim vardı. Ama çok sade bir yerdi; bir yatak odası, ancak dönecek kadar yer olan küçük bir mutfak ve muhtemelen inşa edildiğinden beri orada duran mobilyalar. Fazla bir şey değildi ama işe yakındı ve Noe için ihtiyacım olan kismadan ödeyebilirdim.

Özellikle uzun bir vardiyadan sonra duvarların üzerime kapandığını hissettiğim geceler olurdu, bu yüzden sahilde oturur, ılık sularda yüzmeye gider ve Pasifik Okyanusu'nun endişelerimi alıp götürmesine izin verirdim.

Hawaii'de yaşamayı seviyordum. Başka bir yerde yaşayamazdım. Ruhum bu güzel adalara aitti.

Also by Maya Alden

En son ve en iyi bilgileri almak için Facebook' [Maya'nın VIP Grubuna](#) katılın; ayrıca Ön Okuyucu Kopyalarına, ücretsiz ciltsiz kitaplara ve çok daha fazlasına erişin.

[ALTIN ŞÖVALYELER](#)

[Yanlış Eş Kötü](#)

[Patron](#)

[Aşk Evliliği Değil Altın](#)

[Sözler](#)

[Altın Bir Noel Çarpık](#)

[Kalpler Çarpık Aşklar](#)

BİR ZAMANLAR
Geçici Eş Çirkin Bir
Aşk
İstedğim Kişi

FRANSIZ MAHALLESİ ÜÇLEMESİ

Depre
m
Cehenn
em
Fırtınas
!

SAVANNAH'NIN EN İYİSİ

Best Of Me
Best Served Cold
Best Laid Plans
Best Kept Secret

MODERN BİR BAĞBOZUMU ROMANTİZMİ

En Tatlı Tabu Aşk
Olmalı
Bir Gülden Bir
ÖpücüğüPürüzsüz
Operatör

Sıradan Aşk Yok
Bir Histen Daha Fazlası Bir (Novella)

SÖZLEŞME İLE EVLİLİK
Yanlış Koca Gelin
Yanlış Nişanlı

Maya Alden Hakkında

Amazon'un en çok satan 25 yazarından biri olan Maya, endişeli çağdaş romanlar kaleme alıyor.

www.MayaAlden.com adresindeki web sitesinden haber bültenine kaydolabilir; maya@mayaalden.com adresinden e-posta yoluyla veya Facebook ([@authormayaalden](https://www.facebook.com/authormayaalden)) ve Instagram ([@mayaalden_romance](https://www.instagram.com/mayaalden_romance)) sosyal medya üzerinden kendisiyle iletişime geçebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.